

5189

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΙΑΙ
ΜΙΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ.

ΥΠΟ

ΘΕΟΔΩΡΟΥ Α. ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΥ

معارف عمومیہ نظارت جلیہ سنک ۳۱۱ سنہ سی نیاں ۸
تاریخ ۱-۴۷ نومبر ولی رخصتی ایله طبع اولمشدر

EN ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΔΟΥ

1895

ΤΩ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩ
ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΗ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ
ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΤΩ ΜΟΙ ΘΕΙΩ

ΚΥΡΙΩ ΚΥΡΙΩ

ΠΑΥΛΩ Ζ, ΣΤΕΦΑΝΟΒΙΚ

ΣΚΥΛΙΤΣΗ

ΕΛΑΧΙΣΤΟΝ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ ΤΙΜΗΣ ΣΕΒΑΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ
ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΟΥ ΕΡΓΟΝ

ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ

Ο ΠΟΝΗΣΑΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ
ΜΙΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΙΑΚΩΒΟΣ ΑΡΣΕΝΙΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ Μαΐου τοῦ 18. . . νεανίας καθήμενος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἀτμοπλοίου διευθυνομένου εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐθεῖτο μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως τὸν ἐκ μικρῶν τε καὶ μεγάλων πλοίων κεκοσμημένον λιμένα τῆς Μασσαλίας, ὃν ἔφινεν ὀπίσθεν καὶ τοὺς διαφόρους ἐλιγμούς αὐτοῦ· ἐξετέλει τὸ ἐφ' οὗ εὐρίσκετο ἀτμόπλοιο, μέχρις οὗ ἐξέλθει τοῦ λιμένος καὶ ἀναχθῆ εἰς τὸ πέλαγος.

Ὁ νεανίας οὗτος, ὑψηλοῦ ἀνοστήματος χαρῆς καὶ κομψοπρεπῆς, εἶχε μίαν ἐκ τῶν φυσιογνωμιῶν ἐκείνων, αἵτινες ἐκ πρώτης ὄψεως κατακτώσι τὰς καρδίαις.

Τοῦ ἀτμοπλοίου ἀπομακρυνθέντος τοῦ λιμένος οὗτος ἐστράφη, ἵνα ἴδῃ τίνες ἦσαν οἱ ἐπιβάται· εἶδε δὲ περιπατοῦντα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος νεανίαν τὴν αὐτὴν ἔχοντα μὲ αὐτὸν ἠλικίαν, ἥτοι εἰκοσαετῆ.

Ὁ Νικόλαος Δαμιανός, (οὕτως ὠνομάζετο ὁ νεανίας ὃν εἶδομεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος) μὴ γνωρίζων τινὰ ἐν τῷ πλοίῳ, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ εὕρῃ σύντροπον, ὅπως διέλθῃ τὰς ἡμέρας τοῦ πλοῦ συναναστρεφόμενος μετ' αὐτοῦ, πλησιάζει ἐλευθέρως τὸν νεανίαν τοῦτον καὶ θείς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ τῷ λέγει.

— Εὐχάριστος σύμπτωσις, πῶς εἶσαι Ἀρμάνδος;

Ὁ νεανίας οὗτος μετρίου ἀνυστήματος καὶ γλυκὺς τὴν ὄψιν, ἐστράφη πρὸς τὸν Νικόλαον, μετ' ἐκπλήξεως καὶ λέγει.

— Μήπως μὲ ἐκλαμβάνετε, κύριε, δι' ἄλλον τινὰ; δὲν ὀνομάζομαι Ἀρμάνδος, ἀλλ' Ἰάκωβος Ἀρτένιος.

— Συγγνώμην, κύριε, ἠπзτήθην διότι ὁμοιάζετε πολὺ μὲ φίλον μου τινὰ, ἀπήντησεν ὁ Νικόλαος, ἀλλὰ δὲν βλέπεις, τοῦτο ἐγένετο αἰτίαι νὰ γνωρισθῶμεν καὶ νὰ διέλθωμεν ὁμοῦ τὸν χρόνον τοῦ πλοῦ ἐὰν εἴσθε μόνος.

Καὶ ὁ Ἰάκωβος μὴ ἔχων σύντροπον ηὐχαριστήθη πολὺ ἐκ τῆς συναντήσεως ταύτης.

— Εἶμαι μόνος, κύριε, καὶ χαίρω μεγάλως, τῷ λέγει, διότι σὰς συναντῶ· ἐὰν δὲ εὐκρεστῆσθε ἄς ὑπάγωμεν πρὸς ἐκεῖνο τὸ κάθισμα.

— Εὐχαρίστως, κύριε.

Καὶ ἀμφότεροι διηυθύνθησαν πρὸς κάθισμα εὐρισκόμενον ἐκεῖ πλησίον. Ἀφοῦ δὲ ἐκάθισαν, ὁ Ἰάκωβος ἠθέλησε νὰ μάρῃ τὸ ὄνομα τοῦ νέου αὐτοῦ φίλου.

— Νικόλαος Δαμιανός, ἀπήντησεν οὗτος.

— Καὶ κατοικεῖτε εἰς Μασσαλίαν;

— Ὅχι, κύριε, ἀποπερατώσας εἰς Πηρισίους τὰς σπουδὰς τῆς νομικῆς, μεταβαίνω εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου οἱ γονεῖς μου μὲ ἀναμένουν.

— ὦ! τί εὐτυχία, μέλλομεν νὰ συνταξιδεύσωμεν μέχρι Κωνσταντινουπόλεως, διότι καὶ ἐγὼ ἐκεῖ ὑπάγω, προσέθηκεν ὁ Ἰάκωβος.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀντήχησεν ὁ κώδων τοῦ ἀτμοπλοίου προσκαλῶν τοὺς ἐπιβάτας εἰς τὸ δεῖπνον.

Οἱ δύο νέοι ἐγεγρήντες διηυθύνθησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον τῆς πρώτης θέσεως.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἀνηλθον καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, καθίσαντες δὲ ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῶν θέσει συναμίλῃσαν περὶ διαφόρων ἀντικειμένων.

Ἡ νύξ ἦτο λαμπρὰ καὶ ἀκτινοβόλος, ἡ δὲ θάλασσα φωτιζομένη ὑπὸ τῆς Σελήνης, ὁμοιάζει μὲγα κέτοπτρον, ἐν ᾧ τὸ ἀτμόπλοιον πλέον ὡς περμιεγέθης κύκνος ἐν γαληνιαῆς λίμνῃ, ἄφινεν ὅπισθεν τὴν ἐξ ἄρρου λευκὴν καὶ φωσφορώδη μακρὰν γραμμὴν τὴν ἐκ τῆς στροφῆς τῆς ἑλικος παραγομένην.

Πλησίον αὐτῶν ἦλθε κυρία τις, πεντηκοντούτις ὡς ἔγγιστα, κρατοῦσα ἐκ τῆς χειρὸς παιδίσκη μὲν δεκαετῆ.

Ἡ μικρὰ αὐτὴ ὠνομάζετο Λουκία, ἦν ζωηρὰ καὶ εὐτρά-
πελος, ἔχουσα κόμην ξανθὴν καὶ βοστρυχώδη καὶ ὀφθαλ-
μοὺς γλυκεῖς καὶ γαλανοὺς· ὠμοίαζε τὰ χερουβεὶμ, ἕτινα
μόνον ἡ γραφὴ τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου ἠδυνήθη καλῶς νὰ ἐ-
ξικονίση.

Πλησιάσασα δὲ τοὺς δύο νεανίαις μετὰ πολλῆς χάριτος
εἶπε.

— Σὲς παρακαλῶ, κύριοι, κάμετε ὀλίγην θέσιν εἰς τὴν
καλὴν μου θέσιν, διὰ νὰ καθίσῃ καὶ ν' ἀναπνεύσῃ τὴν αὐ-
ραν τῆς νυκτός.

Οὗτοι ἀκούσαντες τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην φωνὴν, ἐστράφη-
σαν καὶ ἠγέρθησαν, παραχωροῦντες θέσιν εἰς τὴν γηραιᾶν
κυρία. Αὐτὴ δὲ, καθίσασα, ἐζήτησε συγγνώμην παρ' αὐ-
τῶν διότι τοὺς ἠνώχλησεν ἡ μικρὰ ἀνεψιά της.

— Συγχωρήσατε, κύριοι, τὴν τόλμην τῆς μικρᾶς ταύ-
της, ἥτις θέλουσα νὰ περιποιηθῇ τὴν θέσιν της, δὲν ἔλαβεν
ὐπ' ὄψιν, ὅτι ἐγένετο ὑχληρὰ πρὸς τοὺς ἄλλους.

— Τοῦναντίον, κυρία, ἡ μικρὰ αὐτὴ φαίνεται ἀρετὴ
ὕψους καὶ μὲ πολλὴ λεπτὰ κρίσῃμακτα φροντίζουσα τόσον
ἐπολὺ περὶ ὑμῶν.

— Σὲς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριοι, διὰ τὴν καλὴν ιδέαν, ἣν
ἐσηματίσατε περὶ τῆς μικρᾶς μου ἀνεψιάς.

— Πόθεν ἔρχεσθε, κυρία, ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος;

— Ἐκ Παρισίων, κύριοι, εἶχον ἀδελφὸν, ὅστις ἦτο ἐκεῖ
ἔμπορος ἐκ τῶν πολλῶν εὐπολῆπτων, ἀλλ' εἶχε τὸ ἀτύ-
χημα νὰ ἀπολέσῃ τὴν σύζυγόν του καθ' ἣν ἐποχὴν ἐγεν-

νήθη ἡ μικρὰ αὐτὴ κόρη. Ἐγὼ δὲ εὐρισκαμένη παρ' αὐτῶν
ἐπὶ δεκαετίαν, ἐξετέλουν χρεὴ μητρὸς πρὸς αὐτὴν ἀλλὰ
δυστυχῶς πρὸ ἑξ μηνῶν καὶ αὐτὸς ἀπέθικεν ἐκ καρδιακοῦ
νοσήματος. Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἐκποιήσασα τὴν
κτηματικὴν του περιουσίαν καὶ συλλέξασα πᾶν ὅ,τι ἐκ
τῆς ἐπιλοίπου περιουσίας του ἔμενε, τὰ ἔθισα εἰς μίαν
τράπεζαν. Μεταβάνω δὲ ἤδη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἔνθα
ἔχω συγγενεῖς.

— Εἶμεθα πολὺ εὐτυχεῖς, διότι σὲς συνητήσαμεν καὶ
μέλλομεν νὰ συνταξειδεύσωμεν, εἶπεν ὁ δὺς νεανίαι.

Ἄφοῦ δὲ ἐφ' ἱκανὴν ὥραν συνωμίλησαν, ἀποχωρήσαν-
τες ἀλλήλους ἀπεσύρθησαν εἰς τοὺς κοιτῶνας των περὶ τὸ
μεσονύκτιον.

Μετὰ παρέλευσιν δέκα ἡμερῶν τὸ ἀτμόπλοιον ἠγαυροεὐ-
λησεν εἰς τὸν λιμένα Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ Νικόλαος Δαμιανὸς, ὁ Ἰάκωβος Ἀρτέμιος καὶ ἡ Μι-
ρία Νικολαίδου (οὕτως ὠνομάζετο ἡ γηραιὰ κυρία, ἣν ἀπην-
τήσαμεν ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου μετὰ τῆς μικρᾶς της ἀνε-
ψιάς), μέλλοντες ν' ἀπέλθωσιν ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, ἀντιήλ-
λוצαν τὰ ἐπισκεπτήριά των καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Κατὰ ψυχράν τινα νύκτα τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, δέκα ἔτη μετὰ τὰ γεγονότα, ἄτινα ἀνωτέρω ἀφηγήθημεν, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Γ. Προσίδου εἰδίδετο ἑσπερίς, πολυάριθμα δὲ ὄχηματα ἐστάθμευον πρὸ τῆς οἰκίας του.

Αἱ αἰθυσταὶ τοῦ μικροῦ μεγάρου (οὕτως ὀνομάζομεν τὴν οἰκίαν ταύτην, διότι ἦτο ἀρκούντως μεγάλη καὶ κομψή), ἦσαν πλήρεις ἐκλεκτῆς κοινωτικής. Ἐν τινι δὲ γωνίᾳ μιᾶς τῶν αἰθυστῶν ἡ οικοδέσποινα καθημένη ἐπὶ ἀνακλίντρου συνωμίλει μετὰ κυρίας ἐξηκοντούτιδος.

Αἴρνας νεῖναι πλησιάσασα πρὸς αὐτάς, εἶπε τῇ γραίᾳ·

— Ἐπιθυμέτε τι, ἄγαπητή μου θεία;

— Ὅχι, Λουκίε μου, ἀπήντησεν ἡ γραίη.

Πιστεύω ὅτι οἱ φίλοι ἀγκυρῶσται θὰ ἐμάντευσαν τὴν κ. Μαρτὴν Νικολαίδου καὶ τὴν ἀνεψιάν της Λουκίαν.

Ἡ μικρὰ Λουκίε, ἥδη εἰκοσάετις οὔσα, ἦτο ἡ ὠραιοτέρη ρα τῆς ἑσπερίδος. Ὅλοι οἱ νεανῆαι ὠμίλουν περὶ αὐτῆς, ὅλοι τὴν ἐθαύμαζον, πλὴν αὐτὴ εἰς οὐδένα εἰδίδε τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν.

Τὴν ἐπωνόμαζον: Βασιλισσαν τῶν νεανίδων.

Ἐφερὲν ἐσθλῆτα ἐκ μουσελίνης διαφανοῦς, κυκνοῦ χρώματος, διὰ λευκῶν ἀνθέων περικειμένης· ζωστήρα δὲ χρυ-

σοῦν μετὰ πέρπης ἐκ καλαΐδος, γυμνοῦς ἔχουσα τοὺς ἐλακαστρίνους αὐτῆς βραχιόνας καὶ τὰς ὠμοπλάτας. Ἐπὶ τοῦ τρχήλου ἔφερε περιδέραιον ἐκ κλαΐδος καὶ ἐπὶ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς περιτετυλιγμένον ἐν εἶδει ψελλίου κομβολόγιον ἐξ ἠλέκτρου, ἐξαισίας λαμπρότητος, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης ψέλιον χουσοῦν.

Ἐπὶ τοῦ στήθους ἔφερε μικρὰν ἀνθοδέσμην εὐώδη ἐξ ἰάσμων.

Τὴν κόμην εἶχε πεπλεγμένην κατ' ἀρχαίου τρόπον καὶ κεκοσμημένην διὰ κλάδων μουσωτίδος.

Ὡμοιάζεν ἀληθῶς πρὸς νύμφην τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας.

Τὸ χαριτόδωρον ἐκεῖνο πλάσμα εἶχε τὸ βλέμμα μαγικόν, τὴν φωνὴν μελωδικὴν καὶ τὸ βέδισμα βασιλίσσης.

Βλέπων τις αὐτὴν διερχομένην πρὸ αὐτοῦ, κατελαμβάνετο ὑπὸ θάμβους, ὡς ἐὰν εὑρίσκετο ὑπὸ τὴν ἐπίρροιαν ὑπνωτισμοῦ, καὶ ἐζήτει νὰ συλλάβῃ εἰ δυνατόν τὴν κερῶδη σκιὰν τοῦ ἐξαισίτου καὶ μαγικοῦ τούτου ὄντος.

Ἄλλ' αὐτὴ παρήρχετο ὡς ὀπτασία, ἀφίνουσα ἐν τῇ φαντασίᾳ τῶν ἰδόντων αὐτὴν ἀνεξάλειπτα τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεώς της.

Αἱ δύο γηρναὶ κυρίαὶ ἐξηκολούθουν τὴν συνδιάλεξιν των παρούσης καὶ τῆς ὠραίας Λουκίας, ὅτε θόρυβος ἐγένετο ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐμρκανισθέντων τοῦ τε κ. Νικολάου Δαμικνοῦ καὶ τοῦ Ἰακώβου Ἀρσενίου ἀμροτέρων λαμπρῶς ἐνδεδυμένων μὲ μέλανις ρεδιγκότας.

Ἄλλο τῆ ἐμφανίσει αὐτῶν ὁ κ. Ποσιάδης ἔδραμεν εἰς προϋπάντησίν των καὶ τείνας τὴν χεῖρα πρὸς αὐτούς·

— Λογίζομαι πάλιν εὐτυχῆς, κύριε Δαμιανέ καὶ κύριε Ἀρσένιε, διότι ἀπεφοίτατε τέλος πάντων νὰ τιμῆσητε τὰς ἐσπερίδας μου, εἶπε πλήρης χαρῆς.

— Σὲς εὐχαριστοῦμεν, κύριε διὰ τὴν εὐγενῆ καὶ φιλόφροναν δεξιῶσιν ἣν μὲ; κάμνετε, ἀπήντησαν οὗτοι.

— Ἐὰν εὐκρεστῆσθε, κύριοι, ἀ; πορευθῶμεν πρὸς τὴν σύζυγον μου καὶ τὰς θυγατέρας μου, ὅπως σὲς παρρουσιάσω πρὸς αὐτὰς ὡς δύο τῶν κλητέρων μου φίλων.

— Εὐχρίστως, κύριε, ἀπήντησαν οἱ δύο ἄνδρες.

Καὶ αἱ τρεῖς δὲ, διασχίζοντες τὸ πλῆθος καὶ χαιρετοῦντες τοὺς ἀπέφρους προσκεκλημένους, διότι τοῖς πλείστοις ἦσαν γνωστοί, ἐπλησίασαν πρὸς τὸ ἀνάκλιτρον, ἐφ' οὗ ἐκάθητο ἡ κ. Γ. Ποσιάδου μετὰ τῆς κυρίας Μαρίας Νικολαίδου καὶ τῆς Λουκίας.

Ἰδοῦσα ἡ κ. Γ. Ποσιάδου τὴν σύζυγόν της πλησιάζοντα μετὰ τῶν δύο ἀνδρῶν, ἠγέρθη καὶ προὐχώρησε δύο βήματα πρὸς αὐτούς.

— Σὲς συνιστῶ τὸν κύριον Νικόλαον Δαμιανόν, ὡς καὶ τὸν κύριον Ἰάκωβον Ἀρσένιον, εἶπεν ὁ κ. Γ. Ποσιάδης πλησιάζας μετ' αὐτῶν πρὸς τὴν σύζυγόν του. Καὶ εἰς ὑμᾶς, κύριοι, συνιστῶ τὴν σύζυγόν μου καὶ τὴν κυρίαν Μαρρίαν Νικολαίδου μετὰ τῆς ἀνεψιῆς αὐτῆς Λουκίας Νικολαίδου.

— Χαίρομεν πάλιν, προσέθηκον οἱ δύο νέοι ἄνδρες, λα-

θόντες τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν τὴν σύζυγόν σας καὶ τὰς κυρίας.

Μετὰ τοὺς φιλοφρονητικοὺς τούτους λόγους, ὁ Νικόλαος ἐφάνετο σκεπτόμενος, ὁ δὲ Ποσιάδης παρατηρήσας τοῦτο ἠρώτησε.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ ἐρωτήσω τί σκίπτεσθε;

— Ἄ, τίποτε, ἀπήντησεν οὗτος, ἀλλὰ νομίζω ὅτι γνωρίζω τὸ ὄνομα τοῦτο, δηλαδὴ τὸ τῆς κυρίας Νικολαίδου, διότι ἔχω ἐπισκεπτήριον, φέρον τοῦτο μοὶ τὸ ἐνεχείρισε δὲ κυρία τις, ἣν ἐγνώρισκα, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ, ἐπιστρέφων ἐκ Παρισίων.

— Μάλιστα, κύριε, εἶπεν ἡ γηραιὰ κυρία, ἐγὼ εἶμαι ἡ κυρία ἐκείνη, ἣν ἐγνώρισκατε ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ ἐπιστρέφουσιν ὡς καὶ ὑμεῖς ἐκ Παρισίων μετὰ τῆς δεκαετοῦς ἀνεψιῆς της.

— Δὲν ἀπατῶμαι πλέον, κυρία, εἶσθε ὑμεῖς ἡ ἰδίκα, ἡ δὲ μικρὰ ἀνεψιῆ σας θὰ εἶναι βεβηκίως ἡ δεσποινὴς Νικολαίδου.

— Μάλιστα, κύριε Δαμιανέ.

— Πόσον εὐτυχῆς εἶμαι, κυρία, ὅτι σὲς ἐπανεῖδον μετὰ παρέλευσιν τῶσων ἐτῶν, ἐλπίζω δὲ ὅτι εἶσθε εὐτυχῆς.

— Ἐσόντι κύριε, εἶμαι εὐτυχῆς, διότι καὶ ἡ Λουκία μου εἶναι εὐτυχῆς· τὴν ἀγαπῶ δὲ περισσότερον ἀπὸ ἰδίου μου τέκνον.

— Τίς δύναται νὰ μὴ ἀγαπᾷ τοιοῦτον ἄγγελον! διελογίσθη ὁ Νικόλαος. Εἶτα δὲ εἶπε.

— Πιστεῦω, κυρία Μαρρία, ὅτι θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ χορεύσω ἕνα στρόβιλον μετὰ τῆς δεσποινίδος.

— Εὐχριστῶς, κύριε Νικόλαε.

— Σὺς εὐχριστῶ, κυρία, εἶπεν ὁ νέος πλήρης χροῶς, αἰσθανόμενος ὅτι ἡ καρδίκα του ἤρχισε νὰ πάλλη διὰ τὴν ὠρικήν Λουκίαν. Ἀποταθείς δὲ πρὸς τὴν νεάνιδα εἶπε.

— Δεσποινίς, ἀροῦ ἤδη ἔχω τὴν ἀδειαν νὰ χορεύσω μεθ' ὑμῶν, πιστεύω ὅτι θὰ μοὶ περὶχωρήσητε τὸν πρῶτον στρόβιλον.

— Εὐχριστῶς, κύριε, ἐτραύλισεν ἡ Λουκία ἐρυθρίασασα, καὶ μὴ στρέφουσα τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Νικόλαον, ὡς ὑπὸ ἀορίστου ταραχῆς κατεχομένη.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ὁ κ. Προσιάδης εἶπεν.

— Ὑπάγωμεν πρὸς τὰς θυγατέρας μου.

— Ὑπάγωμεν, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, καὶ οἱ τρεῖς ἐπορεύθησαν πρὸς τὰς δεσποινίδας.

Ὁ Νικόλαος στρέψας τὴν κεφαλὴν, ἵνα ἴδῃ τὴν Λουκίαν, παρετήρησεν, ὅτι αὕτη περηκολούθει αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος· τότε ἡ καρδίκα του ἤρχισε νὰ πάλλη σφοδρῶς, ἀλλ' ἐξηκολούθητε προχωρῶν, ἵνα μὴ οἱ ἄλλοι ἐνοήσωσι τι.

Οὐδὲν ὅμως τῆς ταραχῆς ταύτης σημεῖον διέλαθε τὸν Ἰάκωβον.

Αἱ δεσποινίδες αὗται ἦσαν θελκτικώταται.

Ἡ μὲν μεγαλητέρα ἐξ αὐτῶν ἔφερε λευκὴν ἐσθῆτα ἐκ μουσελίνης δι' ἐρυθρῶν ρόδων κεκοσμημένην. Τὴν κόμην εἶχε μέλαιναν, μέλανα καὶ ζωηροὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸ δὲ χερῖον αὐτῆς μεθρίασμα ἄφινε νὰ φαίνωνται δύο σειρὰὶ μαργαριτωδῶν ὀδόντων.

Ἦτο εἰκοσιπενταέτις καὶ ὠνομάζετο Ἐλένη. Στενωτάτη δὲ φίλικα καὶ ἀγάπη ἀμοιβατικὰ συνέδιδεν αὐτὴν μετὰ τῆς Λουκίας. Ἀμφοτέραι ἦσαν ὠρिकाὶ ἀλλὰ τὸ κάλλος αὐτῶν ἦν πάντη διάφορον.

Ἡ δὲ δευτερότοκος θυγάτηρ τοῦ κ. Προσιάδου ἦτο μόλις δωδεκαέτις, καὶ δὲν ἐγένετο εἰσέτι λόγος περὶ αὐτῆς.

Ἀροῦ ὁ κ. Προσιάδης ἐπεκρουσίασε καὶ ἐσύστηεν αὐτοὺς, εἶπε·

— Συγχωρήσατέ με, ἀγκλητοὶ μου φίλοι, διότι πρέπει νὰ σὰς ἀρήσω πρὸς στιγμὴν, ἵνα πορευθῶ εἰς συνάντησιν τῶν ἄλλων προσκεκλημένων.

— ὦ, κύριε, ὑπάγετε ὅπου σὰς καλεῖ τὸ καθήκον σας, ἡμεῖς θέλομεν συνομιλήσει μετὰ τῶν φίλων μας, εἶπον οἱ δύο νέοι.

Χαιρετήσαντες δὲ τὰς δύο δεσποινίδας ἀνεμίχθησαν μετὰ τοῦ ἀπείρου πλήθους, κρατούμενοι ἐκ τοῦ βραχίστου.

— Ἰάκωβε, πρέπει νὰ σὲ ἐγκαταλείψω πρὸς στιγμὴν, εἶπεν ὁ Νικόλαος, διὰ νὰ χορεύσω τὸν πρῶτον στρόβιλον μετὰ τῆς ὠρικής Λουκίας.

— Ὑπάγε καὶ σ' εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ὀλίγον κακεντρεχῶς.

— Μοὶ εὐχεσκι καλὴν ἐπιτυχίαν; Εἰς τί;

— Σὺ ἐννοεῖς.

— Δὲν ἐννοῶ τίποτε, ἀλλ' ἂν ἀρήσωμεν αὐτὰ καὶ λέγε ποῦ θὰ σὲ συναντήσω;

— Πλησίον τοῦ κλειδοκυμβάλου.

— Καλῶς, εἶπεν ὁ Νικόλαος, διευθυνόμενος πρὸς τὸ ἀνάκλιτρον, ὅπου ἐκάθητο ἡ γηρική κυρία μετὰ τῆς Λουκίας, εἰς τὴν πλησιάζουσα; εἶπε.

— Δεσποινίς, ἐάν εὐκρεστῆσθε, ἃς περιπατήσωμεν εἰς τὰς αἰθούσας ἕως ὅτου ἀρχίσῃ ὁ χορός.

— Ἄς περιπατήσωμεν, εἶπεν ἡ Λουκία, καὶ ἔλαθε τὸν βραχίονα τοῦ Νικόλαου.

— Τὴν ἐσπέραν ταύτην θὰ τὴν σημειώσω δι' ἐρυθρᾶς μελάνης; εἰς τὰ χρονικά μου, διότι εἶναι μίξ τῶν εὐτυχιστέρων τῆς ζωῆς μου, προσέθηκεν ὁ Νικόλαος.

— Σὺς συνέβη εὐχάριστόν τι τὴν ἐσπέραν ταύτην;

— Μάλιστα, δεσποινίς: φηκασθήτε ὑποὶ ἀπροσδόκητος εὐτυχία νὰ σὺς συναντήσω ἐδῶ μετὰ δέκα ἔτη καὶ νὰ σὺς εὖρω, ὑποίαν; τὸ τελειότερον πλάσμα τοῦ κόσμου.

— Κύριε, διέκλυψεν εἰποῦσα ἡ Λουκία, μὲ κολακεύετε ὑπὲρ τὸ δέον, μοὶ φαίνεται δ' ὅτι ὁ κατ' εὐθεΐαν ἔπαινος ἔχει πολλὴν τὴν σχέσιν πρὸς τὴν εἰρωνείαν.

— Ἐγὼ, ἀπάντησεν οὗτος μετὰ συγκινήσεως, νὰ μεταχειρισθῶ εἰρωνεῖν πρὸς ὑμᾶς! τοῦτο θὰ εἶπη ὅτι δὲν μὲ γνωρίζετε, καὶ ἔχετε δίκαιον, διότι, δεκαετὲς κοράσιον μὲ συννητήτατε καὶ δὲν ἠδυνήθητε νὰ σχηματίσητε ἰδέαν περὶ τοῦ χαρακτήρος μου. Τώρα ὅμως νομίζω ὅτι τάχιστα θέλετε μεταλλάξει φρόνημα.

Οὕτω συνομιλοῦντες διήρχοντο τὰς δειφόρους αἰθούσας εἰς οὐδέν τι προσέχοντες, τυχαίως δὲ διήλθον καὶ ἔμπροσθεν

τοῦ Ἰακώβου, ὅστις τοὺς θεώρητε σχεδὸν μετὰ μίτου; ψευρίζων μετὰ τῶν ὀδόντων του.

— Πόσον ὠραία εἶναι, εἶμαι βέβαιος, ὅτι τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Νικόλαος εἶναι ἐρωτευμένος σφόδρα. Ἀλλὰ θὰ προσπαθήσω νὰ τὸν ἀπομακρύνω ἀπ' αὐτῆς, διότι αἰσθάνομαι ὅτι θὰ τὴν ἀγαπήσω ἐγώ.

Εἶδὲ μὲ τί χάριν περιπατοῦν καὶ τώρα θὰ χορεύουσιν νομίζω ὅτι θὰ παραρρονήσω. Ναί! Ναί! τὴν ἀγαπῶ. Ταῦτα εἰπὼν, ἤρχισε νὰ τοὺς θεωρῇ μὲ τοιοῦτον βλέμμα, ὥστε ἐάν τις τὸν παρετήρει μετὰ προσοχῆς, θὰ ἐμάντευε τὸ καταπλημμυροῦν ἄσπονδον μῆσος τὴν καρδίαν του.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤρξατο πικανίζουσα ἡ μουσικὴ τὸν πρῶτον στρόβιλον, ἕκαστος δ' ἐσπευδε μετὰ χαρῆς ὅπως χορεύσῃ μόνος ὁ Ἰακώβος ἕμμεν ἀκίνητος παρατηρῶν τὸν Νικόλαον καὶ τὴν Λουκίαν, χορεύοντας καὶ μειδιώντας.

Ἡ ἐσπερίς ἔληξε περὶ τὴν τρίτην τῆς πρώτης. Ὅτε δ' εἰ οἱ προσκεκλημένοι ἀπήρχοντο, ὁ Νικόλαος μετέβη πρὸς τὴν Λουκίαν καὶ τὴν θείαν αὐτῆς, ὅπως τὰς ἀποχαριετήσῃ.

— Πιστεύω, ἰδοῦσα τοῦτον εἶπεν ἡ κ. Μαρία, πιστεύω ὅτι θὰ μᾶς κάμνεται τὴν τιμὴν νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε.

— Εὐχάριστος, ἀπάντησεν οὗτος παρατηρῶν τὴν Λουκίαν, ἥτις ἐκ τῆς χαρῆς τῆς ἐγένετο ἐρυθρά.

— Ποίαν ἡμέραν δέχεσθε ἐπισκέψεις;

— Τὴν πέμπτην, κύριε Δαμιανέ, ἀπάντησεν ἡ Λουκία,

ἀλλ' ὑμεῖς θὰ δεχθῶμεν μετ' εὐχαριστήτως, ὅποιον ἡμέραν θελήσητε.

— Κυρία, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν καλὴν σας διέ-
θεσιν, πιθανὸν νὰ ἔλθω τὴν προσεχῆ Κυριακὴν.

— Ὁλ' σὰς περιμένωμεν, εἶπον ἡμεῖς, θεία τε καὶ ἀνεψιά.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτου ὁ Νικόλαος ἀπεχαιρέτησεν αὐ-
τὰς, καὶ μετέβη πρὸς συνάντησιν τοῦ Ἰακώβου, ὅστις περιέ-
μενον αὐτὸν, ὅπως ἀναχωρήσωσιν.

Ἀμφότεροι μετέβησαν πρὸς τοὺς οἰκοδισπότας, οὗς εὐ-
χαριστήσαντες ἀπεχαιρέτησαν καὶ ἀπῆλθον.

Πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας ἀνέμενον αὐτοὺς τὸ ὄχημα τοῦ
Νικολάου. Εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ, τοῦ δὲ ἄκκιζήλατου μαστι-
γώσαντος τοὺς ἵππους, οὗτοι ἤρξαντο τρέχοντες μετὰ
καταπληστικῆς ταχύτητος.

Μετὰ δέκα λεπτῶν παύσαν τὸ ὄχημα ἔστη πρὸ τῆς οἰ-
κίας τοῦ Νικολάου κειμένης εἰς τέσσαρς δρόμους· κατελ-
θόντες δὲ αὐτοῦ, ὁ μὲν Ἰακώβος εἰσῆλθεν εἰς παρακειμένην
οἰκίαν, κατακουμένην ὑπὸ πολλῶν οικογενειῶν, ὁ δὲ Νικό-
λαος εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ, ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του
καὶ κλείσας τὴν θύραν, περιπάτει μεγάλως βήμασι σκεπτό-
μενος καὶ μονολογῶν.

— Θεέ μου τί ἔχω; ἡ καρδία μου πάλαι ἰσχυρῶς καὶ
δὲν δύναμαι νὰ περιστείλω αὐτήν. Τὸ κατακουριεῦόν με αἰ-
σθημα ὅλως ἄγνωστον εἰς ἐμέ μέχρι τοῦδε με καθιστᾷ εὐ-
τυχῆ, ναί! ναί! οὐδέποτε ὑπῆρξα τόσον εὐτυχῆς ὅσον
τὴν στιγμὴν ταύτην, διότι τὴν ἀγαπῶ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἐν τῇ μεγάλῃ ἑσθῇ τοῦ Πέραν πλησίον τῆς Γαλλικῆς
προσθείας κείται ἡ οἰκία τῆς κ. Μαρίας Νικολαΐδου, περι-
βαλλομένη ὑπὸ μεγάλου κήπου καὶ ἑμοιάζουσα πρὸς μικρὸν
μέγαρον. Εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον ἀριστερόθεν ἀπαντῶμεν
τρία δωμάτια συγκοινωνοῦντα πρὸς ἀλλήλα. Τὸ μὲν πρῶτον
ἐκ τῶν ἐπίπλων φαίνεται ὅτι εἶναι γραφεῖον, τὸ δὲ δεύτερον
κομμωτήριον καὶ τὸ τρίτον καιτῶν εἰσερχόμενός τις εἰς αὐτὰ
νομίζει ὅτι εἰσέρχεται ἐντὸς μυροβόλου φωλεῆς.

Ἐν τῷ πρώτῳ δωματίῳ ἐπὶ ὀραίας ἔδρας κειμένης πρὸ
τοῦ παραθύρου βλέποντος πρὸς τὸν κήπον, ἐκάθητο νεανίς
φέρουσα ἐσθῆτα λευκὴν μετὰ κυανῶν ταινιῶν, ἐπὶ δὲ τοῦ
στήθους ἀνοδοδέσμην ἐκ μυωσοτίδων, κρατοῦσα δὲ εἰς τὰς
χεῖρας τὸν ἰδοιπύρον τοῦ Σούτσου, ἐφαίνετο ἀναγινώσκου-
σα, ἐνῶ πράγματι ἦτο βεθυθισμένη εἰς βαθὺν ρεμβασμόν.

Ἀΐνης ἐκρουσεν τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἐλαφρῶς.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν ἡ Λουκίττα, διότι αὕτη ἦτο.

Ἡ θύρα ἠνοιχθη καὶ παρουσιάσθη νεανίς. ἔχουσα ἠλικίαν
εἰκοσιτεσσάρων ἢ εἰκοσιπέντε ἐτῶν, μελάγχρους μὲ παρειὰς
ἐρυθρὰς καὶ φέρουσα μέλαιναν ἐνδυμασίαν· αὕτη ἦτο ἡ θα-
λαμηπόλος τῆς Λουκίτας, Λουίττα ὀνομαζομένη, προσέκλινε δὲ
καὶ μειλυεῖα τῇ φωνῇ εἶπε.

— Εἶναι δεκτὴ ἡ διαποινίς Ἑλένη Πουλάδου ;

— Μάλιστα, εἰπέ της, Λουίζα μου, ν' ἀναβῆ.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐξῆλθε τοῦ δωματίου καὶ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων λεπτῶν εἰσῆλθεν ἡ Ἑλένη Πουλάδου, ἥτις, σπεύσασα ἐνηγκλίσθη τὴν Λουίζαν, πορευθεῖσάν εἰς προὔπαντήριόν της, ἠσπάζθη αὐτὴν καὶ εἶπε.

— Πῶς εἶσαι, Λουίζα ;

— Πολὺ καλῶς, Ἑλένη, κάθισε σὲ παρακαλῶ.

Αἱ δύο νεάνιδες ἐκάθισαν πρὸ τοῦ παραθύρου καὶ ἤρχισαν νὰ συνομιλῶσιν.

— Εἰς τί νὰ ἀποδώσω τὴν πρωινήν σου ταύτην ἐπίσκεψιν, Ἑλένη μου ;

— Εἰς μίαν ἀγαθοεργὸν πράξιν, φιλότιμη μου Λουίζα.

Ἦλθον νὰ σὲ παρακαλέσω ὅπως συνδράμῃς μίαν δυστυχῆ χήραν μετὰ τῶν τέκνων της. Γνωρίζουσα τὰ εὐγενῆ καὶ φιλόανθρωπα αἰσθηματικά σου, κατέφυγον πρὸς σέ. Ἡ οἰκογένειά αὐτῆ συγκροτεῖται ἐκ πέντε ἀτόμων, τῆς μητρὸς καὶ τεσσάρων τέκνων, ὀνομάζεται δὲ Μαχουδούλου.

— Δὲν τὴν γνωρίζω, φιλότιμη μου, ἀλλὰ θὰ σπεύσω εἰς βοήθειάν της. — Ποῦ κατοικεῖ ;

— Εἰς τὴν ὁδὸν Κερεσσετιτζῆ, ἀριθμὸς 4.

— Καλῶς, σὲ ὑπάσχομαι ὅτι θὰ ὑπάγω σήμερον μετὰ τὸ γάμμα. Πορευθεῖσα δὲ πρὸς τὸ γραφεῖόν της ἔλαθε χάρτην καὶ ἐσημείωσεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας, ὡς καὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς οἰκίας. Εἶτα ἐπανεληθούσα εἰς τὴν πρότεράν αὐτῆς θέσιν, εἶπε πρὸς τὴν Ἑλένην.

— Ὅθ' ἐξέλθετε μετὰ μεσημβρίαν ;

— Ναι· θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν κήπον τῶν ἀνθῶν*, θέλεις νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ὑπάγωμεν ἡμοῦ ;

— Ὅχι, Ἑλένη μου, μὴ κάμῃς τὸν κόπον, διότι σήμερον εἰς τὰς τέσσαρας περιμένομεν ἐπισκέπτῃν τινὰ καὶ ἕνεκα τούτου δὲν δύναμαι νὰ ἐξέλθω κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, ἀλλὰ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλὴν σου διάθεσιν.

— Ἀλλὰ σήμερον δὲν δέχεσθε.

— Ἐχεις δίκαιον, πλην ὁ ἐπισκέπτης οὗτος κατὰ πρόωτην φορὰν θὰ ἔλθῃ.

— Καὶ ποῦτος εἶναι αὐτός, Λουίζα ;

— Ὁ Κύριος Νικόλος Δαμιανός.

— Ἐχετε σχέσεις μετ' αὐτοῦ ;

— Μάλιστα εἶναι παλαιὸς γνώριμος τῆς θείας μου.

Ἡ Ἑλένη ἐξήγαγε χρυσοῦν ὠρολόγιον, ἔχων σχῆμα καρδίας καὶ παρετήρησε τὴν ὥραν.

— Εἶναι δώδεκα παρὰ τέταρτον καὶ πρέπει ν' ἀναχωρήσω. Χαῖρε, ἀγαπητῆ μου Λουίζα,

— Χαῖρε, Ἑλένη μου, εἶπεν ἡ Λουίζα καὶ ἐγερεθεῖσα τὴν προέπεμψε μέχρι τῆς θύρας. Εἶτα ἀνῆλθεν εἰς τὰ δωμάτιά της, ἐπορεύθη εἰς τὸ γραφεῖόν της καὶ ἐξαγαγούσα ὀρθογώνων κλειδῶν ἤνοιξε σύρτην τινὰ, ἔλαβε δὲ ἐξ αὐτοῦ γραμ-

* Ὁμοίως ὀνομάζετο τοῦ Πιέρου ὁ κήπος πρὸ τῆς μεγάλης Πυρκαϊᾶς.

μάτιον τῶν 20 λιρῶν καὶ ἐπανακλείσασα αὐτὸν ἔθηκε τὰς κλειδας καὶ τὸ γραμματίον ἐντὸς τοῦ θυλακίου της.

Περαιτωθείσης τῆς μικρᾶς καὶ στιγμιαίας ταύτης ἐργασίας, ἐκρούσθη ὁ κώδων τοῦ γεύματος· ἡ Λουκία κατήλθεν ὅπως γευματίσῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἀφῆσωμεν τὴν Λουκίαν γευματίζουσαν καὶ ἀνατρέξωμεν ὀλίγον ἀνωτέρω. Καθ' ἣν ὥραν ἡ ὠρμία Λουκία ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας της τὸν ὑδοιπόρον τοῦ Σούτσου, ὁ Νικόλαος Δαχμιανὸς εὗρίσκετο εἰς τὸ κομμωτήριόν του, περιμένων τὸν κομμωτὴν ὅπως τὸν ξυρίσῃ· ἀνεγίνωσκεν δὲ ἐφημερίδας, ὅτε ἤκουσε βήματα εἰς τὸ παρκαίμενον δωμάτιον· ἡ θύρα ἠνοήχθη καὶ παρουσιάσθη ἀνὴρ ἔχων μέλανα μύστακα, ὑψηλὸν ἀνάστημα, φορῶν φράκον μελανὸν καὶ λευκὸν ὑπενδύτην.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ὠνομάζετο Γεράρδος· ἦτο ὁ ἐπιστάτης τῆς οἰκίας τοῦ Νικολάου, ἐκράτει δὲ ἐπὶ ἀργυροῦ δίσκου ἐπιστολήν, ἣν ἐγχειρίσας τῷ Νικολάῳ εἶπε.

— Τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν μοὶ ἔδωκεν ἓνας ἄνθρωπος ἄγνωστος.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Νικόλαος, λαβὼν αὐτὴν καὶ θέτων ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ.

Ὁ Γεράρδος ἐξῆλθε τοῦ κομμωτηρίου, κατερχόμενος δὲ τὰς βαθμίδας συνήνησε τὸν κομμωτὴν ἀναβαίνοντα, ὅστις χαιρέτησας τὸν Γεράρδον τῷ εἶπε.

— Καλὴν ἡμέραν, κύριε Γεράρδε.

— Χαίρετε κύριε.

— Ὁ κύριος Δαχμιανὸς εἶναι ἰδῶ;

— Μάλιστα ὡς ἀναμέλει πρὸ πολλοῦ, εἶπεν ὁ Γεράρδος κατερχόμενος τὴν κλίμακα. Ὁ δὲ κομμωτὴς πορευθεὶς ἐν τῷ κομμωτηρίῳ, ἐνθα εὗρίσκετο ὁ Νικόλαος ἤρχισε νὰ τὸν ξυρίξῃ ἐπιμελῶς.

Ἀφῆσωμεν πρὸς στιγμὴν τὸν Νικόλαον ξυριζόμενον καὶ εἰπωμεν ὀλίγα περὶ τοῦ Γεράρδου. Ὁ ἀνὴρ οὗτος, εἶχεν ἐνάστημα μᾶλλον ὑψηλὸν, τὸ πρόσωπον ὠοειδές, τοὺς ὀρθαλλομὸς μέλανας, τὴν ρίνα ὀλίγον κυρτήν, τὰ δὲ χεῖλη λεπτὰ καὶ συνεσφιγμένα καὶ μειδιῶντα εἰρωνικῶς. Ἐκτὸς τοῦ ἀμφιβόλου τούτου χαρακτηρηστικῶς τὸ σύνολον τῆς φυσιογνωμίας του ἦτο γλυκὺ καὶ συμπαθές.

Ἢ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Νικολάου εἰσαγωγή αὐτοῦ ὑπῆρξεν ὀλίγον περιέργως.

Ἡμέραν τινα, οἱ γονεῖς τοῦ Νικολάου εἶχον ἐξέλθει εἰς περίπατον· αἶφνης ἐπλησίασεν αὐτοὺς παῖς ρακένδυτος δεκαοκταετής, ἔχων τὸ πρόσωπον συμπαθές, μετὰ πολλῆς δὲ δειλίας, ἀποκαλυφθεὶς, λέγει πρὸς τὸν πατέρα τοῦ Νικολάου.

— Σὲ, παρκαλῶ, κύριε, δῶστε μου ἐλεημοσύνην.

Ὁ πατὴρ τοῦ Νικολάου, φύσει ἀγαθὸς, ἀκούσας ταῦτα

εἶπε. — Πῶς; τίσον νέος καὶ δὲν ἐργάζεσαι; — Ὅχι, κύριε, δὲν ἔχω ἐργασίαν.

— Τότε σὲ προσλαμβάνω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, διότι μοὶ φαίνεται εὐφυὲς νέος.

Ὁ γέρον Δαμιανός, ἐξετάσας περὶ αὐτοῦ καὶ λαθῶν καλὰς πληροφορίας τὸν παρέλαθεν εἰς τὴν οἰκίαν του ὡς ἀπλοῦν ὑπηρετήτην, καὶ μετὰ ταῦτα κατέστησεν αὐτὸν θαλαμηπόλον του. Θανάτος δὲ τοῦ Δαμιανοῦ, ὁ υἱὸς του Νικόλαος διώρισε τὸν Γεράρδον γενικὸν ἐπιστάτην τῆς οἰκίας του, ἐπειδὴ εἶχεν ἐμπιστοσύνην ἀπερ' ἧριστον εἰς αὐτόν· ἀλλὰ δυστυχῶς οὗτος ἦτο ἀνάξιος αὐτῆς.

Ἀφοῦ δὲ ὁ κομμωτὴς ἀπέβη, ὁ Νικόλαος ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θαλακίου του τὴν ἐπιστολὴν, ἣν ἐνεχείρησεν αὐτῷ ὁ Γεράρδος, ὅπως τὴν ἀναγνώσῃ ἀλλὰ παρατηρήσας ὅπως ἀγνωστον χαρακτῆρα γράφῃς, προσέτρεξεν εἰς τὴν ὑπογραφήν, ὅπως μάθῃ πόθεν προήρχετο, πλὴν μετὰ μεγατῆς ἀπορίας παρετήρησεν ὅτι δὲν ὑπῆρχε τοιαύτη.

Τότε ἀνέγνωσε τὰ ἐξῆς.

Κύριε Ν Δαμιανέ.

α Ἐπειδὴ αἱ πράξεις σας ἀποδεικνύουσιν, ὅτι εἴσθε φιλόανθρωπος, ἀπενθύνομαι πρὸς ὑμᾶς. Εἴσθε πλοῦσιος, ὅθεν κάμετε μιαν εὐεργεσίαν πρὸς μιαν πτωχὴν χήραν μὲ τέσσαρα τέκνα μικρὰ μὴ δυνάμενα νὰ ἐργασθῶσιν. Ἡ μήτηρ εἶναι κληθήρης καὶ δὲν δύναται νὰ ἐργασθῇ, ὅπως πορισθῇ τὸν ἄρτον

τῶν τέκνων τῆς. Ἡ οἰκογένεια αὕτη κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Κερεστεδζή ἀριθμὸς 4, ὀνομάζεται δὲ Μαχοδοῦλου ».

Περαιτέρως τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ἀπερῆσαι νὰ ὑπάγῃ ἀμέσως μετὰ τὸ γεῦμα πρὸς τὴν οἰκογένειαν ταύτην ὅπως τῷ μίην καιρῆς, νὰ ἐπισκερθῇ μετὰ ταῦτα, πρῶτον τὸν Ἰάκωβον, ὃν δὲν εἶδεν ἀπὸ τῆς ἐσπερίδος τοῦ κ. Ποσιάδου καὶ ὃν ἐπέθετεν ἀσθενῆ· καὶ δεύτερον νὰ μεταβῇ πρὸς ἐπίσκοπον τῆς κ. Νικολαίδου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ἡ Λουκία μετὰ τὸ γεῦμα, ἀνεβήσασκε εἰς τὰ δωμάτιά της, ἐκάθισε τὴν Λουίζαν, ἔνα τὴν ἐνδύσῃ. Περιβληθεῖσα δὲ φοιόχρουν ἐνδυμασίαν καὶ πῆλον μέλανα διὰ μεγάλων πτερῶν κεκοσμημένον, κατέβη εἰς τὸν κήπον καὶ διέταξε τὸν ὑπηρετήτην νὰ φέρῃ ἓν ἀγορατὸν ὄχημα.

— Δὲν θέλει ἡ δεσποινὴς νὰ ζεύξωσι τὸ ὄχημά της, ἠρώτησεν ὁ ὑπηρετὴς μετ' ἀπορίας;

— Ὅχι, Γεώργιε, ἀπήντησεν αὕτη, διότι ἔχω κατεπεύγουσιν ἐργασίαν.

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος ἐξελθὼν δὲ μετὰ σπουδῆς, ἐπέστρεψε μετ' αὐτὸν ἐπὶ ὀχλήματος καὶ κατελ-

ὦν αὐτοῦ ἐπορεύθη πρὸς τὴν Λουκίαν, ἥτις ἐκάθητο ὑπὸ σκιάδᾳ, ἀναμείνουσα τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ.

— Τὸ ὄχημα ἔρθασεν, εἶπε, πλησιάζει πρὸς αὐτήν.

Ἡ Λουκία διηυλύθη πρὸς τὴν ἄμαξαν, εἰσελθούσα δ' ἐπὶ αὐτῆς, εἶπε πρὸς τὸν ἄμαξιλάτην.

— Ὅδῳ Σκιζ-ἄγᾶτζ, σκεφθεῖσα, ὅτι δὲν ἦτο πρόπον νὰ σταθμεύσῃ τὸ ὄχημα πρὸ τῆς οἰκίας τῆς δυστυχοῦς χήρας.

Ὁ ἄμαξιλάτης λαθῶν τὴν διαταγὴν ταύτην ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἰδωλίου καὶ ἐμκατέργασε τοὺς ἵππους.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων λεπτῶν ἐστάθμευσεν εἰς τὴν ἰδὸν Σκιζ ἄγᾶτζ.

Ἡ Λουκία κατὰθῆσα τῆς ἄμαξης· καὶ εἰπούσα τῷ ἄμαξιλάτῃ νὰ τὴν περιμείνῃ ἐπορεύθη πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς χήρας Μαχοδούλου. Φῆσασ πρὸ τῆς θύρας τῆς δυστυχοῦς ἐσήμανε, παρευθὺς δὲ ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ παρουσιάσθη παῖς δεκαετής, ὅστις ἰδὼν αὐτὴν ἐξεπλάγη καὶ ἠρώτησεν.

— Τί ζητεῖτε, κυρία;

— Τίποτε μικρὸ μου, ἤθελον νὰ ἐρωτήσω ἐὰν ἡ κ. Μαχοδούλου κατοικῇ ἐνταῦθα.

— Μάλιστα, κυρία, ζητεῖτε τὴν μητέρα μου, εἶναι ἐπάνω, ἀναβῆτε.

Ἡ Λουκία μὴ περιμείνουσα δευτέραν πρὸσκλησιν εἰσῆλθεν ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ ἠκολούθησε τὸ παιδίον, ὅπερ τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς ἀσθενοῦς.

Εἰσελθούσα ἐν τῷ θαλάμῳ κατελήφθη ὑπὸ ἀπεριγράπτου

λύπης· διευθυνθεῖσα δὲ πρὸς τὴν ἀσθενῆ, ἐχαμρέτησεν αὐτὴν λέγουσα·

— Ἐμαθα, ἀγαπητῆ μου κυρία, ὅτι ἐνοικιάζετε δωμάτια!

— Ἀπατᾶσθε, κυρία, δὲν δύνωμαι νὰ ἐνοικιάσω δωμάτια, διότι ἡ οἰκία αὕτη εἶναι πολὺ μικρὰ, ἡ δὲ ἰδιοκτητὴς θὰ μᾶς ἐκδιώξῃ μετὰ τὴν ἀνάρρωσίν μου, ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν χρήματα νὰ πληρώσωμεν τὸ ἐνοίκιον, ἂν καὶ εἶναι ἀσήμαντον. Λέγουσα δὲ ταῦτα, ἔλαβε τὸ μινόμεκτρον τῆς καὶ ἐσπόγγισε δύο δάκρυα κυλισθέντα ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην λαθούσα καιρὸν ἡ Λουκία ἐξήγαγε ταχέως ἐκ τοῦ θαλακίου τῆς τὸ γραμματίον τῶν 20 λιρῶν καὶ τὸ ἔθεσεν ὑπὸ τὸ προσκεφάλιον τῆς δυστυχοῦς χήρας· εἶτα ἐγερεῖσασ εἶπεν·

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, κυρία, διότι σᾶς ἀνησύχησα.

— ὦ! τίποτε, κυρία.

— Ὑγιαίνειτε.

— Χαίρετε.

Ἡ Λουκία ἐπορεύθη πρὸς τὴν κλήμακα ὅτε αἶφνης ἡ θύρα ἐκρούσθη. Κατελθοῦσα ἠνοίξεν αὐτὴν, ἀλλ' ὀπισθοχώρησεν ἐν βῆμα, ἠρρυθρίασεν, ἡ δὲ καρδίᾳ τῆς ἤρξατο πάλλουσα εἰς τὴν θέαν τοῦ Νικολάου, ὅστις εἰσελθὼν εἶπε·

— Σεις ἐδῶ δεσποινίς;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν ἡ Λουκία τεταραχμένη, ἐζήτουν οἰκογένειάν τινα καὶ τυχαίως ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν

ταύτην, ἵνα πληροφορηθῶ περὶ αὐτῆς. Σίς δὲ πῶς εὐρέθητε ἰδῶ;

— Ἐγὼ, δεσποινίς ἦλθον διὰ νὰ κάμω μικρὰν τινα ἐλεημοσύνην.

— Μήπως πάσχει ἡ οἰκογένεια αὕτη;

— Νομίζω, διότι τὴν πρῶτην ταύτην ἔλαθον ἐπιστολὴν, ἣτις μ' ἐκάλει ἐνταῦθα.

— Ὡστε ἤλθετε μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἐλεήσετε τὴν οἰκογένειαν ταύτην, δὲν ἔχει οὕτω;

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Λυπούμαι πολὺ, κύριε Νικόλαε, διότι δὲν ἔχω μετ' ἐμοῦ τὸ βελάντιόν μου.

— Δὲν βλέπτε, ἀφοῦ ἔχω τὸ ἰδικόν μου.

— Μεταβῆτε λοιπὸν ὅπου σᾶς καλεῖ τὸ χριστιανικὸν καθῆκον, καὶ ἡμεῖς θὰ σᾶς ἀναμένωμεν εἰς τὰς τέσσαρας.

— Θὰ ἔλθω ἀφεύκτως, δεσποινίς.

Ἡ Λουκία ἐπέβη τοῦ ἀνακείμεντος αὐτὴν ὀχήματος καὶ μετέβη εἰς αὐτὴν.

Ὁ δὲ Νικόλαος ἀνῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς δυστυχοῦς χήρας.

Αὕτη ἦτο ὀρθία καὶ προσεπάθη νὰ ἐνδυθῆ, ἰδοῦσα ὅμως τὸν Νικόλαον εἶπε·

— Κύριε, σᾶς πρᾶγματι κλέσατε τὴν νέαν κυρίαν, ἣτις ἦτο ἰδῶ πρὸ ὀλίγου.

— Διὰ τί, κύριε;

— Διότι αὐτὸ τὸ γραμμάτιον εἶναι ἰδικόν της καὶ ὡς φαίνεται τὸ ἐλησφρόνησεν ἰδῶ.

— Δὲν βλέπτε, κύριε, τὸ γραμμάτιον τοῦτο εἶναι διὰ ὑμᾶς.

— Πῶς τοῦτο, κύριε;

— Ἀπλούστατον, ἰδοὺ ἡ ἐξήγησις: ὁ πατὴρ της ἔδρανε ἡσθη ἀπὸ τὸν σύζυγόν σας 20 λίρας, ἡ δὲ θυγάτηρ του μεθούσα ἤδη τὴν δυστυχίαν σας, ἔσπευσε νὰ σᾶς τὰς ἐπιστρέψῃ.

— ὦ! πόσον καλοὶ ἄνθρωποι εἶναι, εἶπεν ἡ χήρα πλήρης χαρᾶς.

— Καὶ διὰ τοῦτο, κύριε, ἦλθον καὶ ἐγὼ ἰδῶ, ὅπως σᾶς δώσω αὐτὸ τὸ γραμμάτιον τῶν 10 λιρῶν, τὸ ὅποσον ἐχρεώσταν ἐπίσης πρὸς τὸν ἀγαπητὸν σας σύζυγον.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε, εἶπεν ἡ χήρα λαμβάνουσα τὸ γραμμάτιον.

— Καλὴν νύκτα, κύριε.

— Δὲν κάθισθε ὀλίγον ν' ἀνακαυθῆτε;

— Ὅχι, εὐχαριστῶ, ἔχω ὀλίγην ἐργασίαν, ἐν τῷ ἐπι-
νιδεῖν.

Ὁ Νικόλαος ἀνεχώρησε πλήρης χαρᾶς, σκεπτόμενος πόσον εὐγενῆ καρδίαν εἶχεν ἡ Λουκία, μὴ φανερώσασκα αὐτῷ τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς της. Πορευόμενος δὲ πρὸς τὸν Ἰάκωβον ἐσκέπτετο τὰ ἐξῆς·

— Τί εὐγενῆ αἰσθήματα! Πραγματικῶς εἶναι ἠθασκυ-

ρός· εὐτυχὴς ὁ θνητὸς· ὅστις θὰ δυναθῆ νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδίαν τῆς καὶ νὰ γείνη σύζυγος τοιαύτου ἀγγέλου.

Φθὰς δὲ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰακώβου, εἰσῆλθε καὶ κατ' εὐθείαν διηρῶνθη εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ὁ Ἰακώβος τὸν ἐδέχθη μετὰ πολλῆς εὐγενείας, ἀλλ' ἔὰν τὸν παρετήρει τις καλῶς θὰ ἠνῶει ὅτι ἡ εὐγένεια αὐτῆ ἦτο ἐπίπλαστος.

Ὁ Νικόλαος ἐκλήθη εἰς ἕδραν τινα, εἶτα στραφείς πρὸς τὸν Ἰακώβον εἶπεν αὐτῷ·

— Πού ἦσο τόσας ἡμέρας;

— Πού θέλεις νὰ εἶμαι;

— Διατί δὲν ἦλθες νὰ μ' εὕρῃς;

— Διότι εἶχον ἐργασίας.

— Αἱ ἐργασίαι σου ἦσαν τόσον σπουδαῖαι, ὥστε δὲν ἠδύνασο νὰ ἐπισκεφθῆς τοὺς φίλους σου;

— Ναι, ἀπῆντησε ξηρῶς ὁ Ἰακώβος.

— Μοὶ φαίνεται πολὺ ψυχρῶς, Ἰακώβε.

— Ἀπατῶσαι, εἶμαι μόνον ὀλίγον ἀσθενής.

— Ὅστε δὲν θὰ ἐξέλθῃς τὴν ἐσπέραν ταύτην;

— Ὅχι.

Ὁ Νικόλαος, παρατηρήσας τὸ ὠρολόγιόν του, ἠγέρθη καὶ λαβὼν τὸν πέλόν του εἶπε.

— Σὲ ἐγκαταλείπω, Ἰακώβε, διότι πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς ἐπίσκεψίν τινα.

— Χαῖρε.

Τοῦ Νικόλαου ἐξεληθόντος, ὁ Ἰακώβος μειδιάσας σατανικῶς εἶπε.

« — Πήγαινε, Νικόλαε, πήγαινε, γνωρίζω ποῦ διευθύνεσαι, ἡ ζηλοτυπία δὲν κατατράχει τὴν καρδίαν σου, διότι δὲν περιφρονήθῃς, ὡς ἐγώ· ἔθεν τρέμε τὴν ζηλοτυπίαν μου, τρέμε τὸν φθόνον μου, τρέμε τὸ μῖσός μου. Σὲ ζηλοτυπῶ πρῶτον, διότι ἀγαπᾷσαι πρὸς ἐκείνην· σὲ φθονῶ, διότι εἶσαι πλουσιώτερός μου καὶ χαίρεις τὴν κοινὴν ὑπόληψιν· σὲ μισῶ, διότι εἶχες ἀρετὰς, τὰς ὁποίας ἐγώ στερούμαι· εἶχες ἐνεῖνο, ὅπερ κατ' ἐμὲ ἀποκαλοῦσιν εἰ ἀνόητοι ἀγαθότητα, εὐγένειαν καὶ λεπτότητα αἰσθημάτων. Ὑπῆρξες πολὺ ἀτυχῆς συναντήτης με ἐπὶ τῆς ἰδοῦ σου, τὸ μέλλον θὰ σοὶ ἐμιλήσῃ τρανότερον περὶ τούτου ».

Τελειώσας τὸν μονόλογόν του διὰ νίου σατανικοῦ μειδιάματος, ἠγέρθη, ἔλαβε τὸν πέλόν του καὶ κατελθὼν τὴν κλίμακx, ἐξῆλθε τῆς οἰκίας ἀγνοεῖν ποῦ διηρῶνετο.

Ὁ Νικόλαος ἀφῆς τὸν Ἰακώβον μετέβη οἰκαδὲς, διέταξε νὰ ζευζῶσι τὴν ἀμαξάν του, εἰσελθὼν δὲ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐκαλλωπίσθη ἐπιμελῶς, εἶτα κατῆλθεν, ἐπέβη τῆς ἀμαξίας του καὶ διευρῶνθῆς εἰς ἀνωπόλιον τινα, ἠγύρασεν ἀνοδόμενον μικρὰν ἐξ ἡλιοτροπίου καὶ ἰάσμηx. Τὰ ἀνόη ταῦτα εἶχον τὴν ἐξῆς σημασίαν· ἡ μὲν ἰάσμηx· εἶσαι ἐρασμῖα, τὸ δὲ ἡλιοτρόπιον· σὲ ἀγαπῶ ὥστε ὁ Νικόλαος γνωρίζων τὴν φωνὴν τῶν ἀνθέων, τὴν μυστηριώδη ταύτην γλώσσαν τὴν ἐπινοηθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἀνατολικῶν ἰθῶν, ἔλαβε τὰ ἀνόη ταῦτα, ἕνα σχηματίσῃ τὴν ἐπομένην φράσιν· ἐπειδὴ εἶ-

σαι ἔρασμα, σὲ ἀγαπῶ. Ὑποθέτω, ὅτι καὶ ἡ Λουκία ἐρώ-
ριζεν αὐτήν.

Μετὰ ταῦτα διηρθύθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κ. Μαρίας·
πρὸ τῆς θύρας τῆς ὑπαικῆς ἡ ἀμαξία ἔστη, ὑπηρετίης δὲ κκ-
θήμενος πλησίον τοῦ ἀμαξιαλάτου, κατήλθε καὶ ἔκρουσε τὸν
κώδωνα τοῦ κήπου· ἡ θύρα ἠνεόχθη καὶ ὁ ὑπηρετίας ἤρώ-
τησεν·

— Εἶναι ἔδω;

— Μάλιστα.

Τότε ἔτεινε τὴν χειροκτιοφόρον χεῖρά του πρὸς τὸν κύ-
ριόν του, ὅστις στηριχθεὶς ἐπ' αὐτῆς κατήλθε καὶ διηρθύν-
θη πρὸς τὴν οἰκίαν.

Πρὸ τῆς θύρας ἔστατο ἡ Λουκία ἀνεμύνησα αὐτόν· εἰς
τὴν θέαν αὐτῆς ἡ καρδίη του ἐσκόρπησεν· αὐτὴ τῷ ἔτεινε
τὴν χεῖρα καὶ εἶπε·

— Χαίρετε, κύριε Νικόλαε.

— Χαίρετε, δεσποινίς, εἶπεν οὗτος, θλίβων τὴν χεῖρα
αὐτῆς ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του.

— Ἀναβῆτε, κύριε Δαμιανέ, τῷ εἶπε.

— Πρὶν ἀναβῶ, δεσποινίς, θὰ σᾶς προσφέρω τὴν μικρὰν
ταύτην ἀνωδέσμη, καὶ ἔτεινε ταύτην πρὸς αὐτήν, ἥτις
τὴν ἔλαβε μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως καὶ εἶπε·

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ.

Πλησιάζουσα δὲ πρὸς δοχεῖον, εὐρισκόμενον ὑπὸ τὴν παρὰ
τὴν θύραν σκιᾶν, πληρὴς δὲ ἐν μυοσοτίδιον, αἴτινες ἔχουσι

τὴν σημασίαν· μὴ με λησμονῆαι, ἔδριπέ τινος· εἰς αὐτῶν καὶ
τὰς προσέφερε τῷ Νικόλῳ εἰποῦσα·

— Εὐχαριστήθητε, παρκαλλῶ, νὰ λάβητε καὶ ὑμεῖς τὰ
ὀλίγα ταῦτα ἀνθή.

Ὁ Νικόλαος ἔλαβεν αὐτὰ μετὰ χαρῆς ἀπάτου. Ἀμφο-
τεροὶ δὲ μετὰ παλούσης καρδίας ἀνῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν
τῆς ὑποδοχῆς.

Ἡ θεὴ τῆς Λουκίας ἐκάθητο ἐπὶ ἀνεκκλύτρου, ἰδοῦσα
δὲ αὐτοὺς εἰσερχομένους ἠγάθη καὶ ἐχαίρειτῆσε τὸν Δαμι-
ανὸν μετὰ πολλῆς εὐγενείας.

Ἡ ἐπίσκεψίς του παρετάθη ἐπὶ πολὺ. Ὁμιλήσαν περὶ
διαφόρων ἀντικειμένων, καὶ ἡ ὄρα παρήργετο ἀνεπαίσθητως·

Ὁ Νικόλαος βλέπων τὴν Λουκίαν καὶ ἀκούων τὴν μελω-
δικὴν αὐτῆς φωνὴν ἠσθάνετο ἐκυτὸν τὸν εὐδαίμονέστερον
τῶν θνητῶν.

Ὅχι ἥττον ἐσκόρπη, ὅτι ἔδει ν' ἀπέλθῃ· ὅθεν ἐγερωθεὶς
ἐχαίρειτῆσε τὴν κ. Νικολαίδου καὶ τὴν Λουκίαν λέγων·

— Εἶναι πολὺ ἀργὰ καὶ σᾶς ἀποχωρετῶ.

— Ὅχι σᾶς ἐπανιδώμεν, εἶπεν ἡ θεὴ.

— Βεβαίως, κυρία, χαίρετε.

— Ὑγιαίνητε, εἶπεν ἡ γραῖα, ἡ δὲ Λουκία ἐψιθύρυσεν·

— Ἐν τῷ ἐπανιδεῖν.

Ὁ Νικόλαος ἀνεχώρησε πλήρως χαρῆς καὶ μετέβη κατ'
εὐθεῖαν εἰς τὴν οἰκίαν του διαλογιζόμενος·

— Ἡ Λουκία μὲ ἀγαπᾷ, τετέλεστε, πρέπει νὰ ζητήσω
τὴν χεῖρά της, διότι τὴν ἀγαπῶ καὶ ἐγώ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄.

Εἰσακόμεθα ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ Ἰακώβου καθημένου ἐπὶ ἀνκλίπτρου, ἀπέναντι δ' αὐτοῦ ἵστατο γρατὰ ἔχουσα τὸ ἀνάστηκ μῦλλον ὑψηλὸν, τὸ στόμα μέγα, τοὺς ὀδόντας ἀρκίους καὶ ἐξέχοντας, τοὺς ὀφθαλμοὺς μικροὺς καὶ εὐκινήτους, τὴν ροσισηνωμαίαν δ' ὑπουλον.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἐπηγγέλλετο τὴν προμνήστριαν πονηρῶ, δι' προσβλέπουσα τὸν Ἰακώβον, εἶπεν·

— Ὁμιλήσατε ἐλευθέρως, κύριε Ἰακώβε, εἰς τί δύνάματι νὰ σὲ ὑπερητήσω;

— Ἐπειδὴ γνωρίζω, εἶπεν οὗτος, ὅτι εἶσαι ἐχέμυθος καὶ ἀρκαστῆρική εἰς τὰς ὑποθέσεις σου, διὰ τοῦτο ἀπεπέθην πρὸς σέ. Γνωρίζεις τὴν κυρίαν Μάρξαν Νικολαΐδου;

— Μάλιστα, παιδάκι μου, ἀπάντησεν αὕτη ψευδομένη· τὴν γνωρίζω πολὺ καλῶς.

— Καλῶς λοιπὸν ἀφοῦ τὴν γνωρίζεις, ἐπειδὴ μέλλω νὰ σὲ σταίλω ἐκεῖ, βεβαίως θὰ γνωρίζῃς καὶ τὴν ἀνεψίαν αὐτῆς Λουκίαν.

— Καὶ ποῖς δὲν γνωρίζει τὴν ὄμορφη ἐκείνη κοπέλα, ὁ ἄνδρας μου ἦτον δάσκαλός της.

— Ὡστε θὰ διατηρῆτε σχέσεις μετ' αὐτῶν;

— Ὅταν ἔμουν στὰ καλὰ μου χρόνια, ἀλλὰ τώρα ἐντρέπομαι νὰ πικρυσκοθῶ μὲ αὐτὰ τὰ παλιόρουχα διότι,

κύριε, ξεύρετε ὅτι στὰ μεγάλα σπήτια οἱ ὑπερέται δὲν σὲ δέχονται, ὅταν σὲ ἴδουν κωκονδουμένον, ἀδιόφορον ἂν εἴσθε τίμιος, καὶ καλὸς ἄνθρωπος.

— Δὲν βλέπτει, αὐτὰ διορθώνονται, ἀπάντησεν ὁ Ἰακώβος, Ἴδου εἰς τί σὲ χρειάζομαι, θιλω νὰ ὑπάγῃς εἰς τῆς κ. Νικολαΐδου καὶ νὰ προσπαθήσῃς νὰ τὴν πείσῃς νὰ μὴ δώσῃ τὴν ἀνεψίαν της εἰς γάμον, διότι τὴν ἀγαπῶ πολὺ. Μάθε δὲ τὸ ἐπαγγελμά μου, εἶμαι κολλυβιστῆς καὶ ἔχω περιουσίαν ἱκανὴν διὰ νὰ ζήσω καλῶς μετὰ τῆς ἀνεψίᾳς της. Ἐὰν ἐπιτύχῃς εἰς τὸ ἔργον σου πιστεύω νὰ μείνῃς ἀρκετὰ εὐχαριστημένη ἀπὸ ἐμέ.

— Ἄμ' γκατὶ κί' ἐγὼ κουράζομαι, παιδάκι μου, ἔχω κόρη ἀρραβωνισμένη τέσσαρα χρόνια. Ὁ ἄνδρας μου εἶναι γέρος καὶ ξεκουτικῆς καὶ δὲν υἰόθει τίποτε ἀπὸ κούτῃ, ὥστε πολὲμῶ μὲ κάθε τρόπο νὰ κάμω τὴν προικὰ της γὰρ νὰ τὴν παντρεύω.

— Αἶ! καλὰ λοιπὸν πῆγαίνε προσπάθησε καὶ ἐγὼ θὰ κάμω τὴν προικὰ τῆς θυγατρὸς σου, καὶ ἔθισεν εἰς τὴν παλάμην της ἓν πεντάλιρον. Ἴδου λάβε αὐτὰ ὡς προκαταβολὴν διὰ νὰ ἐνδύθῃς εὐπρεπῶς, καὶ νὰ δυνήθῃς νὰ ἐνεργήσῃς καλλίτερον.

Ἡ γρατὰ ἠγέρθη καὶ χαιρετήσακα αὐτὴν ἐξῆλθεν ὑποσχομένη πλήρη ἐπιτυχίαν.

Ἐξέλθουσα τῆς οἰκίας καὶ θλίβουσα μετ' ἀπεριγράπτου χαρᾶς ἐν τῇ παλάμῃ της τὸ πεντάλιρον, ἔκ' μὴ τῆ διαφύγη, διελογίζετο.

— Πολύ πρέπει νὰ τὴν ἀγκυρῶ γιὰ ν' ἀπορκοίτη γὰρ τοῦ δώρου χρημάτων μπουρτάκι ἐν φθίναςται κοῦτος ἄνθρωπος, ἀλλὰ πολὺ πονηρὸς μάλιστα, καὶ ἔμοις ἐπίσπεψε ἀμείωσις πῶς τὴν γνωρίζω καὶ πῶς εἶναι φιλιληνάδα μου.

Ταῦτα διαλογιζομένη ἔβηκε μέχρι τῆς οἰκίας της, κειμένης πλησίον τῆς ὁδοῦ Φιριδιῆ, μόλις δ' ἔκρουσε τὴν θύραν καὶ ἤκουσε τρομερὸν θόρυβον καὶ μετὰ ταῦτα ὄβρις καὶ ζυλοκοπήματα.

Ἐδέροντο αἱ δύο αὐτῆς θυγατέρες σφύρουσαι δὲ ἡ μία τὴν ἄλλην ἐκ τῆς κόμης ἐκρημίσθησαν ἀπὸ τὴν κλίμακα.

Ὁ γρηκὺς πατήρ, ὕψηλός, ἰσχυρὸς καὶ κυρτός, ἔμενε πάντοτε εἰς τὸ ὑπερῶον τῆς οἰκίας, τὸ κενεὸν ἔχων φαλακρὸν καὶ φέρων διόπτρας ἐπὶ τῆς μύτης, ὡς μόνον δ' ἔνδυμα ὑποκάμισον, ὑπενώστην καὶ περισκελίδα τετραμμένην καὶ κροτῶν εἰς τὰς χεῖρας βιβλίον, ὑπερ ἀνεγίνωσκεν, ἠγέρθη ἐκ τοῦ θορύβου ἔντρομος καὶ εὐχὴ εἰς τὴν κλίμακα ἔφώνη.

— Βρέ! Βρέ! τί εἶν' ἰδῶ; Αἱ! Κλέπτει! κλέπτει!

Ἡ μία ἐκ τῶν θυγατέρων ἐπεβίβασα ἤνοιξε τὴν θύραν. Εἰσελθούσα δὲ ἡ μήτηρ καὶ ἰδοῦσα τὴν κατάστασιν τῶν δύο τούτων ἀθλίων, ἀκούσασα δὲ καὶ τὰς φωνὰς τοῦ γέροντος συζύγου της, ἔστη ἐκπληκτος καὶ εἶπε.

— Σιωπῆ, κύριε Μανωλάκη, ὁ κόσμος σὺς ἀκούει εἶναι ντροπή· εἶτα ἀπειθουμένη πρὸς τὰς θυγατέρας της εἶπε.

— Τί εἶναι αὐτὰ, Ἐλένη καὶ Νανώ; δὲν ντρέπεσθε!

— Σταθῆτε, καλὲ μαμὰ, νὰ ἰδῆτε, εἶπεν ἡ μικροτέρα ἡ Νανὴ ἐρώναζεν ἕνα μουκτζήρη, διὰ νὰ πάρη καὶ τι, ἐγὼ

παρκτηροῦσα ἕνα κομμάτι 10 - 12 πῆγες γιὰ νὰ τὸ πάρω· ὁ μουκτζήρης μιλῶσα μετὰ τὴν Νανὴ ἐγὼ μετὰ τὸν τρόπον τὸ ἐκρυψα, καὶ ὁ μουκτζήρης ἔφυγε καὶ δὲν τὸ κατὰλαβε, ἔπειτα ἡ Νανὴ ἤθελε νὰ μοῦ τὸ πάρη ὅλο, ἐγὼ τῆς ζήτησα τὸ μισὸ καὶ δὲν μοῦ τὸ ἔδινε, τότε ἄρχισε νὰ με κτυπᾷ καὶ τὴν ἐκτύπησα καὶ ἐγὼ.

— Εἶσαι ἀνόητη, εἶπεν ἡ ἀξιώτιμος μήτηρ, δὲς το τῆς Νανῆς, γιὰτι εἶναι μεγαλειότερη νὰ τὸ κάμη ἕνα φουστάνι.

Τοιαύτη ἦτο ἡ οἰκογένεια πρὸς ἣν ἀπετάθη ὁ Ἰάκωβος.

Παρθλθον δύο ἡμέραι καὶ ὁ Ἰάκωβος εὐρίσκατο εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν, διότι ἡ ἀξιώτιμος κυρία προμνήστρια δὲν εἶχεν ἐπανέλθει. Περὶ τὴν τρίτην ἑπτερινὴν ὥραν ἰδοῦ αὐτὴ, ἐμφανίζεται ἔχουσα τὸ μειδίημα εἰς τὰ χεῖλη καὶ μετὰ πολλῆς ἀπαθείας τῷ λέγει.

— Σὺ, χαριετῶ, κύριε Ἰάκωβε, ἡ δουλειά μου τελείωσε ἐπῆγχε, τὴν Μαρτίαν τῆς μίλησα γιὰ σὺς, ἀλλὰ με ἀπήντησε ὅτι ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ κυτᾷ τὴν τέτοιαις ὑπόθεσις μόνον με γράμματα καὶ ὄχι με πρόσωπο τρίτο. Εἰποῦσα ταῦτα, ἐσκέπετο μετὰ χαρῆς, ὅτι ὁ Ἰάκωβος ἐπίστευσε τὰ ψεύδη τὰ ὅποια εἶπε· διότι βεβιαίως αὐτὴ οὔτε κἀν ἐπλησίασεν εἰς τὴν οἰκίαν Νικολαίδου.

Καὶ τῶντι, μόλις ὁ Ἰάκωβος ἤκουσε ταῦτα ἐκάθισε πρὸ τοῦ γρηκείου του καὶ ἔγραψε τὴν αἴτησίν του, ὑπογράφας δὲ αὐτὴν τὴν ἐνεχείρησεν τῇ προμνήστρῳ εἰπῶν.

— Ἴδού, λάβε αὐτήν, δώσε την εἰς τὴν κ. Νικολαίδου καὶ περιμένε ἀπάντησιν.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ἡ γραῖα, λαβοῦσα τὴν ἐπιστολὴν καὶ ποιῶσα μορφασμὸν σημαίνοντα: τὸν κόπον μου.

— Ἄ! ἔχεις δίκαιον, εἶπεν οὗτος, ἐννοήσας τοῦτο, θέλεις τὸν κόπον σου, ἴδού λάβε 2 λίρας.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε τὸ γραῖδιον, λαβοῦσα δὲ αὐτὰς ἀπῆλθε μετὰ τὰς αὐτὰς. Κατ' εὐθείαν δὲ ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν Νικολαίδου· φθασαὶ πρὸ τῆς θύρας ἐσήμανε μετ' ὀλίγου λεπτὰ ἡ θύρα ἠνοιχθῆ καὶ παρουσιάσθη ὁ θυρωρὸς, ὅστις ἰδὼν αὐτήν, τὴν ἠρώτησε.

— Τί ζητεῖς;

— Ἐδῶ εἶναι ἡ κ. Νικολαίδου;

— Μάλιστα.

— Τότε δώσε της αὐτὸ τὸ γράμμα, καὶ πές της, ὅτι θὰ ἴθω νὰ λάβω ἀπάντησι.

— Πολὺ καλὰ, ἀπήντησεν οὗτος, λαμβάνων τὴν ἐπιστολὴν.

Ἡ δὲ ἐξιότημος κυρία προμνήστρια μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν της πλήρως χαρῆς.

— Ὁ Νικόλαος, ἐξακολουθῶν νὰ ἐπισκέπτηται τὴν κ. Μαρίαν καὶ νὰ σπουδάζῃ τὸν χαρακτήρα τῆς Λουκίας, ἀπεφάσισεν ῥηστικῶς νὰ αἰτήσῃ τὴν χεῖρά της. Ὄμισε δ' ὡς ἡμέραν τῆς αἰτήσεως τυχαίως τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν καὶ ὁ Ἰάκωβος ἔστειλε τὴν γραπτὴν αἴτησίν του.

Ὁ Δαμιανὸς ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Λουκίας μὲ

καρδίαν πάλλουςα, ἕνεκα τοῦ φόβου μὴ ἀπορρίψωσι τὴν αἴτησίν του, φθὰς δὲ πρὸ τῆς θύρας μὲ τρέμουσαν χεῖρα ἔσυρε τὸν θάλαγγα τοῦ κωδωνίσκου. Ὁ θυρωρὸς ἀνοιξάς προσηύκλινεν ἰδανικῶς καὶ εἶπε.

— Ζητεῖτε τὴν κυρίαν!

— Μάλιστα, δὲν εἶναι ἐδῶ;

— Πρὸ ὀλίγου ἐξῆλθε.

— Μετὰ τῆς δεσποινίδος Λουκίας;

— Ὅχι, κύριε Δαμιανὲ, ἡ δεσποινὶς εἶναι ἐπάνω.

— Τότε δὲν βλέπεις, εἶπεν ὁ Νικόλαος, εἰσερχόμενος ἐντὸς τοῦ κήπου· μόλις ἔλας ἡ θύρα ἐκλείσθη, ἐκρούσθη καὶ πάλιν ὁ κώδων. Ὁ θυρωρὸς σπεύσας ἠνοιξεν, ἦτο δὲ ἡ κυρία του.

Ὁ Νικόλαος στραφείς καὶ ἰδὼν καὶ αὐτὸς τὴν κυρίαν Μαρίαν, ἐχαίρετῃσεν αὐτήν καὶ εἶπε.

— Δὲν γνωρίζετε, κ. Μαρία, πόσον εὐτυχὴς εἶμαι, διότι δὲν μὲ ἐκάματε νὰ σῆς περιμένω.

— Τότε ἦλθον ἐγκαίρως, δὲν ἔχει ὑπόψω;

— Ἦλθετε εἰς κατὰλληλον ὄραν, ἀπήντησεν οὗτος.

— Ἄς ἀναβῶμεν λοιπὸν, κύριε Νικόλαε.

— Ὅχι, κυρία, θελω νὰ σῆς ἐμιλήσω κατ' ἴδιαν· δυνάμεθα νὰ συνομιλήσωμεν ἐδῶ ἀνεναγλήτως;

— Ἀποῦ θέλετε ἐδῶ, ἔλθετε μετ' ἐμοῦ.

Ταῦτα εἰπούσα ὠδήγησε τὸν Νικόλαον εἰς μίαν ἐκ τῶν σκιάνων τοῦ κήπου, ὅπου φθάντες ἐκάθισαν.

— Τώρα δύναμαι νὰ σῆς; ἀκούσω ἐλευθέρως; ἐμιλήσαστε.

— Ἴδού, κυρία, τὸ αἴτιον τῆς ἐπισκέψώς μου. Ἐπὶ ἓνα δλόκληρον μῆνα, ἔρχομαι εἰς τὴν οἰκίαν σας ὡς φίλος, ἀλλὰ, τὴν στιγμήν ταύτην δὲν ἤλθον ὡς φίλος, ἀλλ' ἔαν θέλετε ὡς ἡ μέλλων σύζυγος τῆς ἀνεψιάς σας, ἐπειδὴ ἀγαπῶ τὴν Λουκίαν καὶ ἤλθον νὰ ζητήσω τὴν χεῖρά της.

— Εὐχαρίστως, κ. Νικόλαε· ἔαν θέλῃ ἐκείνη, ἀπὸ ἐμὲ δὲν ὑπάρχει καμμία ἀντίστασις. Σήμερον μάλιστα περὶ τῆς τρεῖς μοὶ ἤλθε μίξ ἀκόμη αἴτησις, τοῦ κυρίου Ἰακώβου Ἀρσένιου.

— Πῶς εἶπατε! δὲν ἤκουσα καλῶς τὸ ὄνομα.

— Ἰακώβος Ἀρσένιος, τὸν γνωρίζετε σεῖς καλλίτερον ἐμοῦ, νομίζω ὅτι εἶναι φίλος σας.

— Μάλιστα, εἶναι πολὺ καλὸς κύριος, εἶπεν ὁ Νικόλαος τοῦ ὀποίου τὸ αἶμα ἀνῆλθεν εἰς τὴν κεφαλὴν, ἔχει καὶ ἀρκετὰ χρήματα, ὥστε νυμφευόμενος δύναται νὰ ζήσῃ ἀρκούντως εὐτυχῆς.

— Εἶναι περιττὸν, κ. Νικόλαε, νὰ μοὶ τὸν ἐπαινῆτε· ἀφοῦ ὑμεῖς εἰρητήσατε τὴν χεῖρα τῆς Λουκίας, ἄνευ διαταγμοῦ ἐκλέγω ὑμᾶς ὡς σύζυγόν της, διότι γνωρίζω καλλίστα ὅτι ἔχετε εὐγενῆ αἰσθήματα.

— Σὲς εὐχαριστῶ διὰ τὸν ἐπαινον, κυρία Μαρία.

Ἡ κ. Μαρία ἐκέλεσε τὴν ἀνεψιάν της καὶ τῇ ἀνεκοίνωσε τὴν αἴτησιν τοῦ Νικολάου.

Ἡ Λουκία ἐρηθρισάσα, ἔτεινε τὴν χεῖρα της πρὸς τὸν Δαμιανὸν ψελλίζουσα.

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς κ. Νικόλαε, διότι ἐξεδέξατε ἐμὲ ὡς τὸν τρωφὸν τῆς ζωῆς σας.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἐπιστολῇ ἐνεχυρίζετο εἰς τὸν Ἰακώβου ὡς ἐξῆς.

Κύριε Ἰ. Ἀρσένιε.

« Σὲς ζητῶ συγγνώμην, διότι ἡ χεῖρ τῆς Λουκίας πρὸ πολλοῦ ἐδόθη εἰς ἄλλον, τὸν ὅποιον ἀγαπῶ.

Μ. Νικολαίδου.

Τὴν ἐπιστολὴν εἰς τῆς ἐφημερίδας ἐγράφοντο τᾶδε.

« Τὴν κυριακὴν εἰς τῆς τέσσαρας μ. μ. ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῶ τῆς Θεοτόκου, τελοῦνται οἱ γάμοι τοῦ κ. Νικολάου Δαμιανοῦ μετὰ τῆς δεσποινίδος Λουκίας Νικολαίδου ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἡ ἡμέρα τῆς κυριακῆς ἀνέτειλε λαμπρὰ καὶ θκτινοεβδλς. Τὸ ὡρολόγιον τῆς Αὐτικῆς ἐκκλησίας (Senta Maria) ἐσήμανε τὴν τετάρτην ὥραν τῆς πρωίας. Ἐντὸς δωματίου τινὸς τῆς οἰκίας τοῦ Δαμιανοῦ ἐκάθητο ὁ Γεράσιος καὶ ἐπέναντι αὐτοῦ ὁ Ἰακώβος. Οὗτος εἶχε τὴν ὄψιν ἠλλοιωμένην καὶ ἐφαίνετο σκεπτόμενος, ἦτο δὲ μετῆμερισμένος, ἕνα μὴ

γνωρισθῆ ὑπὸ τῶν λοιπῶν ὑπηρέτων ἔφερε φενάκην ξυνηθὴν μὲ παρκαγαθίδας τοῦ αὐτοῦ χρώματος, ἐπὶ δὲ τῆς ρινὸς διώπτρας σχεδὸν μελαίνος. Στραφεῖς πρὸς τὸν Γεράρδον μετὰ μεγίστης τρυφύτης, εἶπε.

— Συμφωνοῦμεν λοιπὸν, Γεράρδε ;

— Μάλιστα, κύριε Ἰάκωβε.

— Ὅλ σου δίδω 20 λίρας κατὰ μῆνα καὶ θὰ μὲ ὑπακούσης τυφλοῖς ὄμμασι.

— Πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ αὐτὸ τὸ σπίτι ;

— Ἐξεναντία; μάλιστα, διὰ νὰ ἐκτελέσω τὸν σκοπὸν μου πρέπει νὰ μένη; ἐδῶ καὶ νὰ προσέχης νὰ μὴ διδῆς ὑπονοίης εἰς τοὺς ἄλλους ὑπηρέτας.

— Ὅλ ἐκτελῶ τῆς διαταγῆς σου κατὰ γράμμα.

— Μὲ τὸ δοκίμειο ;

— Μάλιστα, σὺς ἐραῖζομαι εἰς τὴν τιμὴ μου.

Ὁ ἄθλιος ὠρρίζετο εἰς τὴν τιμὴν του νομίζων, ὅτι εἶχε τοιαύτην.

Τότε ὁ Ἰάκωβος ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἐπιστολὴν καὶ ἐν γραμματίων τῶν 20 λιρῶν καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν Γεράρδον λέγων.

— Λάβε τὸ γραμματίον τοῦτο, διότι ἔχω τὴν συνήθειαν νὰ προπληρώνω ἄσους μὲ ὑπηρέτων πιστά. Ἴδού καὶ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, νὰ τὴν ἐγγχειρῆς εἰς τὸν Νικόλαον μετὰ τὴν στέψην αὐτοῦ.

— Παλὸ καλὰ, ἐπήντησεν ὁ Γεράρδος, λαβὼν τὸ γραμματίον καὶ τὴν ἐπιστολὴν.

Ὁ Ἰάκωβος ἀνεγώρῃσε λίαν εὐχαριστημένος, διότι ἠδυνήθη νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν συνείδησιν τοῦ Γεράρδου.

Περὶ τὴν τρίτην καὶ ἡμίσειαν μ. μ. πολυάριθμα ὄχηματα ἐστάθμευον πρὸ τῆς αἰκίας τῆς κ' Μικρῆς, πλήθος δὲ ἀριετῶν καὶ ἐκλεκτῶν ἐπλήρου τῆς αἰθούρας τοῦ μεγάρου.

Ἡ κ. Νικολαίδου καὶ ἡ Ἐλένη Ποσιάδου, ἐδέχοντο λίαν φιλοφρόνως τοὺς προσκεκλημένους.

Εἰς τὰς τέσσαρας τὸ πλήθος ἤρχισε νὰ κινηταὶ παραδόξως, ὅλοι δ' ἔστρεψαν τὸ βλέμμα πρὸς τὴν θύραν, τὴν συγκοινωνοῦσαν μετὰ τοῦ θαλάμου τῆς Λουκίας τῆς ὠρικής μελονόμου. Διατί ; Διότι ἡ θύρα εἶχεν ἀνοιχθῆ καὶ παρουσιάσθη ὁ Νικόλαος κρατῶν ἐκ τοῦ βραχίονος τὴν Λουκίαν, ἣτις κατέστη ὠρικοτέρη παρὰ ποτε, καίτοι ἔχουσα τὸ πρόσωπον ὀλίγον ὄχρον ἐκ τῆς συγκινήσεως.

Ὅλοι ἐμακάριζον τὸ νεαρὸν ζεῦγος.

Εἰς μόνον εὐρισκόμενος μετὰξὺ τοῦ ἀπειροῦ ἐκείνου πλήθους, ἔβλεπεν αὐτοὺς μετὰ μίσους καὶ ἐζήτει νὰ ἐκδικηθῆ τὰ ἄθωα ταῦτα ὄντα.

Ὁ ἄνθρωπος αὗτος, ἦτο ὁ Ἰάκωβος τοσοῦτον καλῶς μετημερισμένος, ὥστε καὶ ὁ πιστὸς συνενοχός του Γεράρδος, ὁ εἰσαγαγὼν αὐτὸν ἐν τῇ αἰκίᾳ, ὅπως βοήθησῃ δῆθεν τοὺς ὑπηρέτας, δὲν ἤθελε τὸν ἀναγνωρίσῃ, ἐὰν δὲν τῷ ἦτο ἐκ προτέρων γνωστὴ ἡ μετεμφίσις αὐτοῦ.

Διατί ἦλθεν ἐδῶ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ; Μήπως εἶχε σκοπὸν κακόν ; Μήπως ἀπὸ τὴν στιγμὴν ταύτην ἤθελεν ἐρῶν νὰ ἐκδικηταί ;

Οὐχί, δὲν ἦλθε πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἀλλ' ὅπως ἴδῃ ἀπὸς διὰ παντὸς εὐτυχῆ τὰ ἐθῶς ταῦτα πλάσματα, ἅτινα μετ' αὐτὸν πολὺ ἤθελον πέσει θύματα τῆς φθονερῆς καὶ μισαρῆς ψυχῆς τοῦ ἀβλήτου καὶ ποταποῦ τούτου κακούργου.

Ὁ Νικόλαος μετὰ τῆς Λουκίας χαιρετήσαντες τοὺς προσκεκλημένους, κατέβησαν τὴν κλίμακκα· ὅσοι δὲ οἱ κύριοι σπεύσαντες ἔλαβον τὰς κυρίας καὶ ἠκολούθησαν αὐτοὺς πάντες δ' εἰσῆλθον εἰς τὰ ἔγχυματα, ὧν ὁ ἀριθμὸς ἀνήχετο περίπου εἰς 150. Δημιούνησαν δὲ πρὸς τὸν νκὸν τῆς Θεοτόκου.

Μετὰ προέλευσιν δύο ὥρων οἱ νεόνυμφοι μετὰ τῶν προσκεκλημένων ἐπέστρεφον ἐκ τῆς ἐκκλησίας εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνθα λαμπρὰ ἐφespερίς ἀνέμενε αὐτούς.

Ἄρου δὲ κατὰ τὸ ἔθος προσεφέρθησαν ἀρθύτως διάφορα σκυγχρωτὰ καὶ ἀναψυκτικὰ ποτὰ, ὃ Γερᾶρδος πλησιασας πρὸς τὸν Νικόλαον τῷ ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἰακώβου. Οὗτος δὲ, ἀπεσύρθη εἰς γωνίαν τινὰ καὶ ἀνέγνωσεν αὐτὴν ἔχουσαν ὡς ἑξῆς.

Κύριε Ν. Δαμαρέ.

« Γνώριζε ὅτι μεταξὺ ἡμῶν δὲν ὑφίσταται πλέον φιλία, οὔτε σχέσις, εἰσαι ἐχθρὸς μου, θὰ σὲ ἐκδικηθῶ μέχρι θανάτου. . . .

• Εἰς τὴν ζωὴν σου θὰ μὲ στρατηγήσῃς μόνον τρεῖς φορὰς, κατὰ τὴν τελευταίαν δὲ συνάντησιν

μος θὰ ἐπέλθῃ καὶ ἡ ἐντελής καταστραφῆ σου »
Ἰακώβος Ἄρσένιος.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, ἔσπισεν αὐτὴν εἰς μικρὰ τεμάχια καὶ ἔριψεν αὐτὰ ἐκ τοῦ παραθύρου.

Τοῦτο παρατηρήσας ὁ Ἰακώβος καὶ ἐκλαδῶν αὐτὸ ὡς περιφρόνησιν, ἀνεχώρησεν, θρακίζόμενος προμερὴν ἐκδίκησιν, διότι καὶ ἐλαχίστην ἐὰν εἶχεν ἰδέαν, ἐν φαισθῇ αὐτῶν, ἰδὼν ὅμως τὴν περιφρόνησιν τοῦ Νικολάου, εἶπεν, ὅτι χάρις πλέον δι' αὐτὸν δὲν ὑπάρχει.

Διευθυνόμενος δὲ εἰς τὴν οἰκίαν του ἐμολόγει.

— Νικόλαε! Νικόλαε! Μὴ περιφρονεῖς τὴν στιγμὴν ταύτην διότι εἶσαι εὐτυχῆς, ἀλλ' ὅταν ἐκλείψῃ ἡ εὐτυχία, τότε θέλεις ἐνθυμηθῆ τὰ γραφόμενά μου καὶ θέλεις τρέμει, ἀνκλωγίζόμενος αὐτὰ.

Ἡ ἐφespερίς ἔληξε περὶ τὰς ἑξ τῆς πρωίας. Ὅτε καὶ αἰθουσαι ἐξεκινώθησαν, ἡ Λουκία μετέβη εἰς τὰ δωμάτια τῆς, ὅπως ἀλλάξῃ ἐνδυμασίαν, διότι ἐπρόκειτο ν' ἀνχωρήσωσιν εἰς Κανδυλί, ἐνθα ἔκειτο ὄρατον καὶ τερπνὸν ἐξοχικὸν οἶκμα τῶ Νικολάου, ὅπως διέβησιν ἐκεῖ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ γάμου των.

Ἡ οἰκία αὕτη, εἰς ἣν πρὸ πολλῶν ἡμερῶν ὁ Νικόλαος εἶχε πέμψει ἀνθρώπους κατὰλλήλους ὅπως δικαιοσύνησιν αὐτὴν, ὅσον ἠδύναντο κάλλιον ἢ οἰκία αὕτη καίται ἐπὶ λόφου, ἔχει θίαν λαμπρὰν, εἶναι μονόστροφος καὶ περιβάλλεται ὑπὸ ἀπεράντου κήπευ.

Ἐν ἄλλαις λέξεσιν εἶναι θελκτικώτατον καὶ τερπνότερον ἐνδικαίτημα.

Ἄρσῃ ἐνιδύθη ἡ Λουκία κατῆλθεν εἰς τὴν κίθουσαν καὶ εἶπε πρὸς τὴν θείαν τῆς.

- Εἶθε ἕτοιμος, ἀγαπητῆ μου θεία;
- Μάλιστα τέκνον μου.
- Ὁ Νικόλαος ποῦ εἶναι;
- Γόργα θὰ ἔλθῃ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθησαν βήματα εἰς τὸν διάδρομον, ἡ θύρα ἠνοιχθῆ καὶ ἐνεφανίσθη ὁ Νικόλαος.

- Μὲ περιέμενες ἐπὶ πολὺ φιλότατη; εἶπεν.
- Ὅχι φίλε μου.
- Λοιπὸν ἄ; ἀναχωρήσωμεν.
- Τί ὦρα εἶναι;

— Ἐπταὶ καὶ τέταρτον εἰς τὰς ἑκατὼ ἀναχωρεῖ τὸ ἀτμόπλοιον.

- Ὅστε πρέπει μίαν ὥραν περίπου νὰ ἀναμένωμεν.
- Μάλιστα.
- Γόττι ἄ; καθήσωμεν ὀλίγον.

Ἡ δὲ κ. Νικολαΐδου ἠρώτησε τὸν Νικόλαον.

— Τέκνον μου, ἤθελον νὰ σ' ἐρωτήσω, ἐὰν ἐστειλες προσκλήτηριον εἰς τὸν κ. Ἰάκωβον.

— Ὅχι, θεία, ἀπήντησεν αὐτός, διότι νομίζω, ὅτι εἶναι προσβολή, δὲν ἔχει οὕτω Λουκία;

— Βεβαίως, ἀπήντησεν αὐτῇ, καὶ στραφεῖσα πρὸς τὴν θείαν τῆς, εἶπε.

— Διὰ τί ἠρωτήσατε τοῦτο θεία;

— Διότι, τέκνον μου, εἶδον ἀνηλωπὸν τινα καὶ ἐμὴν πρὸ μιᾶς ὥρας μὲ τὸν Γεράρδον, ὃ δὲ ἀνηλωπος οὗτος ὠμίσαζεν πολὺ μὲ τὸν κ. Ἰάκωβον.

Παρηματικῶς ὁ Ἰάκωβος πρὸ μιᾶς ὥρας ὠμίλει μετὰ τοῦ Γεράρδου διδων εἰς αὐτὸν ὑδηγήτας.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ Νικόλαος, ἡ Λουκία καὶ ἡ κ. Νικολαΐδου, καθήμενοι ἐντὸς ὥρου ἑγγήματος, διασηθάνοντο πρὸς τὴν Γόργαν τοῦ Γλάτζ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

Μετὰ παρέλευσιν τεσσάρων ἡμερῶν τινὰ τοῦ μεσίου, εἰς ἀπόκριντόν τι μέρος τοῦ χωρίου Κωνδουλὶ, ἐν τῷ μέσῳ συδένδρου μέρους καὶ τικνοῦ φυλλώματος, βλίπομεν μικρὰν αἰάνην περιβαλλομένην ὑπὸ μικροῦ κήπου καὶ ἔχουσαν ἐξωτερικὸν ἀρκούντως κομψόν. Τὸ ἑσωτερικὸν αὐτῆς διημεῖται εἰς τρεῖς δωμάτια.

Τὸ μὲν πρῶτον ἐμπεριεῖχε μίαν τράπεζαν ἐκ ξύλου κάρυς, δώδεκα ἔδρα; ἐκ τοῦ αὐτοῦ ξύλου, ἐν ὠραίων ἐψαρουλάκιον καὶ ἐν ἀνάκλιτον ἐπὶ δὲ τοῦ τοίχου ἦσαν ἀνηρημέναι εἰκόνας δικαστῶν μεγάλων ζωγράφων τοῦτο ἦν ἐστιατόριον. Ἐκ δύο ἕτερων πολυτελεῶς διασκευασμένα, ἦσαν τὸ μὲν κοιτῶν, τὸ δὲ κίθουσα.

Ἐν τῷ ἑσπιασμένῳ πρὸ τῆς τραπέζης ἐκάθηντο ἀνὴρ ἡλικίης 35 ἔτος 38 ἔτων Ὁ ἀνὴρ αὐτός εἶχε γενειάδα ξανθὴν καὶ κόμην τοῦ αὐτοῦ χρώματος. Καθήμενος πρὸ τῆς τραπέζης καὶ κρητῶν ἐφημερίδα, εἰς ἣν αὐτὸς κἀν προσέτιχε, περστέηται μετ' ἀνυπομνηστικῆς ἀπὸ κειροῦ εἰς κειρὸν τὸ ὠρολόγιόν του, ψιθυρίζων·

— Εἶναι δίκαι καὶ ἀκόμην δὲν ἐράνη.

Ὁ ἀνὴρ αὐτός ἦτον ὁ Ἰάκωβος ἀναμείνων τὸν Γεράρδον. Δικαί; Τοῦτο θὰ μάθωσιν αἱ ἀγκαπητοὶ ἀνακρίσασθαι ἐκ τῆς συνδιαλέξεως τῶν δύο τούτων ἀλλήλων. Μετ' ὀλίγον ἐκρούσθη ἡ θύρα ἰλαρῶς, ἡ δὲ Ἰάκωβος περιυφείσθη ἡνιψέν αὐτήν, ἀλλ' ἐξεπλάγη ἰδὼν χωρικὸν ἱσπόμενον πρὸ τῆς θύρας· τὸν ἠρώτησε τί εἶχεται· ἀλλ' ἐκείνου μειδιᾷσκοντος, ὁ Ἰάκωβος εἶπε·

— Σὲ βεβαίως, Γεράρδε, ὅτι ἔγινες ἐντελῶς ἀγνωρίστος καὶ παρ' ὀλίγον ν' ἀπατηθῶ. Ποία ἰδιοτροπία σ' ἔκαμε νὰ μετεμνησθῆς τοιοῦτοτρόπως.

— Ἡ φρόνησις, κύριε Ἰάκωβε. Ὅλοι ξέρουν πόσον τὸ παιδί μὲ ἀγκαπῆι, καὶ ὅτι παντοῦ καὶ πάντα μὲ ἀκολουθεῖ, καὶ ὅταν τὸν γυρεύουν, μαζὶ μου τὸ βρῆσκουν. Δὲν συμφέρει λοιπὸν νὰ μὲ ἰδῆ κανεὶς μαζὶ του, ὅταν θὰ τὸ κλέψω γιὰτὶ τότε θὰ τὰ καταλάβουν, θὰ μὲ πιάσουν νὰ μὲ τὸ γυρεύουν, καὶ ἔτσι ὕλαις αἱ δουλιὰς μας καταστρέφονται γιὰ τούτο ἐσυλλογίστικα ν' ἀλλοῶμαι τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ τὰ ρούχά μου, καὶ γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν ἀλήθειαν γίνουμαι ἀγνωρίστος, τὰ φέρεσα σήμερον καὶ ἦλθα.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐσπλήθη μετὰ τοῦ Ἰακώβου εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Καὶ πῶς θὰ κατορθώτης νὰ τὸ κλέψης; εἶπεν ὁ τελευταῖος αὐτός.

— Ποῦ εἶκομαι· Ὁλ πῶ αἴριο σὲ ἔλουν; τοὺς δούλους πῶς θὰ πάω στὸ Γαλατῆ καὶ πῶς θὰ γυρίσω τὸ βράδυ· καὶ Ὁλ τοὺς παρακαλέσω νὰ μὴν ποῦν τίποτε ἔς τὸν Ἄνδρέα γιὰ νὰ μὴ στενοχωρηθῆ καὶ κλαίει· ἀλλὰ νὰ τοῦ ποῦν πῶς ἔχω δουλιὰ ἔς τὸν κῆποι καὶ εἶμαι βέβαιος πῶς ἔμα δὲν μὲ ἰδῆ κοντὰ του, θὰ ἐγγὶ ἔς τὸν κῆποι νὰ μὲ γυρεύη. ἐγὼ θὰ πάω πίσω πίσω ἔς τὴν ἄκρην τοῦ κήπου, ἐκεῖ τοῦ εἶναι ἡ κούρην ἡ βαλκανιδιὰ τοῦ ξέρεται· θὰ φορέσω ἐκεῖ αὐτὰ τὰ ρούχια, καὶ θὰ σταθῶ νὰ περιμένω. Καθὼς ἀκούσω τὸ παιδί πῶς ἔρχεται καὶ μὲ φωνάζει, θὰ τὸ ἀρπάξω, θὰ πηδήσω ἀπὸ τὸ χαμυλότερον μέρος τοῦ τοίχου, λέγοντάς του πῶς; Ὁλ τὸ πάω ἔς τὸ Γεράρδο, καὶ θὰ σῶς τὸ φέρω. Αὐτὴ εἶναι ἡ δουλιὰ μου, τὰ ἄλλα πῆλ εἶναι δουλιὰ δικήσας.

— Ἐκουμάσια, πῶς συνέλαθες τὸ λαμπρὸν αὐτὸ σχέδιον; κανεὶς δὲν θὰ σὲ ὑποπτευθῆ, εἶσαι δὲ τόσον ἐπιτήδειος, ὥστε ἡμπορεῖς κητόπιν νὰ τρέξης καὶ νὰ ἐνώσης τὰ δάκρυά σου μετὰ τῶν ἄλλων, ἡ ἐπιτυχία θὰ εἶναι πληρεστάτη· δὲν ἡμποροῦσα νὰ εὐρῶ καλλίτερον ἀπὸ ἐσεῖ, ἐὰν ἔτριχα νὰ ζητῶ εἰς τὴν ὑφήλιον ἔλλην. Ποίαν ὥραν θὰ μὲ παραδώσης τὸ παιδί;

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω, πρέπει αἴμιον νὰ μείνετε κλει-

σμένος εις τὸ σπῆτι ὄλην τὴν ἡμέραν. Ἐχετε καμμια ἄλλη δικταγὴ νὰ μὲ δώσετε;

— Πρὸς τὸ πρὸν ὄχι, ἀπάντησεν ὁ Ἰάκωβος τείνων τῷ Γεράρδῳ βελάντιον πλήρες χρυσῶν νομισμάτων.

Ὁ Νικόλαος διήλθε μετὰ τῆς Λουκίας τοῦ πρώτου μῆ-
νας τοῦ γάμου των, ἐν πλήρει εὐδαιμονίᾳ καὶ εὐφροσύνῃ. Οὐδὲν νέρος ἐπεσκίασε τὸν ἐρίζοντα αὐτῶν.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἀπέκτησαν τέκνον, ξανθὸν, ὡς Χερουβὶμ ὑπερῆκορύφωσε τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῶν. Ἡ δὲ κ. Μαρία ἦτο εὐτυχεστάτη βλέπουσα αὐτοὺς τόσο εὐτυχεῖς.

Ποσάκις, ἐνῶ ἐκάθοντο πλησίον ἀλλήλων, ἔλεγεν ὁ Νικόλαος:

— Λουκία, ἔχεις τι νὰ ἐπιθυμήσῃς;

— Ὅχι, Νικόλαε.

— Καὶ ἐγὼ σὲ βεβαιῶ, Λουκία, δὲν αἰσθάνομαι πλέον οὐδένα ἄλλον πόθον, εἶμαι τόσο εὐτυχὴς πλησίον σου, ὥστε ἐνίοτε φρίττω ἀναλογιζόμενος, ὅτι ἡ εὐτυχία μου εἶναι τόσο μεγάλη καὶ διερωτῶμαι: Ὅλ' διαρκέσῃ ἄρά γε πάντοτε; Ἐνίοτε καταλαμβάνομαι ὑπὸ φόβων ὁμοίων τῶν τοῦ δυστυχῶς βασιλέως Κρείσου, ὅστις ἔτριψε διὰ τὴν ὑπερβολικὴν του εὐτυχίαν, γνωρίζων ὅτι ἡ εὐτυχία ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ δὲν εἶναι διαρκής, ἀλλὰ ψευδής καὶ ἐφήμερος, καὶ ὅτι ὅσον μεγάλη εἶναι ἡ εὐτυχία αὕτη, τόσο μεγάλη δυστυχία ἐπαπειλεῖ αὐτήν. Ζητῶν δὲ νὰ προλάβῃ τὴν εἰμαρμένην, καὶ νὰ προκαλέσῃ αὐτὸς ἐν δυστύχημα, καὶ οὕτω ν' ἀποφύγῃ ἕτερον μεῖζον δυστύχημα, ὅπερ ἡ εἰμαρμένη

ἠδύνατο νὰ τῷ ἐξαπυστείλῃ, ἔρριψε τὸν βασιλικὸν αὐτοῦ δακτύλιον εἰς τὸν ποταμὸν, διότι ἡ στέρσις καὶ ἀπάλεια τοιαύτου δακτυλίου ἦτο τῶντι δυστύχημα δι' αὐτὸν καὶ θλίψις μεγίστη. Πλὴν φεῦ! τὸ πεπρωμένον διαφυγεῖν ἀδύνακτον! Ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του, ὅτε ὁ μάγειρος τῷ παρουσίασεν ἰχθὺν, ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ ὁποίου εὗρέθη ὁ δακτύλιος. Τότε ἤρχισεν νὰ τρέμῃ ὁ δυστυχὴς ἐκ τοῦ φόβου μὴ τῷ ἐπέλθῃ συμφορὰ μεγάλη, ἥτις καὶ δὲν ἐβράδυνεν. Οὕτω καὶ ἐγὼ, ἀγαπητῆ μοι Λουκία, τρέμω μήπως τὸ μέλλον μας ἀποβῇ δυστυχές. Εἶσσι ὠρῖα, μὲ ἀγαπᾷς καὶ σὲ ἀγαπῶ, εἶσσι ἀγαθὰ, εἶσσι πλουσίαι καὶ εἶμαι πλούσιος, ἀπεκτήσαμεν τέκνον ἄρρεν, ὠραῖον καὶ ὑγιές· πανταχόθεν αἰ ἐργασίαι μου βλίνουσι καλῶς. Ὅθεν, φιλότατη μου, τρέμω διὰ τὴν ζωὴν σου καὶ διὰ τὰν ζωὴν τοῦ μικροῦ μας Ἀνδρέου.

— Ἀπόβλεπε τοὺς φόβους σου, ἀγαπητέ μοι Νικόλαε, καὶ πράττε, ὅσα δύνασαι ἀγαθοεργίαις καὶ μὴν φοβῆσαι τίποτε.

Ταῦτα τῷ ἔλεγεν ἡ Λουκία, ἵνα τὸν καθησυχάσῃ.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος ἀπέκτησαν θελακτικώτατον θυγάτριον, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη Μάρθα, λαθὼν τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς τῆς Λουκίας. Ἡ γέννησις καὶ ἡ βάπτισις τοῦ παιδίου τούτου ἐωρτάσθησαν μεγαλοπρεπέστατα, ἀπειρα δὲ χρήματα διενεμήθησαν εἰς πολλὰς πτωχὰς οἰκογενείας.

Ἐπὶ τρία καὶ ἐπέκεινα ἔτη ἐξηκολούθει ἡ εὐδαιμονία

τοῦ οἴκου τούτου, ὅτε ἡμέραν τινὰ ἡ κ. Μαρία ἔπαιε βιρέως ἀσθενῆς, προσβληθεῖσα ὑπὸ ἀνίκτου νόσου.

Αἱ τυριερώταται περιποιήσεις τῆς Λουκίας καὶ τοῦ Νικολάου, αἱ προσπάθειαι τῶν ἰατρῶν, τὰ πάντα ἀπέβησαν μάταια, καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐξέπνευσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν προσφιλῶν τῆς, εὐλυγοῦσα αὐτούς.

Ἄμετρος ὑπῆρξεν ἡ θλίψις τῆς Λουκίας, καὶ τοῦ Νικολάου· ἰδίως δὲ τῆς πρώτης, ἥτις ἠγάπων τὴν θείαν τῆς περισσότερον καὶ ἀπὸ τοῦ γονεῦς τῆς, τοῦς ὑπείκτους μάλιστα εἶχε γνωρίσει.

Ὁ θάνατος οὗτος ἐλύπησεν αὐτὴν καθ' ὑπερβολὴν, τοσούτῳ μᾶλλον καθόσον ἦτο τὸ πρῶτον τοιαύτης φύσεως δυστύχημα, ὅπερ ἰδοκίμαζε καὶ ὅπερ ἐπικίαζε πενθίμως τὸν μέγχοι τοῦδε αἵθμιον αὐτῆς ὀρίζοντα.

Τὸν θάνατον τῶν γονέων τῆς ἀμειδίως πως ἐεθυμῆτο, ἐπειδὴ εὐρίσκατο αὐτὴ τότε ἐν τῇ ἡλικίᾳ ἐκείνῃ, καθ' ἣν αἱ θλίψεις οὐδὲν ἴχνος τῆς διαβάσεώς τιν ἀφίνουσιν.

Μετὰ τὴν κηδείαν, ἥτις ἐγένετο μεγαλοπρεπεστάτη, αἱ ἡμέραι περῆρχοντο δι' ἀμροτέρους θλιβεραὶ καὶ μελαγχολικαί, ὡσεὶ ἀπόλετο πᾶσα ἡ εὐδαιμονία αὐτῶν, ὡσεὶ δαίμων κακταστροφῆς περιέπτατο ἐπὶ τῆς οικογενείας ταύτης, κινῶν ἀενάως τὰς μεγάλας καὶ μελανὰς αὐτοῦ πτέρυγας, ὧν ἐκάστη προσέγγις προὔξενε τῇ Λουκίᾳ ἀορίστους φρικτάσεις· ἐξεφώνει δὲ πολλάκις πιέζουσα τὴν χεῖρα τοῦ συζύγου τῆς·

— Φοβοῦμαι! φοβοῦμαι!

Ἡ δὲ κακτατρόχουσα αὐτὴν θλίψις τισούτῳ τὴν εἶχε κα-

ταχάλλει, ὥστε ἔπκυσε πλέον καὶ τὸ νὰ ἐπισκέπτηται τὰς φίλας τῆς.

Ἐπκυσεν ὡσκότως ἡ ζωὴ καὶ ἡ κίνησις ἐντὸς τοῦ οἴκου ἐκείνου.

Οἱ καθήμενοι ἐπισκέπται, ἤρχισαν νὰ εἶναι σπάνιοι, ἐκτὸς τινῶν, αἵτινες ἦσαν οἰκειότατοι καὶ ἠγάπων τὴν Λουκίαν καὶ τὸν Νικόλαον. Μεταξὺ δ' αὐτῶν ἦτο καὶ ἡ Ἐλένη Προιάδου ἡ φίλη τῆς Λουκίας, ἥτις ἐνυμφεύθη καὶ ἦτο εὐτυχής.

Ἡ μόνη παρεγορίζε τῶν δύο τεθλιμμένων τούτων ὄντων ἦτο ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀνατροπὴ τῶν τέκνων τῶν.

Ἄλλ' ὅποιον βάσανος μαῖρα ἐφρόνησε τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀγαθοῦ τούτου ζεύγους;

Ἐν ἔτος μετὰ τὸν θάνατον τῆς κ. Μαρίας, ὁ Νικόλαος καθήμενος ἡμέραν τινὰ ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς οἰκίας του, εἶδεν εἰς τὴν ὕδον ἀνθρώπου, ὅστις τὸν παρετήρει ἀπενῶς. Πρὸς στιγμὴν ἐταράχθη, ἠγέρθη, ἐσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ καὶ προσκαλίσας τὴν Λουκίαν, εἶπεν·

— Ἐλθε, Λουκίκα νὰ ἰδῆς τὸν Ἰάκωβον.

Ἡ Λουκίκα ἔδραμεν εἰς τὸν ἐξώστην, ἀλλὰ παρατηρήσασα εἰς τὴν ὕδον εἶπε·

— Νικόλαε, δὲν βλέπω κανένα.

— Πῶς! ἔφυγε τόσο ταχέως;

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπήνησεν αὐτὴ, καὶ μετέβη εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ἵνα ἰδῆ τὴν μικρὰν Μάρθαν κοιμωμένην.

Μετὰ τὰ γεγονότα, ἄτινα ἀρηγήθημεν, ἡμέραν τινὰ, συνηνητήθη ὁ Γεράρδος μετὰ τοῦ Ἰακώβου, καὶ ἤρχισαν νὰ τεκταίνωνται σκευαίως καταστροφῆς. Γνωρίζει δὲ ὁ ἀναγνώστης τὴν περὶ αὐτοῦ θέσιν ἐκ τοῦ ἀνωτέρω κεφαλαίου.

Ἐπιστρέψας ὁ Γεράρδος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Ἰακώβου, ἤρχισε νὰ σκέπτηται πῶς νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του. Ἐγερθεὶς τὴν ἐπιούσαν, παρουσιάζεται εἰς τὸν Νικόλαον καὶ ζητεῖ τὴν ἄδειαν, ὅπως κατέλθῃ εἰς τὸ Πέριον. Ἀκθῶν αὐτὴν καὶ κατερχόμενος τὴν κλίμακα συνηνητήθη μετὰ τοῦ μικροῦ Ἀνδρέου, ὅστις περιπτυχθεὶς αὐτὸν εἶπε.

— Ποῦ θὰ πᾶς Γεράρδε; καὶ ἐγὼ θάλλω μαζί σου.

— Δὲν θὰ πάγω πούπετα, ἀπάντησεν αὐτός, ἔχω ὀλίγη δουλειὰ ἐν τῷ κήπῳ καὶ κατόπιν θάλλω γιὰ νὰ πᾶμε ἐστὸν περίπικτο.

Ταῦτα δὲ εἰπὼν κατέβη καὶ δούς διαταγὰς τινὰς εἰς τοὺς ὑπηρέτας ἀνεχώρησε. Φθὰς ὅμως εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου, παρετήρησεν ὀπισθὲν του, καὶ βεβαιωθεὶς ὅτι οὐδεὶς παρεκολούθει αὐτόν, ἐσπρήθη πλαγίως καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ ἀπώτατον αὐτοῦ μέρος, ἐνθα ὑπῆρχε γηραιὰ δρῦς, ἔχουσα κοίλωμα δυνάμενον νὰ κρύψῃ ἰσπεία μετὰ τοῦ ἔκπου του. Εἰσελθὼν ἐν αὐτῷ ἐξεδύθη τὰ ἐνδύματά του καὶ ἐνεδύθη τὴν χωρικὴν ἐνδυμασίαν, ἣν εἶδομεν νὰ φέρῃ κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του πρὸς τὸν Ἰακώβον· ἔμεινε δ' ἐκεῖ ἀναμμένων.

Μετὰ παρέλευσιν στιγμῶν τινῶν, ἤκουσε μικρὰν φωνὴν καλοῦσαν αὐτόν.

Τὸ παιδίον, βλέπων ὅτι ὁ Γεράρδος ἐβράδυνε νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ μὴ δυνάμενον νὰ περιμένῃ ἐξῆλθεν εἰς τὸν κήπον πρὸς ἀναζήτησίν του. Περιπλανηθὲν εἰς τοὺς διαφόρους δρομίσκους αὐτοῦ καὶ μὴ εὑρὸν αὐτόν, ἤρχισε νὰ τὸν καλῆ ἐξ ὀνόματος, ἀλλὰ μὴ λαθὼν ἀπάντησιν καὶ ἀπελπισθὲν, ἤρχισε νὰ κλιῆ γοερῶς. Τότε ὁ Γεράρδος ἀκούσας τὴν παιδικὴν ἐκείνην φωνὴν προσεγγίζουσαν, ἐξῆλθε τῆς κρύπτῆς του ἤρπασε τὸ παιδίον, ὅπερ πτοηθὲν, ὡς μὴ γνωρίζων αὐτόν, ἠτοιμάζετο νὰ κλέσῃ εἰς βοήθειαν, καὶ θεὶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτοῦ, τῷ εἶπε.

— Μὴ φωνάζῃς γιὰτὶ μ' ἔστειλεν ὁ Γεράρδος νὰ σε πάρω καὶ νὰ σε πάω σ' αὐτόν ποῦ εἶν' ἐδῶ κοντά.

Τὸ παιδίον ἀκοῦσαν ταῦτα ἐσιώπησεν. Αὐτὸς δὲ ἐξαγαγὼν τοῦ θυλακίου τοῦ ζαχαρωτῶν τὸ προσέφερεν εἰς τὸν μικρόν, ὅστις τὸ ἔφαγεν ἀμέσως. Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν 5 λεπτῶν, κατέλαβεν αὐτὸ νάρκωσις καὶ θὰ ἐπιπτε γαμαί, ἀν ὁ Γεράρδος δὲν ἔσπευδε, νὰ λάβῃ αὐτό εἰς τὰς ἀγκάλας του. Εἶτα ἀνερογχήθη ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν διευθυνόμενος πρὸς τὸ δάσος.

Ἐπὶ ἡμίσειαν σχεδὸν ὥραν περιεπάτει κάμων διαφόρους ἐλιγμούς, διότι ἐφραβεῖτο μὴ ἐκ τῶν ἰχνῶν τῶν βημάτων του ἀνακαλυφθῆ.

Μετ' οὐ πολὺ ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰακώβου καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν τόσον ἠτύχως, ὥστε σχεδὸν δὲν ἠκούσθη· καὶ ὅμως παρευθὺς ἡ θύρα ἠνοχθῆ καὶ παρουσιάσθη ὁ Ἰακώβος, ὅστις λαθὼν τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας του, εἶπε.

— Τέλος πάντων ἤλθε; κἀθίσε καὶ τώρα θὰ ἔλθω.

Ταῦτα εἰπὼν μετέβη εἰς ἐν ἐκ τῶν δωματίων, ἅτινα περιεγράψαμεν, ἔθεσεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ τὸ ἐκάλυψε δι' ἐμφαπλώματος. Εἶτα ἐπικνεθῶν εἰς τὸ ἐστικτόριον, ἔθηκ ἀνέμενον αὐτὸν ὁ Γεράρδος ἐξηπλωμένος ἐπὶ ἀνακλίντρου, εἶπεν.

— Εἶμαι πρὸς πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ, Γεράρδε, ἀλλὰ θὰ μὲ κάμῃς μίαν ἐκδήμη ἐκδούλευσιν ἀπὸ τὴν ὑποίαν ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον σου.

— Λέτε, εἶμαι ἕως τὰς διαταγὰς σας κ. Ἰάκωβε.

— Πρόκειται περὶ σπουδαίου πράγματος, προσέθηκεν ὁ Ἰάκωβος, καὶ δὲν πιστεύω νὰ μὲ τὸ ἀρνηθῆς.

Πρόκειται νὰ φαρμακώσῃς τὴν Λουκίαν.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ Γεράρδος ἀνεκρίτησεν, ἔκαμε μορφοσμὸν ἐμφαίνοντα ἀποστροφήν, καὶ εἶπε.

— Τί! πρέπει καὶ ἄνθρωπον νὰ φαρμακώσω!

— Ναί!

— Αὐτὸ ποῦ μὲ ζητεῖτε δὲν. . .

— Δὲν ἠμπορεῖς νὰ τὸ κάμῃς δὲν ἔχει οὕτω; εἶπεν ὁ Ἰάκωβος συμπληρῶν τὴν φράσιν τοῦ Γεράρδου, καὶ ἀκοντίζων βλέμμα ἀπειλητικὸν ἐπ' αὐτοῦ.

Ὁ Γεράρδος ἰδὼν τὸ βλέμμα τοῦτο ἐβρίγησε καὶ εἶπεν.

— Ὅχι, δὲν μπορῶ, γιατί δὲν εἶναι εὐκόλο.

— Ἡ ἐπιμονὴ νικᾷ τὰς δυσκαλίαις. ἰδοὺ λάβε αὐτὸ τὸ φιαλίδιον, ἐντὸς αὐτοῦ ὑπάρχει ἰνδικὸν τι δηλητηριον δρα-

στικώτατον καὶ φέρον τὸν θάνατον ἀμέσως. Ἐντὸς ἐνὸς ποτηρίου ὕδατος θὰ ρίψῃς πέντε σταγόναις ἀπὸ αὐτοῦ.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Γεράρδος λαβὼν τὸ φιαλίδιον τρέμων.

Τοῦτο ἰδὼν ὁ Ἰάκωβος, εἶπεν ἀστεϊζόμενος.

— Τρέμεις, δειλὲ, καὶ ἐγὼ σὲ ἐνέμι' αὐτὸν τολμηρότερον.

— Δὲν φοβούμαι, κ. Ἰάκωβε, ἀλλὰ ξεύρετε ὅτι εἶναι πρώτη φορὰ ποῦ θὰ γίνω δολοφόνος.

— Ναί ἔχεις δίκαιον, τώρα θὰ γίνῃς δολοφόνος, ἀλλ' αὐτὸ θὰ γίνῃ αἰτία ν' ἀποτινάξῃς τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας καὶ νὰ γίνῃς μικρὸς τραπεζίτης μὲ τὰ χρήματα ἅτινα θὰ σοῦ προσέξω.

Ὁ Ἰάκωβος, ἐμιδῶν οὕτω, διήγειρε τὴν φιλοδοξίαν τοῦ Γεράρδου, ὅστις μετ' ἀγρίαις φωναῖς εἶπε.

— Ναί! Ναί! Θὰ σκοτώσω, θὰ κλέψω, θὰ φαρμακώσω ἅλα θὰ τὰ κάμω, γὰρ νὰ φθάσω ἕως τὸν σκοπὸν μου. Πρέπει ν' ἀποτινάξω τὴν σκλαβιὰν, πρέπει νὰ μὲ λίνε κύριον καὶ μάλιστα τραπεζίτην.

Ὁ Ἰάκωβος, ἀκούων ταῦτα ἔχαιρε διότι εἶχε κατορθώσει νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς τοιαύτην ἐξέσιν διὰ τῆς ἐλπίδος τοῦ πλοῦτου καὶ τῶν τιμῶν.

— Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εὐρισκόμενος, ἠδύνατο τὰ πάντα νὰ πράξῃ ἄνευ τύφους συνεδέστος. Ἐπωρελούμενος δὲ ὁ Ἰάκωβος ἐκ τῆς εὐκαιρίας ταύτης, λέγει αὐτῷ:

— Γεράρδε, θὰ μὲ ἐρκοιθῆς ὅτι θὰ φαρμακώσῃς τὴν Λουκίαν;

— Ναί ! Ναί !

— Όρμισου,

— Μά τὸν δικάσου, πού θὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ τὸ κκοτορ-
θώσω.

— Σὲ πιστεύω.

— Αὐρὸν ἔλαθ ἢ εἶναι τελειωμένον.

— Σὲ εὐχριστῶ διὰ τὸν ζήλον σου.

— Ἐγὼ πρῶτον τῶρα, καὶ καλὴ ἀντάμωσι· εἶπεν ὁ Γε-
ράρδος, διευθυνόμενος πρὸς τὴν θύραν.

— Καλὴ ἀντάμωσι, εἶπε καὶ ὁ Ἰάκωβος.

Ὁ Γεράρδος ἀνιχώρησε μὲ βήμα κλονούμενον ἐκ τῆς κα-
τακλυθούσης αὐτὸν ταραχῆς. Ὁ δὲ Ἰάκωβος μόλις εἶδεν αὐ-
τὸν ἀναχωροῦντα, ἐγέλασε σαρδόνιον καὶ εἶπεν.

— Εὐγε, τραπέζιτά μου· μετὰ τὸν θάνατον τῆς Λουκίας
σὲ ἀποστέλλω καὶ σὲ εἰς τὰς οὐρανίους μονάς, γηραιέ μου
τραπέζιτα.

Εἶτα μετέβη εἰς τὸν κλιῶνα, ἔνθα ἐκοιμήτο ἡσύχως ὁ
μικρὸς Ἀνδρέας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Τὸ ὡρολόγιον τῆς οἰκίας τοῦ Δαμιανοῦ ἐσήμανε μεσημ-
ερίαν. Εἰς τὸ ἐστιατόριον εὐρίσκιτο τράπεζα κεκαλυμμένη
διὰ λευκοτάτης λινῆς ἰθύνης, ἐφ' ἧς ὑπῆρχον τέσσαρες πα-
ροφίδες καὶ πολυτελεῖ ἄργυρᾶ σκεύη.

Ὁ ὑπηρέτης ἔλαβε κωδωνίσκον καὶ ἐσήμανε, ὅπως κα-
τέλθωσι καὶ προγευματίσωσιν.

Εἰς τὸν ἥγον τοῦ κώδωνος ὁ Νικόλαος ἔλαθε τὴν Λου-
κίαν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τὴν μικρὸν Μάρθαν ἐκ τῆς χει-
ρὸς, καὶ κατῆλθε μετ' αὐτῶν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Ἄραυ ἐκάθησαν περὶ τὴν τράπεζαν, ἡ Λουκία ἠρώτησε
τὸν ὑπηρέτην.

— Ποῦ εἶναι ὁ Ἀνδρέας;

— Δὲν ἤξεύρω, κυρία, ἴσως εἶναι εἰς τὸν κήπον.

— Πήγαينه καὶ εἰπέ του νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ προγευματί-
σωμεν.

Ὁ ὑπηρέτης ἀνευ ἀπαντήσεως ἐπορεύθη εἰς τὸν κήπον,
ὅπως εὔρῃ τὸν μικρὸν Ἀνδρέαν.

Ἄλλ' ὅποια ἀπάτη! ὁ δυστυχὴς περιεφέρετο ἐντὸς τοῦ
ἀπεράντου κήπου, κρᾶζων ὄλαις δυνάμεσιν.

— Ἀνδρέα, Ἀνδρέα.

Ἄλλ' οὔτε φωνή, οὔτε ἀκρόασις.

Οἱ δυστυχεῖς γονεῖς βλέποντες ὅτι ὁ ὑπηρετὸς δὲν ἐπα-
νέχεται κατελήφθησαν ὑπὸ ἀνησυχίας.

Ὁ Νικόλαος διηρμήθη πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ἰδὼν τὸν
ὑπηρετὸν ἐπακνερχόμενον μόνον, κατίσθη καὶ αὐτὸς εἰς τὸν
κῆπον.

Ὁ ὑπηρετὸς πλησιάζας εἶπε·

— Κύριε, ὁ Ἄνδρέας δὲν εἶναι εἰς τὸν κῆπον.

— Δὲν εἶναι;

— Ὅχι.

— Οὔτε ἐντὸς τῆς οἰκίας;

— Οὔτε.

Ὁ Νικόλαος μετὰ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ὑπηρετοῦ, ἐπορεύθη
ἐν τάχει πρὸς τὸ μαγειρεῖον καὶ καλέσας ὅλους τοὺς ὑπηρε-
τας, εἶπε μετὰ πνιγηρᾶς φωνῆς.

— Ἐμπρὸς ὁ Ἄνδρέας ἐχάθη· σὺ Γεώργιε, λάβε αὐτὰ
τὰ χεῖματα καὶ πλήρωσε ἀνθρώπους, διὰ τὸ ἀναζητήσου
τὸ παιδίον εἰς τὰς ἕδους τοῦ Χωρίου.

Ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἄλλους ὑπηρετάς, εἶπεν·

— Ἐγὼ μὲ σὲ; θὰ πᾶμε εἰς τὸ δάσος νὰ τὸ ἀναζητή-
σωμεν.

Μόλις ὁ Νικόλαος ἐτελείωσε τὰς λέξεις ταύτας καὶ ὁ-
ξεῖτα φωνὴ ἠκούσθη εἰς τὸ παρκαίμενον δωμάτιον, τὸ χρη-
σιμεῦον ὡς ἐστιατόριον τῶν ὑπηρετῶν καὶ εἶτα πτώσιν σώ-
ματος.

Ὁ Νικόλαος ἔσπευσε πρὸς τὸ δωμάτιον, ἔμεινε δὲ ἐμ-
βρόντητος ἰδὼν τὸ σῶμα τῆς Λουκίας ἐκτάδην κείμενον.

Αὕτη ἀκούσασα τὴν συνομιλίαν αὐτοῦ μετὰ τῶν ὑπηρετῶν
ἔπεσε λυπόθυμος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, παρουσιάσθη καὶ ὁ Γεώργιος, ὅστις
μαθὼν τὸ γεγονός, προσπειρήθη ὅτι ἐξεπλόγη καὶ ἐπλησία-
σε τὸν κύριόν του, ὅστις μὲ θάρακα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, τῷ
εἶπε.

— Γεώργιε, ἀπόλεσα τὸν υἱόν μου, τρέξε, φίλε μου, μὲ
τοὺς ἄλλους ὑπηρετάς νὰ εὔρησ τὸν Ἄνδρέαν μου.

Ὁ Γεώργιος μετὰ τῶν ὑπηρετῶν ἐπορεύθη πρὸς ἀναζήτη-
σιν τοῦ παιδιοῦ, ὁ δὲ Νικόλαος μετὰ τῆς θαλαμηπόλου τῆς
Λουκίας, ἤρχισαν νὰ περιθάλπωσιν αὐτήν, ἀφοῦ τὴν μετέ-
φερον καὶ ἔθεσαν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς.

Ἡ Λουκία συνῆλθεν ἐπὶ τέλους εἰς ἑαυτὴν, ἀλλ' εἶχε
πέσει εἰς βαθὺν λήθαργον.

Ὁ Νικόλαος ἦτο ὡς παράρρων ἐκ τῆς λύπης, καλέσας δὲ
τὸν ἰατρὸν ἠρώτα.

— Ἰατρὲ, διατρέχει κίνδυνον ἡ σύζυγός μου;

— Ὅχι· Ὅχι, ἀπάντησιν αὐτός, οὐδένα κίνδυνον δια-
τρέχει.

Ταῦτα δὲ λέγων ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θαλακίου τοῦ χέριον
καὶ μολυβδοκάνδυλον, καὶ ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ συνταγήν,
ἣν ἐγγείρισας τῷ Νικολάῳ ἀπῆλθεν. Οὗτος δὲ λαθὼν αὐτὴν
ἔσπευσε εἰς τὸ Φαρμακεῖον.

Μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, τὸ ἰατρικὸν
ἦτο ἔτοιμον, λαθὼν δ' αὐτὸ ἐπίστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του

δτε συνήντησε τὸν Ἰακώβου, ὅστις τὸν παρετήρει ὑπομειδιῶν.

Ὁ Νικόλαος ὅμως, ἐν ἧ εὐρίσκατο καταστάσει, οὐδὲ προσοχὴν ἔδωκεν εἰς τοῦτον, ἀλλ' ἐθεώρησεν αὐτὸν ἀδιαφόρως καὶ ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του.

Μετὰ δύο ὥρας, οἱ ὑπερέτακι ἐπέστρεψαν καὶ ὁ Γεράρδος πλησιάζας τὸν κύριόν του τῷ εἶπε σιγαλῆ τῆ φωνῆ.

— Εἰς ὅλο τὸ χωρὶδὸ ἐψάξωμεν, ἀλλὰ τὸ παιδίον δὲν εὐρέθηκε.

— Δὲν εὐρέθηκε! εἶπεν ὁ Νικόλαος. Καὶ πῶς λοιπὸν, δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς, νὰ τὸ εὐρωμεν νεκρὸ ἢ ζωντανό;

— Ἐχει ἀκόμη μίαν ἐλπίδα· προσέθηκεν ὁ Γεράρδος.

— Ὅποιαν;

— Νὰ γράψετε ἔς τῆς ἐφημερίδας καὶ νὰ τάζετε χρήματα ἔς ἐκεῖνον ποῦ θὰ τὸ βρῆ.

— Ἐχετε δίκαιον ἀγαπητέ μου Γεράρδε, ἰδοὺ χρήματα πῆγαινε ὅσον ἤμπορεῖς γλιγορώτερα, καὶ ἂν εἶναι πλέον ἀργὰ σήμερον, τότε πλήρωσε καὶ εἶπε νὰ τὸ εἰδοποιήσουν αὐρίον.

Τὴν ἐπιούσαν αἱ ἐφημερίδες ἔγραφον:

α Ὁ κ. Νικόλαος Δαμιανὸς ἀπώλεσε τὸν μικρὸν αὐτοῦ υἱὸν Ἀνδρέαν ὀνομαζόμενον. προσφέρει δὲ μεγάλην ἀμοιβὴν εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤθελεν εὐρῆ τὸ παιδίον καὶ φέρει αὐτὸ πρὸς αὐτόν.

Ἐχει τὴν κόμην ξυθὴν ὡς χρυσόν, εἶναι τετραετής,

ἐπὶ δὲ τοῦ δεξιοῦ αὐτοῦ βραχίονος ὑπάρχει μικρὸν τι σημεῖον.

Εἶναι μεσονύκτιον, ἐντὸς τοῦ θαλάμου τῆς Λουκίης ἐπικρατεῖ βαθυτάτη σιγὴ, διακοπομένη μόνον ὑπὸ τοῦ τακτικοῦ κτύπου τοῦ ὠρολογίου καὶ ὑπὸ τῆς ἠτύχου ἐκκυσσῆς τῆς κοιμημένης Λουκίης, ἣτις τῆ βοήθειά τοῦ ἱατροῦ εἶχεν ἠσυχάσει καὶ κοιμηθῆ.

Λέγνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἀνοίγεται ἡρέμῳ καὶ ἐμρανίζεται ὁ Γεράρδος γυμνόπους· ἡσύχως δὲ προχωρεῖ πρὸς τὴν κλίνην καὶ παρατηρεῖ ἔκθ κοιμᾶται ἡ Λουκίη· βεβαιωθεὶς δὲ περὶ τούτου πλησιάζει πρὸς μικρὸν τράπεζαν πλησίον τῆς κλίνης εὐρισκαμένην, ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου ἐγχειρισθὲν αὐτῷ φαλίδιον ῥάπτει ἐντὸς ποτηρίου πλήρους ὕδατος πέπειε σταγόναν ἐκ τοῦ δηλητηρίου, καὶ ἀπέρχεται ἀθρόβως.

Μετ' ὀλίγον ἡ Λουκίη ἐγείρεται παρατηρεῖ περὶ αὐτὴν, λαμβάνει τὸ ποτήριον τὸ ἐμπεριέχον τὸ δηλητήριον, τὸ φέρει εἰς τὰ χεῖλη καὶ ἐκκενοῦ αὐτὸ ἀπνευστί, εἶτα κατακλίεται καὶ τὰ ἄν.

Ἀλλὰ μόλις περῆλθον πέντε λεπτὰ, καὶ ἡ δυστυχεῖς ἐγείρεται ἐντρομος, θέτει τὰς χεῖράς της ἐπὶ τοῦ στομάχου καὶ λέγει μετ' ἀπελπισίας.

— Θεὲ μου, Θεὲ μου, πόσον ὑποφέρω, νομίζω ὅτι καίμαι.

Μόλις εἶπε τούτο, ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἠνεώχθη, καὶ παρουσιάσθη ὁ Νικόλαος, ὅστις ἀκούσας ταραχὴν ἐντὸς τοῦ

δωματίου, ἔσπευσεν, ἵνα ἰδῆ τί ζητεῖ ἡ παμφιλτάτη αὐτοῦ Λουκία

Ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὄρθαν καὶ ὠχρὰν, ἠρώτησε μετ' ἀνησυχίας.

— Τί ἔχεις, Λουκία;

— Νικόλαε, ἀποθνήσκω.

— Τί λέγεις! Λουκία!

— Ναί . . . Νικόλαε.

— Ὅθ' ἀποθάνῃς! εἶπε μετὰ παρρησίας οὗτος.

Ἡ Λουκία ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἀφῆκεν ὄξεντα κραυγὴν καὶ ἔπασεν ἐπὶ τοῦ τάπητος. Ὁ δὲ Νικόλαος ὡς παρὰ φροντίδα ἐσήμανε τὸν κώδικα καὶ ἔπεμψε τὸν παρρησιασθέντα ὑπηρέτην, ἵνα καλέσῃ τὸν ἰατρὸν εἴτα γονυπετήσῃ, πλησίον αὐτῆς, καὶ λαβὼν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἔκλαιεν ὡς παιδίον.

Αὕτη δὲ διὰ διακεκομμένης φωνῆς εἶπεν.

— Ὑγίαινε . . . Νικόλαε . . . ἀποθνήσκω . . . ὑπάγω νὰ ἐπικρίθω . . . τὸν Ἀνδρέαν μου . . . σὲ ἀφίω . . . τὴν φροντίδα . . . τῆς . . . Μάρθας . . . μου.

— Λουκία μου, Λουκία μου, ὅθ' ἀποθάνω καὶ ἐγὼ μετὰ σοῦ.

— Ὅχι . . . Νικόλαε μου . . . ζῆτε . . . διὰ τὴν . . . Μάρθαν μας . . .

Ταῦτα εἰπούσα, κατελήφθη ὑπὸ σπασμῶν καὶ αἰσθανθεῖσα τὸ ψῦχος τοῦ θανάτου, ἔθλιψεν ὅσον ἠδύνατο τὸν Νικόλαον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ πλησιάζουσα τὰ ψυχρὰ τῆς χεῖλης εἰς τὰ ἰδικά του, εἶπε.

— Ὑγίαινε . . . Νικό . . . λα . . . .

Ἄλλὰ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποπερατώσῃ τ' ὄνομά του, διότι ἐξέπνευσε!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐνεφανίσθη, ὁ ἰατρός, ὅστις ἰδὼν τὴν Λουκίαν νεκρὰν καὶ τὸν Νικόλαον κλαίοντα, δὲν ἐδόλησε νὰ προχωρήσῃ οὔτε βῆμα.

Ὁ Νικόλαος ἀνήγειρε τὴν νεκρὰν Λουκίαν, τὴν μετέφερεν ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν ἰατρὸν εἶπε.

— Ἰατρὲ, εἰπατέ μοι ἀπὸ τί ἀσθένειαν ἀπέθανεν ἡ φιλιτάτη μου σύζυγος;

Ὁ ἰατρός ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην καὶ μετὰ στιγμιαίαν παρατήρησιν, ἐστράφη πρὸς τὸν Νικόλαον καὶ διὰ συγκεινημένης φωνῆς, εἶπε.

— Κύριε Δαμιανέ, εἶναι πιστοὶ οἱ ὑπηρεταὶ σας ὄλοι;

— Πρὸς τί ἑρώτησις αὕτη; εἶπε ψυχρῶς ὁ Νικόλαος.

— Ἐπειδὴ ἡ σύζυγός σας ἐδηλητηριάσθη διὰ δραστικοῦ δηλητηρίου

Ὁ Νικόλαος ἀκούσας τοῦτο ἐρρικνίσαι, καὶ μυρίας ὑπονοίας συνέλαβεν, χωρὶς δ' οὐδὲν νὰ εἴπῃ εἰς τὸν ἰατρὸν, ἀπεχειρέτησεν αὐτὸν ἀναχωροῦντα καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ ἐκαίματο ἡ μικρὰ Μάρθα. Πλησιάζουσα πρὸς τὴν κλίνην τῆς μικρᾶς θυγατρὸς του, ἐπέθηκε φιλῆμα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς καὶ διὰ πνιγομένης ὑπὸ τῶν λυγμῶν φωνῆς ἐψθύρισε.

— Σὺ εἶσαι τοῦ λοιποῦ ἡ μόνη ἔλπις μου, παμφιλτάτον μου τέκνον, καὶ τὰ δάκρυα ἔρρευσαν ἀσθένως ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἐἶτα πορευθεὶς εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Λουκίας καὶ πλησιάσας πρὸς τὴν κλίνην αὐτῆς, ἤρχισε νὰ θρηνῆ σκεπτόμενος ἕποισιν θησαυρὸν ἀπώλεσε.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν μετὰ μεγίστης πομπῆς ἐγένετο ἡ κηδεία τῆς δυστυχοῦς Λουκίας, καὶ κατεβιβάζετο τὸ πτώμα αὐτῆς εἰς τὸν τάφον, ἐφ' οὗ ἐχαράχθησαν οἱ ἀκούουσαι στίχοι, ὑπαγορευθέντες ὑπὸ τῆς πιστῆς καὶ ἄρρωστωμένης αὐτῆς φίλης Ἑλένης Ποσειάδου.

Τῆ ἱερᾷ μνήμῃ
τῆς παμφιλτάτης ΛΟΥΚΙΑΣ

Τὴν ἰτέαν, ὅτε ἔζη, εἶχε σύμβολον ἐκείνη,
εἰς τὰ χεῖλη της ὅποτε ἐπεκάθητο πικρὰ,
τοῦ μετώπου της τὰ κρῖνα ἐπεσκίαζεν ὀδύνη
κ' εἰς τὰς ἡδογάς τοῦ κόσμου ἦτο ξένη ἢ Λουκία.

Εἰς τὸν τάφον τὴν σκιάζει καὶ θανοῦσαν ἡ ἰτέα
καὶ τὰ φύλλα της πενθιμῶς ἐπὶ τῆς πλακῶς σκορ-
(πίζει
καὶ ἡ αὔρα τοῦ λεφύρου, ἦν ἠγάπησεν ἡ νέα,
ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ της τάφου, πικρὸν ἴσμα ψιθυρίζει.

Τὴν ἀνήρπασεν ὁ Χάρων, ὡς ἀρπάζει ἐκ τῶν
(κλώνων
φύλλον τρυφερὸν καὶ θᾶλλον, ἢ πνοὴ τῆς τρικυμίας

καὶ τὴν ὤθησεν εἰς μνήμα, χωρὶς λύπην, χωρὶς
(πόνον,
ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὀνείρων τῆς ὥρας ἡλικίας.

Εἰς τοῦ πλάνου τοῦτου κόσμου τὸ τεθολομένον
(ρεῦμα
ἐγκατέλειψε θρηνοῦντας, σὺζυγον, κόρην γλυκείαν,
καὶ ἀπέπη ἐν γαλήνῃ τὸ ποιητικὸν της πνεῦμα,
εἰς τὴν πάνδροσον ἐκείνην τῶν ἀγγέλων κατοικίαν.
Γαίαν ἔχε ἐλαφρὰν!

Μετὰ τὴν ταρῆν, βλέπομεν τὸν Γεράρδον διευθυνόμενον
εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰακώβου καὶ κρατοῦντα ὑπὸ μάλης
μικρὸν κιβώτιον ἐμπεριέχον τὴν περιουσίαν του ἀνερχομένην
εἰς τέσσαρας χιλιάδας ὀθ. λίρας.

Βαδίζων δὲ ταχέϊ βήματι διελογίζετο.

— Δόξα τῷ Θεῷ, ἐγλύτωσα ἀπὸ τῆ δουλωσύνης κύριον
ἀλλάζω τ' ὄνομά μου καὶ γίνουμαι τραπεζίτης μὲ τὰ χρή-
ματὰ τοῦ Ἰακώβου. Τώρα πρέπει νὰ φύγω ὅσον τὸ δυνατὸ
γληγορώτερα, γιατί ἡ ἀστυνομία μπορεῖ νὰ πάρῃ μισροῦδιᾶ
καὶ νὰ μὲ γυρέψῃ.

Ταῦτα δὲ διαλογιζόμενος ἔφθασε πρὸ τῆς μικρᾶς οἰκίας
τοῦ Ἰακώβου, καὶ ἐκρούσε τὴν θύραν, ἥτις μετὰ παρέλευσιν

πέντε λεπτῶν ἠνεώχθη· παρουσιάσθη δὲ ὁ Ἰάκωβος ἔχων τὸ μεϊδίικον ἐπὶ τῶν χειλέων· καὶ ἰδὼν τὸν Γεράρδον εἶπε.

— Καλημέρα Γεράρδε.

— Καλημέρα σας, κύριε Ἰάκωβε.

— Ἔλα εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Ὁ Γεράρδος χωρὶς νὰ περιμένη δευτέραν πρόσκλησιν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ ἔθεσε τὸ κιβώτιον του ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἶτα ἐκάθισεν ἐπὶ ἀνακλίντρον, ὅπως ἀναπολώῃ ἐκ τοῦ καμάτου. Ὁ δὲ Ἰάκωβος, καθίσας καὶ αὐτὸς ἐπὶ ἕδραν τινας, ἀπέκρινεν αὐτοῦ μετ' εἰρωνείας ἤρχισεν νὰ ὑμιλῇ πρὸς αὐτόν.

— Φίλιππέ μοι, τραπέζιτα, πόσα χρήματα ἔχεις πρὸς τὸ παρόν.

— 4,000 λίρας, ἀγαπητέ μου κ. Ἰάκωβε.

— 4,000 μόνον· ἐγὼ ἐνόμιζον, ὅτι εἶχες περισσοτέρως· ἀλλὰ δὲν βλέπτει, διότι ἀροῦ ἐτελείωσες τὴν δουλειά μου, ὅπως ἤθελα θὰ σοῦ δώσω ὡς δῶρον 6,000 λίρας. Εἶσαι εὐχарιστημένος;

— ὦ! κύριε Ἰάκωβε, εἶμαι πάρα πολὺ εὐχарιστημένος.

— Καὶ ποῦ θὰ πᾶς τώρα;

— Ἐς τὴν Ἰταλία.

— Ἐς τὴν Ἰταλίαν; Ἄ! ὠραῖος τόπος,

Καὶ εἰς ἀγαθῶν ἐκ τοῦ θυλακίου του γραμματικῶν τῶν 1000 λιρῶν, ἔδωκεν εἰς πρὸς αὐτόν.

Ὁὗτος δὲ λαβὼν αὐτὰ τὰ ἔθεσεν ἐν τῷ κιβώτιῳ του καὶ εἶπεν·

— Εἶσθε πολὺ ὑποχρεωτικὸς, κύριε Ἰάκωβε.

— Σὺ ἐπλήρωσα ἀναλόγως τῶν κόπων σου. Εἶπε δὲ καθ' ἑαυτὸν (μετ' ὀλίγον θὰ σὲ ὑποχρεώσω καλλιτέρα).

— Θέλεις νὰ πιούμεε κι' ἕνα ποτήρι κρασί πρὶν φύγῃς;

— Ὅπως ἀγαπᾶτε.

— Καλὰ.

Ὁ Ἰάκωβος ἐπαρθεύθη πρὸς τὸ μαγειρεῖον, ἔλαβε φιάλην οἴνου, ἐξαγαγὼν δὲ ἐκ τοῦ θυλακίου του φιαλίδιον θρούων ἐκείνου τὸ ὅποσον εἶχε δώσει πρὸς τὸν Γεράρδον πληρῆς δηλητηρίου, ἔριψε δέκα ζωὸς δεκαπέντε σταγόνας ἐντὸς τοῦ οἴνου καὶ λαβὼν δύο ποτήρια, ἐπανήλθε πρὸς τὸν Γεράρδον· ἔθεσεν αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὰ ἐπλήρωσεν οἴνου καὶ προσέφερε τὸ ἐν τῷ Γεράρδῳ τὸ δ' ἕτερον ἐκράτησε δι' ἑαυτόν.

— Ἐς τῆς ὑγείας σας, κύριε Ἰάκωβε, εἶπεν ὁ Γεράρδος λαβὼν τὸ ποτήριον, καὶ ἐξεκένωσεν αὐτό.

— Πῆς ὑγείαν, ἀπήντησεν αὐτός, εἰπτῶν μακρὰν τὸ ἰδικόν του.

— Δικαί᾽ ἐν ἵπτατε; ἠρώτησε μετ' ἐκπλήξεως ὁ Γεράρδος· Διότι δὲν ἔχω σκοτὸν νὰ φερμακικῶθῃ, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ Ἰάκωβος.

— Μ' ἐφορμάκωσες!

— Ναι.

— Εἶσαι δολοφόνος!

— Εἶμαι, ὅτι εἶσαι καὶ σύ.

— Εἶταί ἄτιμος! λέγων δὲ ταῦτα ὤρμησε κατ' αὐτοῦ,

ἀλλ' ὁ Ἰάκωβος μετ' εὐκίνησιν αἰλούρου ὠλισθήσεν ἐκτὸς τοῦ δωματίου, κλείων τὴν θύραν διὰ διττῆς περιστροφῆς τῆς κλειδῆς.

Ὁ Γεράρδος τότε ἔκφρων γενόμενος, ὤρμησε πρὸς τὸ παράθυρον, ἰδὼν ὅμως αὐτὸ στερεῶς κλεισμένον, ἔθραυσε τὰς ὀκλίους κρυπαλάτων καὶ ζητῶν βοήθειαν.

Ἄλλ' αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλειψαν καὶ κατέπεσαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, λέγων·

— Δολοφόνε! κταρακμίε!

Εἶτα ἐγερθεὶς ἐπὶ τῶν γονάτων, δι' ἐκελευτικῆς φωνῆς, προσέθηκεν·

— Ἡμῶν Λουίξ... συγχώρησέ με, ὁ Ἄνδρέας εἶναι ἐδῶ... Ἡμῶν... Θεέ μου, ἂν ἠμποροῦσα... νὰ περάσω τοὺς τοίχους... αὐτοὺς... καὶ νὰ τρέξω... νὰ πῶς ἔς τὰ πόδια τοῦ Νικολάου... νὰ τοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν... καὶ νὰ ζητήσω συγχώρησιν... Θεέ μου... Θεέ μου... συγχώρησέ με...

Ταῦτα δὲ εἰπὼν, κατέπεσε καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ σπασμοδικῶς ταρασσόμενος, παρέδωκε τὸ πνεῦμα, ψιθυρίζων·

— Ἰδοῦ, ἰδοῦ... τὸ ἄθλιο τέ... λος... μου ἡ... ἄ... μαρτί... α...

Ἡκούσθη δὲ ἡ φωνὴ τοῦ Ἰακώβου λέγουσα.

— Πρέπει νὰ ἐξαρξάνισω πᾶν ἕγνος.

Εἶτα τὰ πάντα περιεκάλυψεν ἢ ἐν τῷ οἴκῳ ἐκεῖνον βασιλεύουσα συνήθως νεκρικὴ σιγῇ, ἢ διακοπτομένη ἐνίοτε ὑπὸ τῶν γλυκειῶν φωνῶν τῶν ἐν τῷ κήπῳ πτηνῶν.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον, ὅτε ὁ Ἰακώβος ἦτο βέβαιος, ὅτι ὑπ' οὐδενὸς θὰ παρετηρεῖτο, μετεμερίσθη εἰς χωρικόν, ἠνοίξε τὸ ἐστιατόριον καὶ ἰδὼν τὸ πτώμα τοῦ Γεράρδου κείμενον ἐκτάδην, ἠλλοιωμένους δὲ ἔχων τοὺς χαρακτηρισμοὺς τοῦ προσώπου καὶ συνεσφιγμένους τὰς πυγμὰς ἐκ τοῦ ἄλγους καὶ τῆς ἀπελπισίας, ἀνεκάγχασε στανικῶς, λέγων·

— Τέλος πάντων, Γεράρδε, ἔγεινε τραπεζίτης. χά! χά! χά!

Λαβὼν δὲ εἰς χεῖρας τὸ κιβώτιον αὐτοῦ καὶ πάλιν γελᾶσας στανικῶς καὶ θεωρῶν τὸ πτώμα, εἶπεν·

— Ἐφαντάσθης, εὐήθη, ὅτι θὰ σοῦ ἄφινον εἰς χεῖρας τὰ χρῆματα ταῦτα, τὰ ὅποια ἀγκῶν περισσότερο καὶ ἀπὸ τὴν ζωὴν μου.

Ὡ χρῆμα! χρῆμα! ἰσχυρὸ μοχλὲ, ὅστις τὰς πλέον μυστηριώδεις θύρας διανοίγει καὶ τὰ πλέον ἀπόρητα φρούρια δύνασαι νὰ κυριεύσῃς, σὺ, ὅστις δύνασαι νὰ ἐξαγοράσῃς τὰς πλέον ἀκερτίκας συνειδήσεις καὶ τὰς εὐγενεστέρους ψυχὰς νὰ διαστρέψῃς.

Διὰ σοῦ, θὰ γίνω βασιλεὺς τῆς γῆς καὶ θὰ πληρωθῶσι πάντες οἱ πόθοι μου.

Ταῦτα δ' εἰπὼν ἐνηγκλίσθη τὸ κιβώτιον, τὸ ὅποτον ἐμπεριεῖχε περὶ τὰς 10,000 λίρας, ποσὸν σχηματισθὲν ἐκ κλοπῶν καὶ ἐγκλημάτων.

Εἰς πάντα ἄλλον ἐκτὸς αὐτοῦ τὸ κιβώτιον τοῦτο θὰ ἐνεποιήσῃ φρίκην. Οὗτος ὅμως, θλίβων αὐτὸ ἐπὶ τῆς καρδίας του, ἀνῆρχετο τὴν κλίμακκα, ὅπως κρύψῃ αὐτὸ εἰς μέρος ἀσφαλές.

Εἶτα λαβὼν τὸ πτόμα κατέβη εἰς τὸν σταῦλον, εἰλαβε τὸν ἵππον τοῦ καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐπ' αὐτοῦ ἀπὸ πρῶτον ἔδεσεν εἰς τὴν χεῖρά του τοὺς γαλινοῦς. Διὰ τῶν ἰδίων δὲ αὐτοῦ χειρῶν ἐκράτει καὶ ἐστύριζε τὸ πτόμα ἐπὶ τοῦ ἵππου. Εἶτα ἀνεχώρησεν.

Μετὰ δεκάλεπτον πορεύαν ἔρθεσαν εἰς ἀπόκειντρον τι μέρος τῆς ἀκτῆς καὶ ἐκεῖ καταβιβάσας τὸν νεκρὸν ἐκ τοῦ ἵππου καὶ δέσας λίθον μέγαν περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, τὸν ἔριψε ἐν τῷ ὕδατι, λέγων μετ' εἰρωνείας.

— Αἰωνία σου ἡ μνήμη, τραπέζιτά μου, καὶ κελὸν σου κατευόδιον!

Εἶτα ἵππεύσας, ἐπανέλαμψεν αἰκάδε.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΜΙΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ Β΄

Η ΜΕΤΑΜΕΛΕΙΑ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.

Εὐρισκόμεθα εἰς τῆς ἀρχῆς τοῦ Ἰουλίου τοῦ 18... Περὶ τὴν τρίτην μετὰ μεσημβρίαν, μικρὸν ὄχθημα, ἐλαυνόμενον ὑπὸ δύο ἵππων, διέσχισε τὴν μεγάλην ἰδὴν τοῦ Πέριαν καὶ μετὰ τινα λεπτά ἔστη εἰς τὴν πλατείαν Καράζιαι.

Πρὶν δ' ἔτι ὁ θεράπων κατέβη τοῦ ἰδωλοῦ του, καὶ ἀνείξη τὴν θυρίδα, αὕτη ἠνεώθη καὶ κατέβη γέμων πενήμιω, ἐνδεδυμένος, εὐτινος ἡ λευκὴ κόμη καὶ τὸ ὄχηρόν πρόσωπον ἐξίπρασσον θλίψιν βηθεῖαν

Ἐβρίνετο ἐξδομηκωντούτας, ἐνῶ προσηματικῶς ἦτο πεν.

τηκονταπενταετής, ἀλλ' ἡ σύννευς καὶ θελατικὴ μορφή του, διηυλακωμένη ὑπὸ βαθιῶν ρυτίδων, ἐνέγκεινεν ἄνθρωπον ὑποστάντα πολλὰ καὶ μεγάλως θλίψεις αἵτινες εἶχον κάμψει τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ ἀνάστημα καὶ κυρτώσει τοὺς εὐρεῖς αὐτοῦ ὤμους.

Στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ὑπηρετοῦ, ἐπαυροῦθη πρὸς τὴν γέφυραν καὶ ἐπίβη τοῦ ἀμοπλοῦ, διευθυνόμενος πρὸς τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ Βοσπόρου, εἰς τὸ προκσταίον Κανδυλί.

Βεβκίω οἱ ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, ἀνεγνώρισαν τὸν Νικόλαον τοσούτω καταβληθέντα κατὰ τὸ διάστημα 20 ἐτῶν.

Κατὰ τὸν πλοῦν ὁ Νικόλαος ἐκλήθητο κατηρῆς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ ἀνελογίζετο τὸ θλιβερὸν παρελθὸν του. Ἐγείρας δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅπως περκατηρήσῃ πρὸς εὐρέσκετο, εἶδεν ἀπέναντί του ἄνθρωπον καθήμενον καὶ παρατηροῦντα αὐτὸν ἀτακταχυκτί· ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ βλέμματός του ὁ Νικόλαος ἐρρίγησεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι πυθῶν καὶ ἀποταχθεὶς πρὸς τὸν ὑπηρετήν του εἶπε·

— Ἀντώνιε, περκατηρεῖς τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν, ὅστις κάθεται ἀπέναντί μου;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ ὑπηρετής, μετ' ἐκπλήξεως.

— Γνώριζε λοιπὸν, ὅτι ὁ τάχιστα συναντήσω τὴν ἄνθρωπον τοῦτον ἢ μὲ συμβῆ, μέχρι κακῶν.

— Πῶς γίνεται αὐτὸ, ἀγαπητέ μου κύριε;

— Θέλει νὰ μάθῃς; δοῦναι λοιπὸν.

« Ὅταν ἤμην εἰκοσκατῆς ἐγνωρίσα ἕνα νέον τῆς ἡλικίας

μου ὀνομαζόμενον Ἰάκωβον Ἀραβίον. Ὁ νέος αὐτὸς ἦτο περιποιητικὸς, ἔξυπνος καὶ εἰς ὅλους εὐχάριστος· εἶχεν ἀποκτήσει πολλοὺς φίλους, μεταξύ τῶν ὑπῳίων, κατὰ κακὴν μου τύχην, ἡμῶν καὶ ἐγώ.

» Μετὰ παρέλευσιν 10 ἐτῶν, ὅταν ἤμειθα πλέον καὶ οἱ δύο τριακονταετής, ἡ φίλις μας εἶχε γίνει πλέον στενὴ, ὥστε τὸν ἀγαποῦσα ὡς ἀδελφὸν μου. Ἀλλὰ μετὰ ἐν ἔτος, ὃ καταρχμὴν τύχη, καὶ οἱ δύο μας ἀγαπήσαμεν τὴν ἰδίαν νέαν, τὴν ὠρεῖαν Λουκίαν.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ Νικόλαος ἐσπόγγισε τοὺς πλήρεις δακρῶν ὀφθαλμούς του, εἶτα ἐξηκολούθησεν.

— Ἡ Λουκία, ἡ ἀποθινοῦσα δυστυχῆς σύζυγός μου, εἶχε προσφέρει εἰς ἐμὲ ὑλόκληρον τὴν καρδίαν της, ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀγάπη μας ἦτο ἀμοιβαία τὴν ἐξήγησα ἀπὸ τὴν γραῖαν θεῖαν της, ἥτις μὲ τὴν ἔδωκε. Συγγνώμης μ' ἐπὶ τὴν εἶχε ζητήσῃ καὶ ὁ Ἰάκωβος τὸν ὑπότον ὅμως τὸν ἀπέρριψαν.

Ἀρῶν ἐπέρκασαν δύο ἢ τρεῖς ἐξιδιμάδες, μίαν κυριακὴν, ἔγειναν οἱ γάμοι μας εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας, μὲ μεγάλην παράταξιν. Ὅταν ἐπιστρέψαμεν εἰς τὸ σπίτι μ' ἐπλησίασαν ἕνας ὑπηρετής καὶ μὲ ἔδωκε νύκτα γόρμα, ἐῶν ὃ ἀνοῖξα καὶ ἐδιόρθωσα αὐτὰς τὰς λέξεις.

Καὶ ἐπανελάθε λέξιν πρὸς λέξιν τὰ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἰακώβου, διότι αὐτὴ εἶχε μείνει ἐντετυπωμένη βιβλίως εἰς τὴν μνήμην του.

Εἶτα ἐξηκολούθησεν.

Μέσα εἰς τὴν εὐτυχίαν ὑποῦ εὐρισκόμενον δὲν ἔδωκε πάλι·

λην προσοχὴν εἰς αὐτὸ τὸ γράμμα, ἀλλὰ τὸ ἔσχα καὶ τὸ ἔκκαμα χιλια κομμάτια.

Ἄπο τότε δὲν εἶδα πλέον τὸν Ἰάκωβον παρὰ μόνον τρεῖς φορές, τὴν πρώτην, ὅταν ἔχασα τὸν υἱὸν μου, τὴν δευτέραν ὅταν ἀπέθανε φαρμακωμένη ἡ ἀγαπητή μου σύζυγος καὶ τὴν τρίτην φορὰν τώρα, ὥστε εἶμαι βέβαιος ὅτι πλησιάζει ἡ καταστροφή μου.

Λέγων τὰς λέξεις ταύτας, εἶχε τοὺς ὀρθλαμούς, πλήρεις δακρύων, διὰ βραχνῶδους δὲ φωνῆς προσέθηκεν.

— ὦ ἀγαπητέ μου Ἀντώνιε, δὲν μὲ μέλλει δι' ἐμὲ, ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν φιλότιμον μου Μάρθαν, διότι εἰς τὸν κόσμον μόνον αὐτὴν ἔχω. Σκέψου λοιπὸν πόσον μὲ τρομάζει ἡ συνάντησις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

— Ἄλλ' ἀγαπητέ μου, κύριε, ἔχω μία ἀπορία.

— Πόσιν;

— Γίγται ὅταν ἐφραμακώθη ἡ γυναῖκά σας, δὲν ἐδώσατε εἰδῆτι εἰς τὴν ἀστυνομία; ἐγὼ νομίζω ὅτι ἔπρεπε τὴν στιγμήν ἐκεῖνη νὰ συλλάβετε αὐτὸν ποῦ σὰς ἐφοβήσασιν μὲ τὸ γράμμα του.

— Ἀλλοίμονον! ἔπρεπε νὰ μὴ στίσω τὸ γράμμα διὰ νὰ ἔχω μίαν μαρτυρίαν ἐναντίον του· καὶ ὅμως τί δὲν ἔκκαμα λίθου δὲν ἀπῆλθον, διὰ νὰ ἀνακαλύψω τοὺς ἐνόχους τοῦ κκοσυργήματος; ἐπὶ δύο ἔτη ἐγὼ καὶ ἡ ἀστυνομία ἐπροσπαθήσαμεν νὰ εὑρωμεν τὸ καταρύγιον τοῦ Ἰακώβου, ὡ; καὶ ἐνδὲ; ὑπηρέτου μου ἐνομαζομένου Γεράρδου, ὅστις μετὰ τὴν τέρην τῆς συζύγου μου, ἐννοήσας ὅτι ἤθελε γίναι

ἀνάκρισις ἐν τῇ οἰκίᾳ μου καὶ βετι θ' ἀνακαλυφθεῖν οἱ δολοφόνοι, ἐγένεον ἄρκυτος. Ἐγὼ καὶ ἡ ἀστυνομία ἀπαυδῆσαμεν καὶ ἀρήσαμεν τὴν τιμωρίαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐκδικητοῦ Θεοῦ.

Τὴν στιγμήν ἐκεῖνην τὸ ἀτυρόπλοιον προσήγγισεν εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ Κανδυλί.

Ὁ Νικόλαος περίφοβος ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, ἔνα ἰδῆ, ἂν ὁ Ἰάκωβος ἦτο εἰσέτι ἀπέναντί του, σκοπὸν ἔχων νὰ ἐνεργήσῃ τὴν σύλληψιν αὐτοῦ, ἀλλὰ δυστυχῶς οὗτος δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐκεῖ.

Ὁ Νικόλαος μετὰ λύπης ἰδὼν τοῦτο, ἐξῆλθε μετὰ τοῦ πιστοῦ ὑπηρέτου του καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν του, τὴν γνωστὴν ἤδη τοῖς ἀναγκώστασις.

Φθὰς πρὸ τῆς θύρας ἐτήκανε αὐτῆς δ' ἀνεωχθείσης εἰσῆλθον ἀμρότεροι πρὸ τῆς κλίμακος τῆς ἀγούσης εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας, ἔστατο νεῆκτι, ἔχουσα ἡλικίαν εἰκοσιν ἔως εἴκοσι δύο ἔτων, τὸ ἀνάστηκ ὑψηλὸν καὶ εὐκαμπτον, τὸ πρόσωπον κρινόλευκον καὶ τοὺς ὀρθλαμούς, μέλανας, ὡ; αἱ ὠραῖαι Κιρκάται· ὀλίγον δὲ χαύνους καὶ ἐκφράζοντας βλαθεῖαν μελαγχολίαν, καθὸ συμμεριζομένη τὴν ἀένανον τοῦ προσφιλοῦς αὐτῆς πατρὸς θλίψιν.

Εἶχε τὸ στόμα μικρὸν, τὸ δὲ κάτω χεῖλος ὀλίγον ἐξέχον ὠμιάζει κάλυκτι ρόδου ἔτοιμον ν' ἀνοιγῆ εἰς τὴν δρόσον τῆς πρωῆς. Τὴν γίνα εὐθεῖαν καὶ ἀνάλογον μετὰ τῶν λοιπῶν χαρρακτῆρων τοῦ προσώπου, τοὺς ρώθονας ὀλίγον ἠνεωγμένους, τοῦθ' ὕπερ ὑπερηράνειον ἐμπαίνει, τὸ πρότωπον ὠρει-

δὲς, τὸ μέτωπον ὑψηλὸν καὶ δικυγές, τὴν δὲ ὠραίαν αὐτῆς κεφαλὴν ἐκόσμηι κόμη πλουσία καὶ βροστρυχῶδης ἀπκαστράπτουσα εἰς τὸν ἥλιον ὡς καθαρὸς χρυσός· ὁ δὲ ἀλαβάστρινος καὶ κύκνειος τράχηλός τῆς ἐκίνει μετ' ἀπαρμιλλοῦ χάριτος τὴν ὠραίαν ταύτην κεφαλὴν.

Βλέπων τις τὴν νεάνιδα ταύτην ἐνόμιζεν ὅτι εὕρισκετο ἀπέναντι Δρυάδος ἢ Ναιάδος.

Ἴδούσα τὸν πατέρα τῆς τοσοῦτω καταβεβλημένου, κατῆλθε τὴν κλίμακα εἰσθὲν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς, τὸν ἠπάσθη καὶ μετὰ μεγίστης τρυφερότητος καὶ φιλοστοργίας ἠρώτησεν αὐτόν.

— Τί ἔχετε, πάτερ μου; διατί εἶσθε τόσοσιν κατάκοπος; ἔλατε ν' ἀπαυθῆτε ὀλίγον· καὶ κρατούσα αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος, τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Ὁ δυστυχὴς πατὴρ ἤκουε τοὺς λόγους τῆς θυγατρὸς του καὶ ἐπληροῦντο οἱ ὀφθαλμοὶ του δακρύων, θλίψας δ' αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐπέθηκε φίλημα ἐπὶ τῆς κόμης αὐτῆς λέγων.

— Προσφιλέ; μου τέκνον, εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων καὶ ὁ δυστυχέστερος ἐν ταύτῳ. Εὐτυχὴς διότι ἤξιώθην νὰ ἔχω κόρην τόσοσιν θελκτικὴν καὶ φιλόστοργον, ἢ ἄπια μὲ ἔκαμεν, ἀν ὄχι νὰ λησμονήσω, τοῦλάχιστον νὰ παρηγορηθῶ διὰ τὰς μεγάλας συμφορὰς μου. Δυστυχὴς δὲ διότι τρέμω, καμφίλτατόν μου τέκνον, διὰ τὸ μέλλον σου.

— Διὰ τί, ἀγαπητέ μου πάτερ, συλλαμβάνετε τοιοῦτους φόβους; διατί ἀνησυχεῖτε διὰ τὸ μέλλον μου; ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μεταβῶ τὴν ζωὴν μου.

— Τέκνον μου, δὲν πρόκειται περὶ μεταβολῆς τῆς ζωῆς ἀλλὰ περὶ προσεχοῦς κινδύνου.

— Περὶ προσεχοῦς κινδύνου! ἐπανέλαβεν ἡ Μάρθα ἀνησυχῶσα.

— Καί, ἀγαπητή μου Μάρθα, ὁ κίνδυνος αὐτὸς, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐπαπειλεῖ ἔχει μεγάλην σχέσιν μετὰ τοῦ παρελθόντος μου.

— Μετὰ τοῦ παρελθόντος σας! εἶπεν ἡ Μάρθα ἀποροῦσα.

— Ἐχετε δικαίον, ἀγαπητόν μου τέκνον, νὰ ἀπορῆς, διότι δὲν γνωρίζεις τὰς λεπτομερείας τοῦ θλιβεροῦ παρελθόντος μου, ἀλλὰ διὰ νὰ μάθῃς ἔλην τὴν ζωὴν μου, λάβε αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιον καὶ ἀνάγνωσον.

Ταῦτα δὲ εἰπὼν, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θλακίου του, δίσκον χάρτου, σχεδὸν κιτρίνου ἐκ τῆς πολυκαιρίας καὶ ἐνεχείρισεν αὐτὴν τῇ Μάρθῃ. Αὕτη δὲ ἐκαπεληγμένη ἐτι οὔσα, τὴν ἔλαβε καὶ πλησιάζουσα εἰς τὸ παράθυρον ἐκάθισε καὶ ἤρξατο ἀναγινώσκουσα· ὁ δὲ πατὴρ μετὰ τρυφερότητος καὶ μελαγχολίας ἔμεινε παρτήρει τὸ τέκνον του.

Ὁ Νικόλαος μετὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του, παρελαθὼν τὴν διετῆ αὐτοῦ θυγατέρα, ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ προασταίου Κανδυλί· καὶ κατώκησεν εἰς τὸ Πέραν, ἔνθα μέχρις οὗτου αὕτη ἐγένετο δεκαετής, ἀνέτρεφεν καὶ ἐξεπαίδευσεν αὐτὴν κατ' οἶκον, παραλαθὼν ὡς διδάσκαλον Γαλλίδῃ τινὰ δικαεκριμένην· μετὰ δὲ ταῦτα εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς Γαλλικόν τι παρεναγωγεῖον, οὗτος δὲ μετέβη πάλιν καὶ κατώκησεν εἰς Κανδυλί, ἔνθα μόνος καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἐνοχλοῦμε-

νος, θρηνηῖ ἐν τῇ ἐρημίᾳ τὴν ἀπώλειαν τῆς προσφιλεστάτης τοῦ Λουκίου.

Τότε ἔγραψεν ἐκεῖ τὸ ἡμερολόγιον, τὸ ὅποσον εἶδομεν νῦν ἐγγχειρῆσαι τῇ Μάρθᾳ.

Μετὰ δὲ αὐτὴ ἤ Μάρθα εἶχεν ἐξέλθει τοῦ Περθεγκωγείου τελειόφριτος, γινώσκουσα τὴν Ἑλληνικὴν, τὴν Γαλιτικὴν, τὴν Ἀγγλικὴν καὶ τὴν μουσικὴν.

Μετίθη λοιπὸν καὶ αὕτη εἰς Κανδυλὶ, ὅπως διεκρίνη μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀναγιγνώσεως ἡ Μάρθα στραφείσα καὶ παρατηρήσασα τὸν πατέρα τῆς μετὰ συγκινήσεως εἶπε.

— Πραγματικῶς, πάτερ μου, τὸ παρελθὸν σὺ εἶναι λίαν θλιβερόν καὶ φοικῶδες, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νῦν ἐννοήσω, ὅπου ἂν σχέσιν ἔχει ἡ ἐκπαίδων ἡμῶν κίνδυνος μετὰ τοῦ παρελθόντος μας.

— Τέκνον μου, ἠρώτησεν ὁ Νικόλαος, ἀνέγνωσες τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἰακώβου;

— Μάλιστα, πάτερ μου.

— Εἶδες ὅτι τὸν συνήτησας δύο μόλιον φορὰς, εἰς τὴν ἐξαφάνειαν τοῦ υἱοῦ μου καὶ εἰς τὸν θάνατον τῆς μητρὸς σου;

— Μάλιστα.

— Ἀνέγνωσες λοιπὸν, ὅτι τὴν τρίτην φορὰν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀσυναντήσων τὸν ἀνηλεῆ ἄνθρωπον τοῦτον θὰ ἐπέβη καὶ ἡ πικρὴ καταστροφή μου;

— Ναι.

— Μάθε λοιπὸν, Μάρθα, ὅτι σήμερον εἶναι ἡ τρίτη

φορὰ καθ' ἣν τὸν συναντῶ καὶ ἴσως καὶ ἡ τελευταία ἡ συνάντησις αὕτη πολὺ μὲ παράττειν προκισθάνομαι δὲ, ὅτι μέγας κίνδυνος περιπίπτεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μας.

Ἡ Μάρθα ἀκούσασα ταῦτα εἶπε.

— Μὴ δίδετε, ἀγαπητέ μου πάτερ, σημασίαν εἰς τὰς δόλως τυχαίας ταύτας συναντήσεις.

Ταῦτα δὲ εἶλεγε, ὅπως καθησυχάσῃ τὸν τεταραγμένον πατέρα τῆς, δὲν ἠδύνατο ὅμως νῦν καθησυχάσῃ τὴν ἑαυτῆς καρδίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Ὁ Ἰακώβος ἰδὼν ἐξωγαμφιμένην ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Νικόλαου τὴν ταραχὴν καὶ τὸν φόβον, ἐν τῇ ἀνεπιείκῃ ἢ ἐμφάνει τῆς, ἐξῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς Κανδυλὶ πλήρης χαρῆς, διότι ἔφερε τὸ παθούμενον ἀποτέλεσμα, δηλαδὴ ὅτι τῷ ἐπέπνευσε ταραχὴν καὶ φόβον, ὥστε καὶ ἀπὸ αὐτῆν ἔτι τὴν σκιάν του νῦν φοβῆται. Κατενθουσιασμένος δὲ διηυθύνετο πρὸς τὸ γνωστὸν τοῖς ἀναγνώσταῖς οἰκημῶν του, περιπατῶν μὲ βήμα ἀνδρὸς δυναμένου νῦν καυχῆσθαι ἀκόμη ἐπὶ τῇ δυνάμει τῶν κνημῶν καὶ βραχιόνων του. Ὁ βλέπων αὐτὸν ἠδύνατο νῦν βεβαιώσῃ μεθ' ὅρκου, ὅτι μόλις ἦτο τεσσαρακοντούτης· τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐμφωλεῖον μίσος καὶ ἡ ἰδέα τῆς ἐκδικήσεως δὲν εἶχον παντάπασιν καταβῆλαι αὐτὸν διότι οὔτε θορῆ τῆς κεφαλῆς τοῦ εἶχε λευκανθῆ.

Ἡ μικρὰ ἐκεῖνη οἰκία τοῦ Ἰακώβου, ἣν γνωρίζουσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνωσται, εἶχε καταδαφισθῆ καὶ ἐπ' αὐτῆς φιλοδομήθη ἄλλη νέα, ὠραία καὶ εὐρύχωρος, ἔχουσα ἀπέραντον κήπον μετὰ δεξαμενῶν δυναμένων νὰ περιλάθωσι καὶ μικρὰς λέμβους· μετὰ δένδρων σπικνίων, τεχνητῶν γεφυρῶν καὶ διαφόρων ἄλλων ἀντικειμένων δυναμένων νὰ καλλωπίσωσιν, ὅσον ἔνεστι κήπον νεκροῦ ρωμικτικοῦ, οἷος ἦν ὁ Ραυμόνδος; Μηγέρης, ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Πέτρου Ἀντωνιάδου.

Ὁ κ. Ἀντωνιάδης δὲν ἦτο ἄλλος ἢ ὁ Ἰακώβος, ἕστις ἐκ διαφόρων ἐπιχειρήσεων εἶχεν ἀποκτήσει κολοσσικίαν περιουσίαν, μεταβαλὼν δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπηγγέλλετο τὸν τραπεζίτην, συζῶν μετὰ τοῦ νεκροῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Ραυμόνδου ὅστις ὡς ἔλεγεν ἦτο υἱὸς τῆς ἀδελφῆς του θανούσης ἐκ τῆς λύπης, ἦν προϋξένησαν αὐτῇ ὁ θάνατος τοῦ προσφιλοῦς συζύγου τῆς, φρονιθέντος ἐν τινι θήρῃ· ἦεν ἐν ἠλαίβῃ πατρὸς τε καὶ μητρὸς, ὁ θεῖος ἐγένετο κηδεμὼν αὐτοῦ, τετραετοῦς τότε ὄντος.

Ὁ ἀνεψιὸς οὗτος τοῦ Ἰακώβου εἶναι ὁ ἀτυχῆς μας Ἀνδρέας, ὅστις μετὰ παρέλευσιν ἐπτὰ ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς του, ἐτέθη ἐν τῇ ἐμπορικῇ σχολῇ τῆς Χάλκης, ἐξερχόμενος μόνον κατὰ τὰς διακοπὰς καὶ οὐδέποτε ἄλλοτε, διότι οὕτω ἀπήτησεν ὁ Ἰακώβος.

Κατὰ τὸ δέκατον ἔνατον τῆς ἡλικίας του ἔτος ἀποπερατώσας τὰς σπουδὰς του, μετέθη εἰς τὸ μικρὸν οἶκημα τοῦ Ἰακώβου, εὔρε δ' αὐτὸν πλέον φιλομειδῆ ἢ ἄλλοτε. Μόλις τὸν ἐπλησίασεν, ὁ Ἰακώβος τὸν ἔλαθεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τῷ εἶπε.

— Ραυμόνδε, δὲν εἶσαι πλέον παιδίον, πρέπει τώρα, ὅπου ἐτελείωσας τὰς σπουδὰς σου νὰ διασκεδάζῃς καὶ νὰ χαίρῃσαι τὴν νεότητά σου, τὸ ταμεῖόν μου εἶναι καὶ ἰδικόν σου λάβε ὅσα θέλεις, ἀλλὰ πρότεγε μὴν ἐρωτευθῆς γυναῖκα ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς μου.

Τοῦτο δὲ ἔλεγεν ὁ Ἰακώβος, φοβούμενος, μὴ ἔρωσ τις γίνῃ πρόσκομμα εἰς τοὺς προμερούς καὶ κηκούργους σκοπούς του.

— Ἀγαπητέ μου θεῖτε, θέλω νὰ σῶς ἐκπράσω τὰς ἀπειροῦς εὐχαριστίας μου, ἀλλὰ δὲν εὐρίσκω λέξεις καταλλήλους.

— Τέκνον μου, προσέθηκεν οὗτος, λάβε θάρρος καὶ μὴ νομίζῃς πλέον ὅτι εἶμαι τόσον αὐστηρὸς, ὅσον ἐραινόμεν μὲχρι τοῦδε.

Περηθλον ἔκτοτε δύο ἔτη, ὅτε ὁ Ραυμόνδος, — οὕτω εἰς τὸ ἐξῆς; ὁ ἀνομαζόμενος τὸν Ἀνδρέαν — ἐσπέραν τινὰ εὐρισκόμενος εἰς τὸ Πέραν, ἐν τῷ θεάτρῳ, παρετήρει πλήρης θάμβους σκηνογραφίαν παριστώσαν ἐξοχικὴν ἔγκυλιν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα. Τοσοῦτον εἶχε θεληθῆ ἐκ τῆς ὠραιότητος τῆς εἰκόνης, ὥστε τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ καταδαφίσῃ τὴν μικρὰν οἰκίαν των καὶ νὰ κάμῃ αὐτὴν ὁμοίαν τῇ ἐν τῇ σκηνογραφίᾳ ἐκεῖνη εὐρισκόμενην.

Τὴν ἐπισῶσαν λοιπὸν λέγει πρὸς τὸν θεῖόν του.

— Ἀγαπητέ μοι θεῖτε, μὲ δίδετε τὴν ἄδειαν νὰ ἐπιδιορθώσω τὸ ἐξοχικόν μας οἶκημα;

— Εὐχαρίστως, ἀγαπητόν μου τέκνον.

— Ἀλλὰ χρειάζομαι πολλὰ χρήματα, προσέθηκεν.

— Δὲν βλέπται, τέκνον μου, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, σκεπτόμενος, ὅτι ἔπρεπε νὰ ζῶσι μεγαλοπρεπῶς αὐτός τε καὶ ὁ Ραυμόνδος, ἕως κατορθωθῆ ὁ σκοπός του ταχύτερον.

Ὁ Ραυμόνδος μὴ περιμένων δευτέρου ἄδικου, ἔμα τῆ ἐπιούσῃ, ἤρξατο τοῦ ἔργου του καὶ μετὰ παρέλευσιν δέκα καὶ ἑκτὼ μηνῶν τὰ πάντα ἔσκαν θεληκάρδια καὶ φειδρά. Δὲν ὑπῆρχε πλέον ὁ κατηρῆς ἐκεῖνος οἶκος, ὁ τὴν μεταγχολίαν ἐμπνέων καὶ ἐν ᾧ ὁ Γεράρδος κατέλειπεν τὴν τελευταίαν πνοήν του.

Μετὰ χαρᾶς δὲ παρκτηρῶν τὸ ἔργον του, ἔλεγε πρὸς τὸν θεόν του.

— Πόσον εὐτυχῆς εἶμαι τώρα.

Ὁ δὲ Ἰάκωβος, γελῶν ἐνδομύχως, ἀψιθύριζε μεταξὺ τῶν χειλέων του. « Ὀλίγον θέλει διαρκίσει ἡ εὐτυχία σου αὕτη »

Ὁὕτω, ὁ Ραυμόνδος διήρχετο εὐτυχῆς τὰς ἡμέρας, τοῦς μῆνας καὶ τὰ ἔτη, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν συνηστήσαμεν τὸν Ἰάκωβον ἐν τῷ ἄτροπλοίῳ.

Ὁὗτος ἐξελθὼν εἰς Κανδύλι μετὰ τὸν Νικόλαον, διηυθύνθη εἰς ἀπόκειντρόν τι μέρος τοῦ χωρίου, παρετήρησε πέριξ αὐτοῦ, καὶ βεβαιωθεὶς ὅτι ὑπ' οὐδενός παρετηρεῖται, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του φενάκην ὑπόλευκον, καὶ τὴν προσήραμοσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, εἶτα προσέθηκε παραγναθίδας λευκάς, καὶ οὕτω μετεμφισθεὶς ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του.

Ἐκ περιεργείας ὁ ἀνεγνώστης θὰ ἐρωτήσῃ βεβαίως, διατι μετεμφισθῆ οὕτω; Σπεύδομεν νὰ τῷ εἴπωμεν, ὅτι τοιοῦτο-

τρόπως πρὸς τὰ τὸ πρόσωπον τοῦ τραπέζιου κυρίου Π. Ἀντωνιάδου.

Μετ' ὀλιγόλεπτον πορείαν, ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν του, εἰσελθὼν δὲ καὶ διευθυθεὶς πρὸς τὸ ἐστιατόριον, εἶδε τὸν Ραυμόνδον καθήμενον πρὸ τραπέζης πολυτελεστάτης καὶ ἀνεγνώσκοντα ἐφημερίδας.

Ὁὗτος ἰδὼν αὐτὸν ἠγέρθη καὶ εἶπε.

— Χαίρετε θεῖτε.

— Χαίρει, τέκνον μου. Πῶς ἀπέρασες τὴν ἡμέραν σου σήμερον; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος.

— Ὅπως πάντοτε, ἀπήντησεν ὁ Ραυμόνδος.

Συνομιλοῦντες δὲ περὶ διαφόρων πραγμάτων, ἐκάθησαν εἰς τὴν τραπέζαν καὶ ἤρχισαν νὰ τρώγωσι μετὰ τῆς ὀρέξεως ἐκείνης, ἧτις χαρακτηρίζει τοὺς υγιεῖς ἀνθρώπους.

Ὁ Ραυμόνδος ἦν ἀνεστήματος μετρίου, ἔχων τὴν κόμην μέλαιναν καὶ ὀμοιάζων πολὺ τὴν ἀτυχή Λουκίαν.

— Εἶχε τὸ ἐξωτερικὸν μεγαλοπρεπές καὶ αὐστηρὸν, ἦτο φύσεως ζωηρὸς καὶ γενναῖος.

Καίτοι ὁ Ἰάκωβος ἐζήτησε νὰ διαστρέψῃ τὸν λαμπρὸν αὐτοῦ χαρακτήρα, διὰ τῶν κακῶν συμβουλῶν καὶ παραδειγμάτων του, ὁ ἄλλως ὅμως αὐτοῦ χαρακτήρ ἔμεινεν ἀδιάφορος, ὑπακούων μόνον εἰς τὰς γενναίας ὁρμὰς καὶ εἰς τὰ εὐγενῆ ἄντικτα τῆς ψυχῆς του.

Πάντοτε συνῆραμε γενναίως, ἐκεῖνον ὅστις ἤθελε ζητήσῃ τὴν ἡθικὴν ἢ ὕλικὴν συνδρομὴν του.

Πολλάκις σκεπτόμενος περὶ τοῦ θεοῦ του, ὡς τὸν

ἐνόμιζεν, εὕρισκεν αὐτὸν κατώτερον τῶν ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων του καὶ πολλάκις ἠσθάνετο, ἀκουσίως, ἀπέχθειαν πρὸς αὐτόν· ἐνόησε ἤλεγχεν ἑαυτόν, ὡς ἀγνωμονοῦντα πρὸς τὸν θεῖόν του, πλειστάκις δὲ τὸν κατελάμβανεν ἐπιθυμία νὰ φύγῃ, εἰ δυνατὸν μακρὰν, ἵνα μὴ εὕρισκῃται εἰς συνάφειαν μετ' αὐτοῦ.

Τοιαῦτα σκεπτόμενος, ἐβλήθητο ὑπερβαλόντως· ὅπως δὲ διασκεδάσῃ τὴν θλίψιν του, ἐξήρχετο συνεχῶς εἰς θήραν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Πρωῖαν τινὰ ἐγερεῖς ὑπὲρ ποτὲ μελαγχολικὸς καὶ κατεχόμενος ὑπὸ τῶν ὀγληρῶν σκέψεών του, ἔλαβεν ἐπ' ὤμου τὸ ὄπλον καὶ ἐξῆλθε τοῦ χωρίου.

Ἐπὶ δύο ὀλοκλήρους ὥρας ἐβάδιζε μηχανικῶς· ἀνεπαίσθητως δ' ἔφθασεν εἰς τοὺς πρόποδας λόφου τινὸς, χωριζομένου ἀπὸ τῆς πεδιάδος· διὰ βελτίους χαράδρας, ἥτις, ὡς φαίνεται, ἐσχηματίσθη ἐκεῖ ἐκ θεομηρίας τινὸς.

Κεκμηκῶς λίαν, ἐκάθισεν παρὰ τὴν ρίζαν παλαιοῦ πλατάνου, ὅπως ἀναπαυθῆ. Ἠκροάζετο δὲ μετ' ἄκρας εὐχαριστήσεως τὸν κρότον, ὃν προὔξεναι ροῦς ὑδάτων κατερχομένων ἐκ παρακειμένου λόφου, συνενουμένων δὲ μετὰ τῶν λιμναζόντων ὑδάτων τῆς πεδιάδος καὶ καταπιπτόντων ἐντὸς τῆς χαράδρας ἐξ ἀμφοτέρων αὐτῆς τῶν μερῶν.

Ρεμβάζων δὲ παρεδίδοτο εἰς τὰς μελαγχολικὰς του σκέψεις.

Αἴφνης ταχὺ κάλπασμα ἔππου καὶ φωνὴ τρέμου τὸν ἀπέσπασε τῶν σκέψεών του· παρεῖθες ἠγέρθη ζητῶν νὰ ἐννοήσῃ πόθεν ἤρχετο ἡ φωνὴ καὶ ὁ κρότος. Στρέψας δὲ τὸ βλέμμα εἶδεν, εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων, ἔππον ἔστειμον νὰ ριθῆ ἐντὸς τῆς χαράδρας καὶ ἐπ' αὐτοῦ νεάνιδαν, ἐπικαλουμένην βοήθειαν.

Ταχὺς ὡς ἀστραπὴ, ρίπτεται ἔμπροσθεν τοῦ ἔππου καὶ ἀπαρίζει διὰ χειρὸς στιβαρῆς τοὺς χαλινούς τοῦ ζώου· στρέψας δὲ, εἶδε μακρόθεν ἐρχόμενον γέροντα ἔφιππον, σπεύδοντα εἰς βοήθειαν τῆς νεάνιδος.

Ὁ γέρον οὗτος ἦτο ὁ Νικόλαος Δαμιανὸς, ὅστις χάριν ἀναψυχῆς ἐξήρχετο καθ' ἑκάστην πρωῖαν ἔφιππος μετὰ τῆς θυγατρὸς του. Καθ' ὄδον ὁ ἔππος τῆς Μάρθας ἀφηνιάσας καὶ ἐμμανὴς γενόμενος, ὤρμησε πρὸς τὸ βαθύτερον μέρος τῆς χαράδρας, ὑπερ ἐσχημάτιζεν εἶδος βαράθρου.

Εὐτυχῶς εὐρεθεῖς ἐκεῖ ὁ Ραῦμόνδος κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἔσωσε τὴν Μάρθαν ἐκ τοῦ κινδύνου.

Ὁ Νικόλαος πλησιάζας καὶ ἀριπτεύσας, ἔσπευσε νὰ βοηθήσῃ τὸν νεανίαν, ὅστις κατεγίνετο νὰ καταβιδιάσῃ τὴν Μάρθαν ἐκ τοῦ ἔππου.

Ὁ ἔππος ἔτατο ἤδη, χάρις τῇ στιβαρῇ χειρὶ τοῦ νεανίου, ἀλλ' ἐξηκολούθει νὰ αἰσθάνηται σφιικιάσεις καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἔπασχε.

Μόλις ἡ Μάρθα ἔθεσε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἰδάφους, συνήλθον εἰς ἑαυτὴν καὶ αἰσθημα εὐγνωμοσύνης ὑπερεπλήρωσε τὴν καρδίαν τῆς, ἔσπευσε δὲ μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν σωτῆρά τῆς Ραῦμόνδον.

Ἀποκαλυφθεὶς ὁ γέρον Δαμιανός, ἔλαβε μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν χεῖρα τοῦ νεκροῦ καὶ τῷ εἶπε·

— Σὲ, ὄραίῳ τὴν ζωὴν τῆς θυγατρὸς μου.

Ἡ δὲ Μάρθα προσέθηκεν.

— Ἀληθῶς, κύριε, ἀνω ὕμων τὴν στιγμὴν ταύτην πιθανὸν νὰ ἦμην νεκρά.

— Οὐδὲν μοι ὄρατε, ἀπήντησεν ὁ Ραῦμόνδος μετριοφρόνως, ἱσχυρὰ τὸ καθῆκον μου, ὡς ὁδὸν ἱσχυρὰ καὶ πᾶς ἄλλος εἰσασκόμενος εἰς ἡμοῖον θέσειν.

— Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, σὲ θεωρῶ φίλον τῆς οἰκογενείας μου, προσέθηκεν ὁ Νικόλαος καὶ παρικάλεισεν αὐτὸν νὰ τοῦ συνοδεύσῃ μέχρι τῆς εἰσόδου τῶν.

Κρατοῦντες δὲ καὶ οἱ τρεῖς ἐκ τῶν χαλινῶν τοῦ ἵππου ἐξελθόντες διευθυνόμενοι πρὸς τὸ χωριόν.

Ὅτε ἔφθασαν πλησίον τῆς εἰσόδου τοῦ Νικόλαου, παρικάλεισεν τὸν Ραῦμόνδον, ἵνα εἰσέλθῃ καὶ τῷ προσφύσειν ἀναψυκτικῶν τι, διότι ἦτο λίαν κίκοπιανῶς καὶ οὐχ' ἦτο συγκατανεύμενος ἐκ τοῦ συμβάντος τῆς πρώτης.

Ὅτε δὲ ἔφθασαν πρὸ τῆς θύρας τοῦ κήπου, ἡ Μάρθα ἔσυρε τὸν θάμνιστον καὶ ἠκούσθη μεμακρυσμένος ἤχος κώδωνος· μετὰ παρέλθουσιν λεπτῶν τιῶν ἐφάνη δὴ τῶν κίχλιδων τῆς θύρας ὁ θυρωρὸς, ὅστις πλησιάζας ἠνοιξεν αὐτὴν καὶ εἰσῆλθεν.

Ἡ Μάρθα ὠδήγησεν αὐτοὺς εἰς σκιὰν τινὰ τοῦ κήπου καὶ διάταξεν νὰ πίνωσιν ἀναψυκτικὰ ποτὰ. Ὅτε δὲ ἐκάθισαν ὑπὸ τὸ πικρὸν φύλλωμα, ὁ Ραῦμόνδος ἠρώτησεν.

— Ὅκ λάβω τὴν τιμὴν νὰ μάθω τὸ ὄνομα ὕμων, κύριε, καὶ τὸ τίς δεσποινίδος;

— Εὐχάριστος, ἀπήντησεν ὁ Νικόλαος, ὀνομάζομαι Νικόλαος Δαμιανός, ἡ δὲ θυγάτηρ μου Μάρθα. Ὑμεῖς δὲ;

— Ραῦμόνδος Μιγέρης, ἀπήντησεν ὁ νεός.

— Τὸ ὄνομα τοῦτο, προσέθηκεν ὁ Νικόλαος, μοι φαίνεται ὅτι μοι εἶναι γνωστόν· ἐάν δὲν ἀπατώμαι, ὁ κ. Π. Ἀντωνιάδης ἔχει ἀνεφάν ὀνομαζόμενον οὕτω.

— Δὲν ἀπατώσῃ, κ. Δαμιανέ, καὶ ὁ ἀνεφάν αὐτός εἰμι ἐγώ.

— Χαίρω πολὺ, κύριε, ἔλεγε ὁ γέρον, καὶ ἀπατεινόμενος πρὸς τὴν Μάρθαν εἶπε.

— Δὲν γνωρίζεις, φιλετάτη μου θυγάτηρ, πόσον ὁ κύριος Ραῦμόνδος ἠμοῖάζει μὲ τὴν μακκαρίτικα μητέρα σου, νομίζει τις, ὅτι εἶναι ἡ ζῶσα αὐτῆς εἰκών.

— Ἡ σύζυγός σου δὲν ζῆ; ἠρώτησεν ὁ Ραῦμόνδος.

— Ὅχι, δυστυχῶς, ἡ πτωχὴ μου Μάρθα μάλιστα τὴν ἐγνώρισε, διότι ἦτο πολὺ μικρὰ, ὅτε ἀπέθανε, δηλητηρηθεῖσα ὑπὸ τῶν ὑψηρῶν.

Ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας ὁ Ραῦμόνδος συνεκίνηθη καὶ δάκρυ ἀνῆλθεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Τοιαύτην σχεδὸν συμφορὰν ὑπέστην καὶ ἐγώ, εἶπε διότι μόλις ἐγνώρισα τοὺς δυστυχεῖς γονεῖς μου, καὶ ὁ μὲν πατήρ μου ἐδολορονήθη εἰσασκόμενος εἰς τὸ κυνήγιον, ἡ δὲ μήτηρ μου ἐκ τῆς λύπης τῆς ἀπέθανεν, ἀρήσασά με τετρατῆ.

— Εύτοξατέρα ἡμῶν, κ. Ραυμόνδε, εἶναι ἡ Μάρθα μου διότι ἔχει τοῦλάχιστον ἐμὲ. Ἐἶχον ἄρα καὶ ἕνα υἱὸν τὸν ὁποῖον μοὶ ἀνέπασαν πρὸ τοῦ θανάτου τῆς δυστυχοῦς συζύγου μου, προσέθηκεν ὁ Νικόλαος καὶ τῷ διηγήθη τὰ γνωστά τοῖς ἀναγνώσταις γεγονότα.

Ἐπὶ μίαν σχεδὸν ὥραν συναμίσθησαν περὶ διαφόρων πραγμάτων, ὅτε ὁ Ραυμόνδος ἠγέρθη, ὅπως ἀναχωρήσῃ, ἀλλ' ὁ Νικόλαος καὶ ἡ Μάρθα μετὰ πολλῶν παρακλήσεων τὸν ὁπερῶσαν νὰ μείνῃ καὶ νὰ γευματίσῃ μετ' αὐτῶν.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἀναχώρησεν ὑποσχιθεὶς εἰς αὐτοῦς, ὅτι θὰ ἐπικεῖλη καὶ εἰ δυνατόν μετὰ τοῦ θείου του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Θὰ μοὶ ἐπιτρέψωσιν εἰ φίλτατοι ἀναγνώστῃ ν' ἀρῆσωμεν τὸν Νικόλαον καὶ τὴν Μάρθαν καὶ ν' ἀκολουθήσωμεν τὸν Ραυμόνδον, ὅστις ἀναχώρησεν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Δαμιανοῦ, πλήρως χαρῆς, διότι ἴσασιν τὴν ζωὴν τῆς Μάρθας, διητυνῆθη κατ' εὐθετημαίης τὴν οἰκίαν του καὶ κατὰ τὴν συνθήκην αὐτοῦ, μετέβη εἰς τὸν κληρον.

Περὶ διαβῆζων ἐντὸς αὐτοῦ, ἔβρασε πλησίον δεξιαμενῆς, ἐχούσης πλάτος 50 καὶ μήκος 75 ποδῶν. Πέριξ αὐτῆς ἤσαν πεφυτευμέναι ἱεῖαι, αἰτίνες εἰς τὴν ἐλαχίστην πνοὴν τοῦ ἀνέμου, ἔκλινον τὰς κορυφὰς αὐτῶν καὶ ἐβύθιζον τοὺς μακροὺς κλάδους των ἐν τῷ ὄρει.

Οἱ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας πλούτιος χρυσοιδίης καὶ ἱερῆς ἰχθύος, ἴσπευδον ν' ἀρπάσωσι τὰ ἀπεισώμενα καὶ ἐπιπλέοντα φύλλα τῶν ἱεῶν, ὧν ὁ γλυκὺς ψήθος, καὶ τὸ καλὰ ρυσμα ὅπερ ἀπετίλει τὸ ὕδωρ κατερχόμενον ἐντὸς τῆς δεξιαμενῆς, προδίθηται τὸ πνεῦμα εἰς ρεμβασμὸν.

Ὁ Ραυμόνδος ἐκάθισεν ἐπὶ ἰδωλίου τινός, τὸ ὅποτον ἐβράσκατο ἐκεῖ πλησίον καὶ ἀνάψας σιγάρων περισσότερο τὸ βλέμμα τῆρι κακίῃσι, ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἀνθῶνος, ποτὲ δὲ ἐπὶ τῶν πέτρῶν, τὰ ὅποια παρίστων θέσιν γραφικωτάτην, ρεμβάζων δὲ ἐσκέπτετο τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας καὶ ἀναλογιζόμενος τὴν Μάρθαν, ἠσθάνετο αἰσθημα μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης ἄγνωστον αὐτῷ.

Τί δὲν ἰδίδη, ὅπως βεβαιωθῇ, ὅτι ἡ καρδία τῆς Μάρθας, ἦτο ἐλευθέρη παντὸς ἄλλου αἰσθήματος, ἐκτὸς τοῦ αἰσθηματος τῆς οὐκίης στοργῆς!

Ταῦτα σκεπτόμενος, ἤκουσε πλησίον του βήματα. Στρέψας τὴν κεφαλὴν, εἶδεν ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν τὸν Ἰάκωβον ὅστις πληρώσας ἐκάθισεν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἰδωλίου.

— Πῶς ἐπέρασες σήμερον τὸ πρωὶ εἰς τὸ κυνήγιον; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος.

— Πολὺ εὐχάριστα, ἀπήντησεν ὁ Ραυμόνδος.

— Βεβαίως θὰ μᾶς ἔρῃς καλὸν κυνήγιον;

— Πράγματι πολὺ καλόν, διότι ἀπέκτησα ἕνα καλὸν φίλον, ὅστις ἔχει καὶ ὄρκιον θυγατέρας.

Εἰς τὸ ἀκουσμα τοῦτο ὁ Ἰάκωβος ἀνεσκήρτησεν καὶ ἠρώτησεν.

- Πῶς ἐνομιζέσθε τὸ κέρμα οὗτος;
- Νικόλαος Δερμικνοῦ.

Ἄκουσατ' ἰάκωβος τὸ ὄνομα τοῦ Νικολάου, ἀνέπνευσε καὶ μετ' ἐνομήμαχον ἤθελεν ἠρώτησε.

- Πῶς ἐσχετίσθητε μετὰ τοῦ κ. Δερμικνοῦ;
- Ἄδ' ἰακωβὸς τῷ διηγῆθη τὰ συμβάντα τῆς πρώτης. Μετὰ ταῦτα ὁ Ἰάκωβος προσέθηκεν.

— Ἦλλα ἀγαπήτ' ἐμευ Ραζομάνδη, ἐκ σοὶ ἀνκοινώσω τὸ ταξίδιον, τὸ ὅποιον μέλλω νὰ κάμω μέχρι Λαυδίνου, ἵνα κερματικῶς ὑποθήσω. Ἦλιγε δὲ ταῦτα πάντα ἐκ προμελέτης, διότι ἐπαίρηθα, ὅτι ἀνεχωρῶν καὶ ἀφώνων τὸν Ραζομάνθον μόνον καὶ ἐλεύθερον, ἤδυνάτο κάλλιον νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τοὺς μικροὺς σκοποὺς τοῦ, παρὰ ἔαν κινῆς ὁ ἴδιος ἐνέργει ἐμμένων ἐνταῦθα.

- Μήπως κὶ ὑποθήσει; σὺ δὲν βεδίζου κελῶς;
- Ἀπεινετίας, ἐπιπὴ βεδίζου κελῶς, διὰ τοῦτο ἀνεχωρῶ.
- Θὰ δικαιοῦνται πολλὸ εἰς Λαυδίνον;
- Πιστεύω.
- Πότε σκοπεύετε ν' ἀνεχωρήσετε;
- Ἀὔριον τὸ πρωί.
- Πῶς, τόσον ταχέως;
- Ναί. Κατὰ τὸ δίκστημα δὲ τῆς ἀπουσίας μου δύνασαι νὰ λάβῃς ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιόν μου ὅσα χρήματα χρειάζεσαι.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ μικροῦ κλειδίου καὶ τὸ ἐνεχείρισεν τῷ Ραζομάνθῳ.

— Σὺς εὐχαριστῶ πολλὸ, εἶπεν ὁ Ραζομάνθος, θέτω νὰ κλειδίον ἐντὸς τοῦ θυλακίου τοῦ.

— Εἶναι εἴς καὶ τέταρτον, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ἀς ὑπάγωμεν νὰ διαπνέσωμεν.

— Ἄς ὑπάγωμεν, προσέθηκεν ὁ Ραζομάνθος.

Καὶ ἀμφότεροι, βραδυποροῦντες, ἔβησαν εἰς τὴν αἰκίαν καὶ ἐσελθόντες εἰς τὸ ἐστικτέριον ἐκάθισαν πρὸ τραπέζης πολυτελιστάτης· ὁ δὲ Ἰάκωβος λατῶν κωδιωνίσκου ἰσάμην.

Μετὰ παρελεύσιν ἐλίγων λεπτῶν παρευσιόθη εἰς ὑπνῆρτας.

— Πινοῦμαι, ἀς ἴδοιμε τί θὰ μᾶς προσέρηται, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος.

— Ἔχομε φασκάνους, ἀπήνησεν ὁ ὑπνῆρτας, τοῦ τοῦς ἔρισε σήμερον τὸ πρωὶ ὁ κ. Ἐδμόνδος ὁ φίλος τοῦ κ. Ραζομάνθου, καὶ παρακωμωσοῦνταν πῶς ἔχῃτε ἐκεῖ τὴν ἡμέραν νὰ τὸ συνειδέσθε ἔς τὸ κυνῆγι, καὶ μὴ παρήγγυλα νὰ σὲς πῶς, ὅτι αὔριον τὸ πρωὶ θὰ ἴθῃ νὰ σὲς πάρη, γιατί ἔμαθε ἀπὸ τοὺς κυνηγούς, ὅτι ἔς τὴν Ἀρετοῦν ἔχῃ πολλὰς πέρδικας καὶ ὅτι θὰ μέινετε τρεῖς ἡμέρας, γὰρ νὰ φάτε τὸ κυνῆγι ἔς τὴν μοναδικὴν ἐκείνη θύσαν τοῦ τὴν λην παράδεισο.

— Φέρε μᾶς λατῶν νὰ φάμε τοὺς φασκάνους τοῦ καὶ διὰ τὰς πέρδικας σκοπεύμεθα, εἶπεν ὁ Ραζομάνθος.

Ὁ ὑπνῆρτας ἐξῆλθε καὶ μετ' ἐλίγων περυσιασθῆ φέρων ἐντὸς ποροφίδος δύο ὑπερμεγέθεις φασκάνους ὑποῦς μετὰ λαμπρῶν κερκευμάτων, ὧν ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη ἠεθέλιζον μεγάλως τὴν ὄρεξιν.

Ἀπρὸ ὁ Ἰάκωβος ἐγένεθη εἰς αὐτῶν, ἀπετάθη πρὸς τὸν Ἰωάννην—οὕτω ἀνομαζέτο ὁ ὑπνῆρτας— καὶ εἶπε.

— Ξέρεις, Ἰωάννη, ὅτι ὁ μάγιστρος τοῦ Ιουδαίου, εἶνα, περίφημος εἰς τὸ εἶδός του, καὶ πρέπει νὰ σ' εὐχαριστήσομαι γι' αὐτό· ποτὶ δὲν ἔρχακ' ἄλλοτε καλὰ μαγιστευμένους ραϊκανοὺς, ἀνὰ ἐπισκέψην τὰ μαγαζαίτερα ξενοδοχεῖα τῆς Εὐρώπης καὶ παρεμύθην εἰς λαμπρὰ καὶ πολυτελῆ γυμνακτεῖα.

— Ὁ κατ' ἐμὸν Ἰσάκ δὲν τὴν τέχνην του, εἶπε μισθίων ὁ Ἰωάννης, γαυρὸν τοῦ εἶπα ὅτι εἶσθε ἄλλοτε δύσκαλοι ἢ τὸ σκεπτό.

— Δωστέ του λοιπὸν αὐτὸ, ὡς βραβεῖον τῆς τέχνης του εἶπεν ὁ Ἰάκωβος· ἐξέδωκεν ἕκαστον ἐκ τοῦ θυλακίου του νόμισμα καὶ δίδων αὐτὸ τῷ Ἰωάννῃ.

Μετὰ τὸ διῆκον ὁ Ραυμόνδος ἀπισύβηθ' εἰς τὸν κοιτῶνά του, διότι ἦτο λίαν κακηνεῶς. Ὁ δὲ Ἰάκωβος ἀπισύβηθ' ὡσπύτως εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπως ἐνσχοληθῆ εἰς τὴν κατοποίησιν τοῦ μαρσίπου του.

Τούτου γενόμενου ἰσήμεναι τὸν κώδωνα καὶ ὁ Ἰωάννης ἐνεγκρίσθη.

— Ὁ Ραυμόνδος κατεκλίθη·

— Δὲν ἤξεύρω, κύριε.

— Ἄκουσε, Ἰωάννη, τὴν στιγμὴν αὐτὴν θὰ δοκιμάσω τὴν πίστιν σου καὶ ἀρωσίων σου. Πῆξέρις, ὅτι διὰ πρῶτην φορὰν ἀρίστω μόνον καὶ ἐλευθέρου τὸν Ραυμόνδον καὶ μὴ χρήματ' ἀρκιτά· ἐπειδὴ δὲ μετὰ τὸν θάνατόν μου εἶναι ὁ μόνος κληρονόμος μου, ἐπιθυμῶ νὰ ἰδῶ, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ ἑκεῖνος, τί γέσθην θὰ κάμῃ τῆς ἐλευθερίας του. Ἐσκέψθηκα

λοιπὸν νὰ προσποιηθῶ εἶνα ταξιδι, διὰ τὴν Ἀγγλίαν λόγου χάριν, εὐ θύμω θὰ γυωρίζῃ τὴν διαμονήν μου καὶ θὰ μὲ φέρῃς τὰς ἐπιστολάς μου θὰ μὲ στέλνῃ.

Μὴ ἐπιδοχέσαι λοιπὸν, ὅτι θὰ κρατήσῃ μεγάλην μυστικότητα καὶ δὲν θὰ εἴπῃς τίποτε εἰς αὐτόν· Ἐάν εἰς αὐτὸν τὴν περίστασιν μὲ ὑπερήσῃς πιστῶς, οἱ ἐπιδοχέσαι ὅτι θὰ σὲ ἀνταμείψω γενναίως καὶ θὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον σου.

Μὴν ἀνησυχᾶτε, κύριε, ἀπότησεν ὁ ὑπηρετὸς, γαυρὸν βλέπω πῶς ὁ σκοπὸς σας εἶναι καλὸς, καὶ πῶς συλλογίστη γὰρ τὸ καλὸ τοῦ κ. Ραυμόνδου, θὰ κάμω ἕκαστ' εἰς τῆς παραγγελίας μὲ τὸ ν καὶ μὲ τὸ σ, χωρὶς ὁ ἀνευθύν· ἀπὸ νὰ καταλάβῃ τίποτε.

Ὁ δυστυχὴς ὑπηρετὸς, καίτοι τίμιος καὶ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ὑπηρετῆ ἐν ἀγνοίᾳ του τὰ καταχθόνια σχέδια τοῦ Ἰακώβου, ἔχων τὴν πεποίθησιν, ὅτι συντελεῖ εἰς ἀγαθὴν πράξιν.

Μετὰ τοὺς λόγους τοῦ ὑπηρετοῦ ὁ Ἰάκωβος ἐξελκυσθὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του γραμματίων τῶν εἰκοσι λιβῶν, τὸ ἔδωκε πρὸς αὐτὸν λέγων.

— Λάβε τούτο, διὰ τὰ ἔξοδα τὰ ὑποκα πηθόνων νὰ κάμῃς.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ἔχετε ἄλλη διαταγὴ νὰ μοῦ δώσετε·

— Ὅχι, πῆγαινε καὶ νὰ εἶσαι μυστικός.

Ὁ ὑπηρετὸς προσκλίνων ἀπῆλθεν, ὁ δὲ Ἰάκωβος σβέσας τὸ κύριον κατεκλίθη,

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ὁ Θάος ἤδη ἀπέταίην, ὁ δὲ Ραχμόνδος εὐρισκόμενος εἰς τὴν κλίσην τοῦ ἱσομήτερο ὄρους ἤσυχον, ἐπὶ δὲ τῶν χιλιῶν του περιπλανῶτο μεθίστατα, ἀποδεικνύων, ὅτι ἔβλεπεν τὸν ὄνειρον. Αἴφνης ἐπετόθη ἐξήμα ἡ θύρα τοῦ δωματίου. Τότε ἀρπυιασθεὶς ἤρπυτο:

— Ποῦς εἶναι;

— Ἐγὼ, ἀπάντησεν ἡ φωνὴ τοῦ Ἰωάννου Ἰωλίου, μήπως εἴσαθε ἄρρωστοι; γιὰτὶ ἡ ὄρα εἶναι ἀργὰ, καὶ μία ὄρα εἶναι, ὅπου σὺ περιμένει ἰς τὸν κήπον ὁ κύριος Ἐδμόνδος.

— Ὡ! τόσο πολὺ ἱσομήθηκα, εἶπεν ὁ Ραχμόνδος ἡμιγυρθεὶς, εἰπὶ εἰς τὸν Ἐδμόνδον ὃ ἀναβῆ ἔμπροσθεν.

Ὁ ὄψαρχος Ἰσπανοὶς ἐκτελέσας τὴν διαταγὴν πτόστη.

Ἐγερθεὶς δὲ ὁ Ραχμόνδος, εἶδεν ἀισχυρόμενον τὸν Ἐδμόνδον φέροντα κυνηγητικὴν ἰνδομασίκην καὶ ἀγγυλάζοντα θαρυβαδῶδες.

— Ἦρχισα ν' ἀπειπίζομαι, εἶπε, νεμίζων ἔτι δὲν θὰ ἐξυπνήσῃς ποτὶ. Ἀπὸ πότε ἤρχισας νὰ γίνῃσαι τόσο μαλθακὸς καὶ νὰ κοιμῆσαι τόσο πολὺ;

— Ἐκὼ ἔβλεπες καὶ σὺ τὸ ὄνειρον τὸ ὅπου εἶδα ἐγὼ, θὰ ἐπιθίμῃς περισσότεραν ὄραν νὰ ἱσομήσῃς.

— Δὲν μὲ διηγεῖσαι λοιπὸν τὸ ὄνειρόν σου.

— Ἐσχάριστος ἀπάντησεν ὁ Ραχμόνδος.

• Εἶδα ὅτι εὐρισκόμεν ἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Δαμια-

νοῦ, ὁ ὅπουτος εἶδε χάριν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὅπουτος ἐχόμενον μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Μάρθας.

— Πῶ;! γνωρίζεις τὸν κύριον Δαμιανὸν; ἠρώτησεν ὁ Ἐδμόνδος.

— Ναι, γῆθι ἐκ συμπτώσεως; ἰγνώρισα αὐτὸν καὶ τὴν θυγατρίκα του καὶ μὲ εἶπον μάλιστα, νὰ πηγαίω νὰ τοὺς ἐπισκεπτόμῃ συνεχῶς.

— Ὡστε ἀπὸ τοὺς γνωρίζεις, ὁκ δύνασαι νὰ μὲ εἴπῃς ἐκὼ ἡ θυγατρίκα του εἶναι ὄρακα, διότι τοιαύτη φήμη κυκλοφορεῖ ἐντὸς τοῦ χωρίου.

— Αὐτὸ, φίλτατέ μου, εἶναι ἀληθὲς; καὶ ἂν θίλῃς πηγαίνομεν μίαν ἡμέραν καὶ τοὺς ἐπισκεπτόμῃθι διὰ νὰ βεβαιωθῇς.

— Πηγαίνομεν ὅταν θίλῃς.

— Καλά.

— Ἦλθα σήμερον διὰ νὰ ἐπάγωμεν εἰς τὸ κυνήγιον.

— Δὲν βεβούνησαι ἂ; δικαιοδύσωμεν σήμερον εἰς τὸν κήπον.

— Ὅπως θίλῃς.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μικροῦ τούτου διαλόγου, ὁ Ραχμόνδος ἐνεδύθη καὶ λαβὼν τὸν φίλον του ἐκ τοῦ βραχίονος, κατῆλθεν εἰς τὸν κήπον ὅπου ἀλιούσων εἰς τὰς λίμνας χάρην δικαιοδύσας. Ἐξελθόντες εἰς τὸν κήπον, εἶρον τὸν Ἰωάννην κατακρινόμενον εἰς τὸν καθαρικὸν διακρῶρον ἰδωλίων. Ὅτε δὲ διήλθεν πρὸ αὐτοῦ, ὁ Ραχμόνδος ἔστη.

— Ἰωάννη, ἠρώτησεν, ὁ θεὸς ποῦ εἶναι;

— Ἀνεχώρησε πρὸ δύο ὄρων.

(ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΜΙΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ)

— Πῶς! χωρὶς νὰ μὲ ἀποχαιρετήσῃ;

— Μὴ εἶπαν ὅτι δὴν ἐπιθυμοῦσε νὰ σε; ἀνησυχῆσῃ.

— Καλῶς, εἰπὲ εἰς τὸν μάλιστα νὰ μὲ εἰδομάσῃ καλὸν γέφυμα, διότι θὰ ψεφίσομε καὶ θὰ ἔχουμε πολλὴν ὄρεξιν ὑστερα.

— Πολὺ καλῶς, θέλετε νὰ ἔλθω νὰ σε; βοηθήσω ἀφοῦ πηγαίνατε νὰ ψεφίσατε;

— Ὅχι, διότι εἴμεθα δύο, εἶπαν ὁ Ραυμόνδος καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν λίμνην, ὅπου ἐντὸς μικρῆς λίμβου τὸν ἀνέμεινε ὁ Ἐδμόνδος.

Ἄρῳμεν αὐτοὺς ἀλείοντες καὶ εἰπώμεν ἄλλα τινὰ περὶ Ἐδμόνδου.

Ὁ Ἐδμόνδος ἦτο νέος, ἀλλὰ τέλειος τύπος ἀνδρός, διότι εἶχεν εἰς τὰς ἀρετὰς, εἶαι δύνανται νὰ χαρακτηρίσωσι καλῶς ἀκατετραμμένον ἄνθρωπον καὶ ἀριστοκράτην Ἄγγλον, ἐπειδὴ ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἦτο Ἑλληνὶς ὄραϊκα καὶ λίαν καλῶς ἀκατετραμμένη, ὁ δὲ πατήρ του εὐγενὲς τῆς Ἀλκυόνος τέκνον.

Ἀποκτείνοντες δὲ μόνον αὐτὸν τὸν υἱὸν, ἐφλοσιμῆθησαν ἀμυλώμενοι τίς νὰ τὸν καταστήσῃ τειλεότερον. Ὁ πατήρ αὐτοῦ Ἐδμούδου Παλμὸρ, διευτέρτοκος υἱὸς τοῦ λόρδου Παλμὸρ, μὲ θέλων νὰ ζῆ ὑπὸ τὸν πρωτότοκον ἀδελφὸν του Γεώργιον, ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ἄρῃκα τὸ Λονδίον καὶ μετέβη εἰς Ἰθάκας. Ἐκεῖ, χάριν εἰς τὴν εὐγενὴ καταγωγὴν του καὶ τὴν γλυκαίαν συμπεριφορὰν του, δὴν ἐβράδυνε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰς κλισύδας τῶν εὐγενιστέρων Ἀγγλῶν πατρικίων.

Διὰ τῆς βοηθείας λοιπὸν αὐτῶν ἀφ' ἐνὸς καὶ τῆς ἀτομικῆς του ἱκανότητος ἀφ' ἑτέρου, μετὰ περιλεισιν οὐ πολλοῦ χρόνου κατέστη καὶ αὐτὸς βαθύπλουτος διὰ τοῦ ἐμπορίου.

Ὁ Ἐδμούδου Παλμὸρ, ἐν ἡλικίᾳ τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, ἐκείνητο περιούσιον ἀνερχομένην εἰς πλείωτερα τῶν ἐπὶ τὰ ἑκατομμυρίων.

Μὴ ὦν δὲ φιλοχρήματος, ἀπεσύρθη τοῦ ἐμπορίου καὶ ὡς οἱ πλείστοι τῶν εὐγενῶν ἄγγλων, ἀφίρῳσε τὴν ζωὴν του εἰς τὴν περιήγησιν διαφόρων πόλεων καὶ χωρῶν, ἱερῶν καὶ εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας, τὴν πατρίδα ταύτην τῶν σοφῶν. Ἐκεῖ συνηγήθη μετὰ θελατικῆς νεότητος, ἣν καὶ ἐνυμφεύθη τῇ συγκαταθίσει τῶν γονίων τῆς. Μετὰ περιλεισιν δύο ἐτῶν ἀπέκτησε τὸν μονογενῆ αὐτὸν υἱὸν Ἐδμόνδον, ὅστις ἐκπαιδευθεὶς εἰς Ἀγγλίαν, καὶ ἔχων εἰς τὰ προτερήματα τῶν γονίων του, κατέστη ὁ ἀνὴρ, ὃν ἴδομεν ἀνωτέρω. Εἶχεν ἀνάστημα μέλλον ὑψηλὸν ἢ μέτρον, ὀρθοκμοὺς κυκνοῦς, ὄρει; καὶ βλεφαρδὶδας μελκίνας, κόμην ξανθὴν ὡς ὁ χρυσοῦς, ρίνα καὶ στόμα ἀνάλογα μετὰ τῶν λοιπῶν χαρακτηρισμῶν τοῦ προσώπου ἐκείνητο δὲ τὸ θέλγητρον ἐκεῖνο ὅπερ καὶ ἀνευ ὀραϊστότης ἐλάκει τὰς καρδίκας.

Δευκοκταετῆ; ὦν εἶχε τὸ ἀτύχημα ν' ἀπολίσῃ τοὺς γονεῖς του, ἀνχωρήσας δὲ ἐκ Λονδίνου ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἔνθα εἶχε συγγενεῖς τινὰς τῆς μητρὸς του.

Ἐνταῦθα ὁ Ἐδμόνδος ἐγνωρίσθη μετὰ τοῦ Ραυμόνδου, καὶ ἐν δικοστήματι ἐξ ἐτῶν, ἐγένοντο φίλοι ἀχώριστοι ἀγαπώμενοι ἀμοιβαίως ὡς ἀδελφοί.

Ἄρα ἤδη οἱ φίλτατοι ἀναγκῶσται γνωρίζουσιν ἀρκετὰ καὶ περὶ τοῦ Ἐδμόνδου, ἐπανέλωμεν εἰς τὴν διήγησίν μας,

Ἦτο μίᾳ καὶ ἡμίσειᾳ μετὰ μισσηβρίαν, ὅτε οἱ δύο φίλοι ἐπίστρεψαν ἐκ τῆς ἀλείας. Ἀμρότεροι ἐπειὶ ὡν ὑπερβολικῶς, ὥστε χωρὶς νὰ ἀπολέτῃ στιγμὴν διηυθύνθησαν εἰς τὸ ἱστοικτόμιον. Ἐκεῖ εἶδον τὴν τράπεζαν ἑτοίμην, καθίσαντες δὲ ἤρχισαν νὰ τρώγῃσι μετὰ πολλῆς ἡδέξεως.

— Πῶς σὲ φαίνεται τὸ φαγητὸν αὐτὸ, Ἐδμόνδε; εἶπεν ὁ Ραυμόνδος γελάων.

— Ὁραῖον, ἀπάντησεν οὗτος.

— Καὶ ἀσχημὸν ἂν ἦτο, θὰ μᾶς ἐφαίνετο ὠραῖον, ὡς ἐκ τῆς πείνης μας.

— Ὡς πρὸς τοῦτο ἔχεις δίκαιον.

— Τίθεα ἔπου ἀνεχώρησεν ὁ Θεὸς μου, ἀγκυπητέ μου Ἐδμόνδε, θέλω νὰ ἔλθῃ; νὰ κατοικήσῃς μετ᾽ ἐμὴν.

— Καλὰ τὸ ἐσκέρθης, διότι τοιαυτοτρόπως οὔτε σὺ οὔτε ἐγὼ θὰ στενοχωρούμεθα.

— Πήγαινε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ λάβε τῆς ἀποσκευῆς τοῦ κ. Ἐδμόνδου, εἶπεν ὁ Ραυμόνδος πρὸς τὸν Ἰωάννην, ὅστις ἴστατο μὲ χεῖρας ἑσταυρωμένας, περιμένων τὰς διαταγὰς του.

Ὁ Ἰωάννης προσκλίνας ἀνεχώρησεν, ὅπως ἐτελέσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου του.

Μετὰ τὸ γεῦμα, οἱ δύο φίλοι ἀνυπακύντες ἐπὶ ἀρκετῶν ὥραν, διέταξαν νὰ ἑτοιμάσῃσι δύο ἵππους, ὅπως ἐξέλθωσιν εἰς περίπατον ἑριπποῖ. Ἐτοιμασθέντων δὲ τῶν ἵππων, ἀνέ-

ἔβησαν ἐπ' αὐτῶν καὶ κεντήσαντες αὐτοὺς διὰ τῶν περ-
νιστήρων ἤρξαντο καλπάζοντες νὰ διευθύνωνται πρὸς τὴν
πεδιάδα.

— Τί ὠραία ἡμέρα, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος.

— Πραγματικῶς, ἰδὲ τί πλῆθος ἵππέων ἐξῆλθε σήμερον,
προσέθηκεν ὁ Ραυμόνδος.

— Ἴδὲ, ἰδὲ, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος, ἐκεῖ, πρὸς τὸ μέρος τοῦ
λάφου, ἐκεῖνον τὸν γέροντα μετὰ τῆς νεάνιδος, ἐπὶ τῶν ἵπ-
πων, δὲν εἶναι ὁ κ. Δαμιάνης;

— Ναί, ναί, αὐτὸς εἶναι μετὰ τῆς θυγατρὸς του, ἄς τοὺς
πλησιάσωμεν, εἶπεν ὁ Ραυμόνδος, καὶ ἐκέντησε τὸν ἵππον
του, ὅστις ἤρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἦτο ὁ γέ-
ρων Δαμιάνης μετὰ τῆς Μάρθας. Ὁ Ἐδμόνδος τὸν ἐμιμήθη
καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ ὀπισθὲν του.

Μετ' ὀλίγον τοὺς ἐπλησίασαν, ὁ δὲ Ραυμόνδος, σταματή-
σας τὸν ἵππον του, ἐγκαιρέτησε τὸν κ. Δαμιάνην καὶ τὴν
θυγατέρα του καὶ εἶπε.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε κ. Δαμιάνε, νὰ παρουσιάσω εἰς ὑμᾶς
τὸν κάλλιστον τῶν φίλων μου, τὸν κ. Ἐδμόνδον Παλμῆρ.

Ὁ Ἐδμόνδος ἀποκλυφθεὶς ἐχαϊρέτησεν εὐγενῶς τὸν κ.
Δαμιάνην καὶ τὴν θυγατέρα του, ὁ δὲ Νικόλαος λαβὼν τὸν
λόγον εἶπε:

— Χαίρομεν πολὺ, κ. Παλμῆρ, διότι σὰς γνωρίζομεν, ἐκ
σῆς ἀγαπῶμεν δὲ καὶ θὰ σὰς κατατάξωμεν μεταξὺ τῶν κα-
λῶν φίλων μας, ὅχι μόνον διότι εἴσθε φίλος τοῦ κ. Ραυμόν-
δου, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ φυσιογνωμία σας ἐγγυᾶται περὶ τῶν
ἡλικῶν σας προτερημάτων.

Ὁ Ἐδμόνδος προσκλίνει κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν ἔθος, ἔχει-
ρίτης τὸν πατέρα καὶ ἀπατάθη πρὸς τὴν Μάρθαν, λέγων.

— Δεσποινίς, χάρις πολὺ, διότι εἰς τὸν κύριον πατέρα
σε; ἐνεποίησα τόσον καλὴν ἐντύπωσιν, δύνῃμαι ἄρα γε νὰ
ἐλπίσω, ὅτι καὶ εἰς ὄψε; ἐνεποιήθη τοιαύτην;

— Περὶ τούτου, κύριε, δὲν πρέπει ν' ἀμφισβᾶλλετε, διότι
ἐκείνους τοὺς ἡσίου; ὁ πατήρ μου ἐκτιμᾷ καὶ ὑπολήπτε-
ται, ἐκτιμῶ καὶ ὑπολήπτομαι καὶ ἐγὼ, εἶπεν ἡ Μάρθα.

— Ποῦ διευθύνετε; ἠρώτησεν ὁ Νικόλαος.

— Εἰς τὸ δάσος, ἀπάντησεν ὁ Ραυμόνδος. ἐξήλθομεν χά-
ριν περιπάτου, διότι ὁ θεὸς μου ἀνεχώρησε σήμερον τὸ πρωί
ἐνεκ τῶν ἐμπορικῶν του ὑπεθέσεων· ἐγὼ δὲ μείνω μόνος,
παρακάλισα τὸν κ. Ἐδμόνδον νὰ μείνη μετ' ἐμοῦ ὀλίγας
ἡμέρας.

— Λοιπὸν, κύριοι, ἀρῶ εἶθε μόνος ἄ; περιπατήσωμεν
ἡμεῖς καὶ τὸ ἑσπέρα; δειπνοῦμεν εἰς τὴν οἰκίαν μου. Αἰσθά-
νομαι πολλὴν εὐχαρίστησιν μεθ' ὑμῶν, διότι ἔχετε τὴν ἡλι-
κίαν τοῦ ἀπολιθεύοντος υἱοῦ μου. Ἐν τῷ προσώπῳ ὑμῶν,
νομίζω, ὅτι ἐπανουρῆσα ἐκείνον, εἶπε δὲ συγκαινημένως
φωνῆς ὁ κ. Δαμιανὸς, καὶ οἱ ὄφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν
δακρύων.

Οἱ δύο νέοι μετ' εὐχαριστήσεω; ἐδέχθησαν τὴν πρόσκλη-
σιν καὶ ὅλοι ἡμεῖς ἐξηκολούθησαν τὸν περιπάτον.

Ὁ ἄλλος ἐπλησιάζει εἰς τὴν δύσιν, ὅτε ὁ γέρον Δαμιαν-
νός; στραφεὶς πρὸς τοὺς νέους εἶπε.

— Δὲν σᾶ; φαίνεται, κύριοι, ὅτι ἀκριτῶς ἐπροχωρήσαμεν

καὶ ὅτι, διὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν ὀπίσω, ἀπαιτεῖται ἀκριβῶς
μικρὸν ὄρα; ἂν καὶ ἡ ἐσπέρα εἶναι ἀκριτῶς εὐχάριστος, διότι
ἡ ἀτυχεύουσα εἶναι ὀλίγον χλιερὰ καὶ ἡδυνάμεθα ἀκόμη
νὰ μείνωμεν εἰς τὸ δάσος, νομίζω ὅμως ὅτι εἶναι ὄρα πλέον
νὰ ἐπιστρέψωμεν καὶ νὰ μὴ δυσχεραίσωμεν τὸν δυστυχῆ μα-
γαζιὸν μου, ὁ ὅποτος; ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ τρώγουν τὰ φα-
γητὰ του, ἄρα εἶναι ἔτοιμα, διότι ἄλλω; παραπονεῖται,
ὅτι χάνει τὴν τέχνην του.

Πάντες εἶπον ἡμετέρως.

— Ἄ; ἐπιστρέψωμεν χάριν τοῦ μαγαζιῶν.

Καὶ ἔλαβον τὴν πρὸς τὸ χωρὶον ἀγούσαν. Ὁ μὲν γέρον
Δαμιανὸς βεδίζων πλησίον τοῦ Ἐδμόνδου καὶ συνδικαλεγόμε-
νος μετ' αὐτοῦ, περὶ διακρίσεων ἀντικειμένων, ὁ δὲ Ραυμόν-
δος πλησίον τῆ; Μάρθας, συνομιλῶν μετ' αὐτῆ; καὶ προσπα-
θῶν νὰ ἐμβελύνη εἰς τὰ μύχια τῆ; καρδίας τῆ;, ὅπως ἐν-
νοήσῃ τί αὐτῇ ἠθέλητο καὶ ἐρρῖνει περὶ αὐτοῦ.

Ὅτω συνομιλοῦντες ἐβήκατε πλησίον τοῦ οἴκου χωρὶς
νὰ τοῖ; γαίνη ἐπικιοθητὸν τὸ μήκος τῆ; ὁδοῦ.

Στραφεὶσα τότε ἡ Μάρθα πρὸς τὸν Ραυμόνδον, εἶπε.

— Ἡξιοῦμετε, ὅτι ἐβλάττεται χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσωμεν με-
τὴν εὐχάριστον συναναστροφὴν σας.

— Αὐτὸ εἶναι ἀληθές, δεσποινίς, διότι ἡδυνάμεθα ἕνα ὁ-
λόκληρον αἰῶνα νὰ βεδίζω πλησίον σας συνδικαλεγόμενος μεθ'
ὑμῶν, χωρὶς νὰ ἐνοήσω τὸ διάστημα καὶ τὸν χρόνον, εἶπεν
ὁ Ραυμόνδος.

— Λοιπὸν μετὰ πληρόντες μετὰ τὸ ἴδιον νόμισμα, εἶπεν

Μάρθα γάλακτα καὶ ἀρῆκε τὰς ἡμέρας, ἵνα κατέλθῃ τοῦ Ἰσραήλ· ὁ δὲ Ραββὸνδὸς ἀρριπτεύσας Ἰσραηλῖταιν, ἵνα βοηθήσῃ αὐτήν.

Ἐπιελθόντες πάντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν, διημιθύνθησαν εἰς τὸ ἱστορικόν, τὸ ὅπουθεν εἶπεν καλῶς περὶ τῶν καὶ τῶν περὶ πολυτελεῶν ἰσχυρομένων.

Ἡ Μάρθα διέταξε νὰ θέσῃσι δύο ἴτι περιψίδας. Ἐἴτα καθίσαντες καὶ οἱ τέσσαρες, ἤρχισαν νὰ τρώωσι καὶ νὰ πίνωσι μετὰ πολλῆς ἐξέλιως, τὰ λαμπρὰ ἰδέσματα, τοὺς ἐκλεκτοὺς εἶπους καὶ τὰ ὄρατα ἱπιδόρπ.κ.

Ἡ εὐθυμία αὐτῶν ἐξυκολούθησε μέχρι τοῦ τέλους τοῦ δείπνου. Ἡ δὲ Μάρθα καθ' ἕνα τὸ διάστημα ἦτο εὐτράπιδας καὶ λίαν περιποιητικὴ πρὸς ἀφελείας τοὺς νέους, πρὸ πάντων δὲ πρὸς τὸν Ραββὸνδον, τοῦ ὅπουθεν εἶχεν ἐννοήσει τὸ αἶσθημα καὶ εἶχεν διὰ παντὸς τρόπον νὰ τῷ ἀπειδείη, ἵτι ἠσθάζετο τὸ αὐτὸ καὶ ἐκείνη.

Μετὰ τὸ δείπνον ἀνῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, ἵνα ψάλλωσιν ἐπὶ τοῦ κλειδοκουμβάλου.

Ἡ Μάρθα καθίσασα πρὸ αὐτῶν, ἤρχισε νὰ παιζῇ ἐν τεμάχιον ἐκ τοῦ μελοδράματος (Norgma) μετὰ θαυμαστικῶς δὲ φωνῆς, ἱψάλλεν ἐπὶ τοῦ ἤχου τούτου τὸ « εἰς τὸ μῦθον τῆς ζωῆς μου, διατί νὰ σ' ἀπεινήσω ».

Οἱ δύο νέοι ἤκουον ἐκστατικοί, μετὰ δὲ τὸ τέλος τοῦ ᾄσματος, Ἰσραηλῖταιν νὰ τῇ συγχωρῶσι διὰ τὴν λαμπρὰν καὶ μὲν εὐδοκίαν φωνήν τῆς.

Μετὰ ἡμέσαιν ὄραν ἀπεχαιρέτισαν αὐτοὺς, καὶ ἀπῆλθον λίαν συγχεινημένοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'.

Δωδிகάτην ἤδη ἐσήμερι τὸ ὄρατόγιον τῆς Παναγίας τῶν Δυτικῶν, διαταράξεν τὴν σιγὴν τῆς νυκτός. Οἱ τελευταῖοι ἤχου αὐτοῦ ἀπέσπεκον ἐκ τῆς βαθείας αὐτοῦ σκέψιδας ἀνδρα τινά, ὅστις εὐρίσκειτο ἐξυπλωμένος ἐπὶ ἀνακλίντρον, ἐντὸς εὐρυχώρου καὶ πολυτελεῶς ἐπιπλωμένου δωματίου ἐκείνης τινός, ἐν τῇ ἰδῶ Δεξίῃ.

Ὁ ἀνὴρ αὗτος, κατεχόμενος ὑπὸ βαθείας καὶ βδελυρῆς σκέψιδας, ἦτο, αὐτως εἶπειν, ἀρηρημένος ἢ μᾶλλον εὐρίσκειτο ἐν καταστάσει νάρκης.

Ἐνόστη ἄρα νὰ τῷ ἐκρεύη βαθὺς στεναγμός, τὰ δὲ χεῖλη του διήνοιγε μειδίμακ, τοῦ ὅπουθεν δὲν ἠδύνατό τι νὰ γνωρίσῃ τὴν ἔνοικον. Ὅτι δὲ ἡ αὐτὴ τῆς νυκτός, εἰσπυρομένη διὰ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων, εἰσέριζε τὸ φέγγος μέτωπόν του, ἱψήθριζεν ὄνομά τι, τὸ ὅπουθεν οὐδεὶς ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ.

Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εὐρισκόμενος, ἰσχυρῶς τὸ χεῖρον βλέμμα του πρὸς τὸ κάτοπτρον, εὐρισκόμενος ἐπὶ τῆς πολυτελεῶς ἐκ πορφυρήτου καὶ διὰ λαμπρῶν ἀναγλύρων κεκοσμημένης θερμάστρας.

Φαίνεται δὲ, ὅτι εἶδε παρὰ τοῦτον τι ἐντὸς αὐτοῦ, διότι ἔφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν προστρέψων αὐτοὺς, ὅπως ἰδῇ εὐκρινέστερον.

Τῷ ἑρῶν, ὅτι ἡ ὅπουθεν αὐτοῦ εὐρισκόμενη θύρα ἡμέ-

χρη, λευκόπιπλος δὲ καὶ ἰλακρόπου· γυνὴ ἢ μᾶλλον φάσμα
εἰσῆλθε καὶ ἔλειπεν αὐτὴν ἀπορόθως, ἤρξατο δὲ ὡς σκιὰ νὰ
προχωρῆ πρὸς αὐτόν.

Οὗτος ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς πάντοτε προσκυλωμένους ἐν-
τὸς τοῦ κατόπτρου, ἀπεικράθη ἐκ τοῦ τρέμου. Τὸ χάσμα
ἀπαύστω· ἐπροχώρει, πλησιάζει δὲ πρὸς τὸ ἀνεκκλίντρον
Ἰσθρῆ καὶ ἴσως τὴν μέγαν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του, διὰ δὲ
τῆς ἐτέρας ἀρῆσει τὸν λευκὸν πλῆος του, καὶ διὰ φωνῆ,
ὄξεια· καὶ ἀπυλητικῆ· τῆ εἶπεν.

— Ἰάκωβε, μὴ ἀνεγνωρίζεις !

Ὁ Ἰάκωβος, διότι οὗτος ἦτο, ἔγερθαι ἐκ τοῦ τρέμου, ἐ-
ρώνησε μετὰ φρίκης.

— Ἡ Λουκίε ! καὶ ἰσθρῆ ὅπως φάγη ἐκτὸς τοῦ δω-
ματίου, ἀλλὰ συνήτησε πρὸ τῆς θύρας τὸ φάσμα τοῦ Γε-
ράρδου, ἰστάμενον ἀπυλητικὸν καὶ ἠμυρρότερον αὐτῷ τὴν
διόδον.

Τότε ἐκβαλὼν φωνὴν ὄξευτο, καὶ καταχόμενος πάντοτε
ὕπὸ τοῦ ἐπιπέτου, τὸν ὑποῖον ἐγέννησεν ἢ ἐγαλημακτικὴ του
ψυχῆ, ἔπεισε πρὸς τῶν ποδῶν τοῦ φαντάσματος τῆς Λουκίεας
καὶ κελίων ἐξήτη ἴλεος.

— Συγγνώμη Λουκίε, σὲ ἐρόνησα !

Τὸ δὲ φάσμα κρατῶν διὰ τῆς χεμερῆς ποτήριον εἶπε πρὸς
αὐτόν.

— Πίε, πίε, ἐκ τοῦ δαλητηρίου τούτου, ἐκ τοῦ ὁποῖου
μοὶ περιστέρως. Πίε, διὰ νὰ μὴ πρόβῃ περικιτέρω ἢ ἐγκαλη-
μακτικῆ σου ψυχῆ, ἕως πλῆος τῆς ἐκβίβασης, ἤγγισεν ἢ τε-

λευταία σου στιγμῆ, παρώργισες τὸν Θεὸν διὰ τῶν ἀνομιῶν
σου, ἀγνισον τοῦλάχιστον τὴν ψυχὴν σου τὴν ὑπαίαν ἐπόλη-
σις εἰς τὸν διάβολον.

Ἀκούων τοὺς λόγους τούτους ὁ Ἰάκωβος, ἔτριψε καὶ κό-
ψας τὴν κεφαλὴν ἱμῖνιν ὡς ἀπολειθωμένος, ἔπεισε ἠσθάνθη
χεῖρα ψυχρὰν καὶ ὀσπεῖωδη, συλλαμβάνουσαν αὐτόν ἐκ τοῦ
τραχήλου, καὶ ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Γεράρδου λέγουσαν
αὐτῷ βροντωδῶς.

— Ἐλα, κατηγαμῖνε εἰς τὰ τάρταρα τοῦ ἔδου.

Τότε ρηγνίς ὄξεϊσαν κερυγὴν, ἔπεισε λαβόμενος ἐπὶ τοῦ
ἐδάφους.

Ὁ αἰθριος τῆς νυκτὸς οὐρανὸς ἤρχισεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον
νὰ καλύπτηται ὑπὸ μελανῶν νεφῶν, καὶ ἐντὸς μετ' ὥρας
συνεπυκνώθησαν τοσοῦτον, ὥστε οὐδὲν ἔδύνάτο τις πλῆον
νὰ διακρίνῃ ἕνεκα τοῦ σκότους. Βρονταί τινες, μακρὰν ἀν-
τηχουσαι, διετάρακτον ἕως τὴν σιγὴν τῆς νυκτὸς, ἀλλ'
ἢ κατὰ τὴν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπλησίον, βροντῆ δυνατῆ
ἠκούσθη καὶ κερυγὴς ἔπεισε ἐκεῖ πλησίον, συγχρόνως δὲ
βροχὴ μαγδαίκα οὐχὶ σπανία ἐν καιρῷ θέρους.

Ὁ ἄνεμος ἤρχισεν νὰ πνέῃ σφοδρότερος, ἢ βροχὴ νὰ κα-
ταπίπτῃ μετὰ μεγάλου θορύβου, οἱ δὲ κερυνοὶ ἐπανηλημ-
μένως ἐπιπτον ἐπὶ τῆς πρωτισούσης μας.

Ὁ Ἰάκωβος ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνήρξατο εἰς ἐαυτόν καὶ
ἀνελάμβανε τὰς αἰσθήσεις του, ὅτε δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς, τοὺς περιέφερε πέμψ, ἔνα ἴδῃ τοῦ εὐρίσκατο, ἀλλὰ
συγχρόνως λάμψας κερυνοῦ τὸν ἠτάγκασε νὰ τοῖς ἐπικυκ-
κλίσῃ.

Κατεχόμενος εἰσῆμι ὑπὸ τῆς φρίκης τῆς ὑπτασίας ἐγειρεται καὶ ἀκούων τὸν πατρίωδον Θέρυγον τῆς βροχῆς ἐκείνης καὶ τοὺς τρομεροὺς κεραυνούς, ἐντὶς τοῦ ζορῶδους ακότους τοῦ δωματίου, διότι ἐκ τοῦ σφαιροῦ ἀνέμου ἐσθίσθησκον εἰ λαμπτήρες, ἐνόμισεν ὅτι ὁ Γεράρδος τὸν ἔστυεν ἐντὸς τῆς κολάσεως. Καὶ μετὰ γενοῦς φωνῆς κλαίων, πίπτει πάλιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ζητῶν παρὰ τοῦ Θεοῦ συγχώρησιν.

Πρώτην φωνὴν ἐπὶ ζωῆς του, ἔκλαιε καὶ ἐζήτει εὐκρινῶς συγχώρησιν παρὰ τοῦ Πλάστου

— Θεέ μου, ἔλαγε, Θεέ μου γενεῦ ἔλαος εἰς τὴν ἀμαρτωλὴν ψυχὴν μου. Ὑπερῆξ κακὰς, ὑπερῆξ ἀχάριστος καὶ δολοφόνος ὑπερχον ἐντὸς μου κακὰ ἔστυκτα· δύο αἰσθημάτα σφαιρῶς μ' ἐκυρίευσαν, ὁ ἔριος καὶ ὁ φθόνος, ταῦτα δὲ τὰ πάθη ἔδωκαν τροφήν εἰς τὰ κακὰ μου ἔστυκτα καὶ τὰ ἀνίπτυσζαν τσοούτον, ὥστε μὲ κατέστησκον τὸν πλείον οὐτιδακνὸν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου. Μετὰ φρίκης βλέπω τὸ ἰσωτερικὸν τῆς αἰσχρῆς μου ψυχῆς, καὶ πρώτην ἦδη φωνὴν φέριτω ἀναλογιζόμενος, ὅτι θὰ ἀποστρέψῃς, Θεέ, τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ. Θεέ μου, γενεῦ ἔλαος, καὶ συγχώρησόν με.

Τακῆτη ἦτο ἡ περισυχὴ τοῦ Ἰακώβου.

Ὁ ὑπρέτης δὲ αὐτοῦ, ὅστις ἐκοιμήτο εἰς τὸ παρακείμενον δωματίον, ἀκούων φωνῆς, ἁγένης καὶ Θέρυγον, ἠγέρθη τῆς κλίνης του καὶ διελθὼν πρὸς τὸ δωματίον τοῦ κυρίου του, ἔνα ἰδῆ τί συνέβαιεν.

Μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἤναϊζε τὴν θύραν ἰδὼν δὲ τὸν Ἰακώβον γονυκλινῆ, ἔσπευσεν ὅπως τὸν ἀνεγείρη. Ἐξέπλάγη

δὲ, εὐρών τὸ μὲν σῶμα του κκατάψυχρον, τὸ δὲ πρόσωπόν του δακρῦόβεκτον.

— Τι ἔχετε ; τὸν ἠρώτησε, δὴν ἐμπορεῖτε ;

— Ναι, ὑποφέρω πολὺ, βοήθησέ με νὰ πλῆγιάσω.

Ὁ ὑπρέτης ἔσπευσεν ὅπως τὸν βοηθήσῃ νὰ ἐκδύθῃ καὶ τὸν ἔθισεν ἐπὶ τῆς κλίνης. Ἐῖτα δὲ, κλείσας τὰ παράθυρα, ἤναψε λυχνίαν καὶ ἐθουρῶσας ἀπεσύρθη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἐσθραῆς ἐλόκληρος εἶχε παρῆθαι ἀπὸ τῆς ἐσπέρης τῆς ἐμπροστίας τοῦ φαντάσματος τῆς Λουκίης καὶ τοῦ Γεράρδου καὶ ὁ Ἰακώβος ἔκειτο κλινηρῆς ὑπὸ σφαιροῦ πυρετοῦ κατεχόμενος, ὡς ἐκ τῆς ταρχῆς, ἣν ὑπέστη τὴν νύκτα ἐκείνην.

Ὁ ἄλλιος περιέφερε τὸ ταβολωμένον αὐτοῦ βλῆμα πρὸς τὸ ἀπέναντι παράθυρον, καὶ βλέπων τὸν οὐρανὸν ἔλαγε.

— Θεέ μου ! ἀξίωσόν με νὰ ἐγερθῶ, ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, διὰ νὰ ὑπάγω καὶ ἐμποδίσω τὸν ἀνόσιον ἔρωτα τοῦ Ρακῶμόνδου, τοῦ ὑποίου ὁ αἴτιος εἶμαι ἐγώ.

Τακῆτῆ ψθυρίζων, εἶδεν εἰσερχόμενον τὸν ὑπρέτην αὐτοῦ κρατοῦντα ἐπιστολὴν, ἣν ἐνεχείρησεν αὐτῷ.

Οὗτος τὴν ἔλαθε καὶ παρετήρησε τὸν χροικητῆρα τοῦ γράψκοντος· φκίνεταί δὲ, ὅτι ἀνεγώρσει αὐτὸν διότι μετὰ μεγίστης ταρχῆς ἔθραυσε τὴν σφακρίδα καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἐξῆς.

Σεβαστέ μοι θετε,

« Λαθὼν πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν τὴν ἐπιστολήν σου, εἰς τὴν ὅποίαν καὶ πάλιν μετ' εἶδες τὴν ἀπολυτὸν ἐλευθερίαν τῶν πράξεών μου, εἰμὶ Μίαν ἐγγνώμων πρὸς ὑμᾶς. Σπεύδω, ὅθεν νὰ σᾶς ἀναγγείλω τοὺς προσεχεῖς γάμους μου μετὰ τῆς δεσποικίδος Μάρθας Δαμιανοῦ, οἱ ὅποιοι θὰ τελεσθῶσι τὴν προσεχῆ Κυριακῆν, δι' ἃ ἐξαιτούμεν τὰς εὐχὰς ὑμῶν ».

Ὁ ὑμῖτερος ἀνεψιός
Ραῦμόνδος Μηγέσης.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ψυχρὸς ἰδρῶς περιέβριξε τὸ μέτωπον τοῦ Ἰακώβου, ἔπασεν ἡ ἐπιστολὴ ἐκ τῶν χειρῶν του καὶ δι' ἄθουονος φωνῆς εἶπε.

— Θεέ μου, σὺ ἔ τῶν δικαίως καὶ εὐσπλαγγχῶς ὅλ' ἐπιτρέψῃς εἰς τὰ ἄθωκα πλάσματτα σου νὰ ὑποπέσωσιν εἰς τοιαῦτον ἀνοσιούργημα.

Ὁ ἐκπληγῆ βεβχάως ὁ ἀγκυνώστης, πῶς τοιαύτη ψυχὴ δύναται νὰ μετανοήσῃ τῶν τεχνῶν καὶ ν' ἀρήσῃ τὸ ἀπάνοργωπον αὐτῆς σχέδιον ἡμιτελές. Ἀλλὰ ρητόν τι τῆς καινῆς δικθῆκῆς λέγει « ὁ Θεός δὲν θέλει τὸν θάνατον τοῦ ἀμαρτωλοῦ ».

Ὁ Θεός ἀρῆκε τὸν ἄνθρωπον ἐλευθερον νὰ πράττῃ ὅ,τι βούλεται, ἕπως ἴδῃ εἰς ποῖον βελῆδον κκεουργημάτων δύνα-

ται νὰ φθάσῃ. Ἀλλ' ὅταν ὕψτος ὑπερβῆ πᾶν ὄριον, τότε φέμει εἰς μετάνοιαν, αἱ δὲ τύφεις τοῦ συνειδότος τιμωροῦσαι αὐτόν, ἀπαλάττουσι τὴν ψυχὴν του ἀπὸ πάσης μαχθῆκῆς καὶ ἐξαχνίζουσιν αὐτήν.

Ἄς παλινδρομήσωμεν ὀλίγον, ἕνα ἰδῶμεν πῶς ὁ Ραυμόνδος ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν τὴν ἀγγέλλουσαν τοὺς γάμους αὐτοῦ.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ὅπῃ ὁ Νικόλκος προσέφερε τῷ Ραυμόνδῳ καὶ τῷ Ἐδμόνδῳ, εὗτοι ἀνεχώρησαν, ὡς εἶπομεν, λίαν συγκατανεμένοι, καὶ δουληθήθησαν ἀμρότεροι εἰς τὸν οἶκον.

Ὁ Ραυμόνδος ἀποῦ ἀπιχαίρεται τὸν φίλον του, ὅστις εἶχεν ἀποτυθῆ εἰς τὸ δι' αὐτόν προετοιμασθῆν δωμάτιον, ὅπῃ συνέχετο μετὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ δωματίου, ἐκλείθη ἐν αὐτῷ καὶ ἐκδυθεὶς κατεκλίθη. Ἀλλ' εἰς μάτην προσεπάθησε νὰ κοιμηθῆ διότι μάλισ ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμούς, οἱ δικλοισμοὶ καὶ ἡ φαντασία αὐτοῦ τὸν μετέφερον πρὸς τὴν Μάρθαν, ἥτις ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τὴν ἔσωσεν ἐκ τοῦ κινδύνου, ἦν ἡ μόνη αὐτοῦ σκέψις.

Διελοίσθη δὲ, ὅτι καλὸν θὰ ἦτο, νὰ τῇ ἐκρέσῃ τὸ κατκυριεύον αὐτὸν αἴσθημα, τὸ ὅπουτον εἶχεν ἀξῆσαι τῶν τεχνῶν. Ἐὰν δὲ καὶ αὐτὴ συνειριζέτο αὐτὸ, νὰ τὴν ζήτησῃ εἰς γάμον παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς.

Ἡ ἰδία αὐτῆ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον εὐαθε μεγάλως δικστασίας ἐν τῷ πνεύματί του, ὅστε ἀπεράσισε νὰ ὑπάγῃ τῇ ἐπισύσῃ πρὸς τὴν Μάρθαν καὶ νὰ τῇ ἐκρέσῃ τὸ αἴσθημά του. Ὅθεν τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἤϊερον λίαν πρὸ καὶ κκ-

τίθη εις τὸν ἀνοσοειπὴ κήπὸν τοῦ ἕως ἀναπνοῆσθ τὸν κκαρὸν τῆς πρωίας ἀίρας.

Ὁ Ἥλιος ἐμφακόμενος περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ, δὲν εἶχεν εἰσὶ ἀποχρήσαι τὴν ἐπιστολὴν δρόσον τῆς νυκτός, ἥτις ἐπακλήθη δίκην ἀδακμάντων ἐπὶ τῆς γλῶσσης καὶ τῶν εὐδύμων ἀνάων τοῦ κήπου, εὐτὺς τοὺς διαφόρους ἐλικουσιδαῖς, δραμίσκου, διερχόμενός τις ᾤσθητο, ὅτι εὐρίσκειτο ἐντὸς μωροβύλου καὶ ἠδουπαθοῦς ἀτμοσφαίρας, ἥτις ἀνάγκηζεν αὐτὸν νὰ θεωρήσῃ τὸν Δημιουργὸν τοῦ παντός.

Ἐν τοιαύτῃ ἀτμοσφαίρᾳ περιδιαβάζων ὁ Ραυμόνδος, ἐκάλυπτο ἐπὶ ἰδαλίῳ τινός, ἑώρακόμενους πλησίον διερχομένης καὶ ἔρχει τὸ πνεῦμά του νὰ φέρεται πρὸς τὸ ἰνδαλίμα τῆς καρδίας του. Ἄφρησ' εἶδε τὸν Ἰωάννην κρατοῦντα ἐπιστολὴν καὶ προχωροῦντα πρὸς αὐτόν.

— Τὴν ἐπιστολὴν κόσθη τὴν ἤρξα ἐπὶ νῶς ἵς τὸ γραφίτο καὶ ἐπαθὴ εἶναι γιὰ σὲ, σὲ, τὴν ἔρακα εἶπεν ὁ Ἰωάννης, πλησιάζας.

— Ἐλ ἔλαί τοῦ θείου μου, εἶπεν ὁ Ραυμόνδος καὶ ἀπεσφράγισεν αὐτήν. Ἀνέγνωσε δὲ τὰ ἑξῆς.

Ἀγαπητέ μου Ραυμόνδε,

α Σὲ ζητῶ συγγνώμην, διότι ἀνεχώρησα χωρὶς νὰ σὲ ἀποχαιρετήσω, ἀλλὰ τοῦτο τὸ ἔπραξα διὰ νὰ προσθῶσω τὸ ἀτιμόπλοισον καὶ μὴ θελήσας νὰ σ' ἀνησυχήσω δὲν σὲ ἐξέβληνα. Μὴ ἀημογήσῃς, ἀγαπητέ μου Ραυμόνδε, ὅτι εἶσαι ἐντε-

λῶς ἐλευθέρος καὶ ὅ,τι κρίνης καλὸν δύνασαι νὰ τὸ πράξῃς ἄνευ τῆς ἰδικῆς μου συγκαταθέσεως.

Ἄμα φθάσω εἰς Λορδιστρον, θέλω σοὶ γράψῃ ἐπὶ τὴν διεύθυνσίν μου.

Ὁ γκαπὼν σε θεῖός σου

II. Ἄντωνιάδης.

Ταῦτα ἀνεγνώσας, ἔχρησ ὑπὲρ τὸ δέον, διότι εἰς τὴ μελετώμενα σχέδιά του δὲν ἔλ εἶχεν ἐμπόδιον τὸν θεῖόν του.

Διπλώσας τὴν ἐπιστολὴν ἔθεσεν αὐτὴν εἰς τὸ θυλάκιόν του, ὅτε τὸν ἐπλησίεισεν ὁ Ἐδμόνδος, ὅστις ἐμερθεῖς καὶ μαθὼν παρὰ τοῦ ὑπηρετοῦ ὅτι ὁ Ραυμόνδος εὐρίσκειτο εἰς τὸν κήπον, ἔσπισε νὰ μεταίῃ πρὸς αὐτόν.

— Πῶ, ! τόσον πρῶ! ἐσηκώθη; σήμερον; ἠρώτησεν ὁ Ἐδμόνδος.

— Σὲ φαίνεται παρὰδοξον; εἶπεν ὁ Ραυμόνδος; μειδιάζας.

— Βιόσιώ; καὶ πολὺ παρὰδοξον μάστιχα, διότι χθὲς ἠγέθης τόσον ἀργά.

— Διότι διήλθον τὴν νύκτα ἄδουπος.

— Μήπως ἔπασχες;

— Ὅχι.

— Μὲ τὰς ἀπικνησίας σου, φίλτατέ μοι Ραυμόνδε, μὲ φαίνεσαι ὀλίγον αἰνιγματώδης.

— Διὰ τί;

— Διότι, ἐνῶ δὲν ἔπασχες, τὸ νὰ εἶσαι ἄδουπος, εἶναι

(ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΜΙΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ)

ὀλίγον παράδοξον. Διὰ τὴν εἶναι κακὰς ἄσπις πρέπει νὰ ὑπάρχη αἰτία.

— Καὶ ἐγὼ σοὶ εἶπον ὅτι δὲν ὑπάρχει; εἶπεν ὁ Ραυμόνδος περίλυπος.

— Καὶ τὴν αἰτίαν αὐτὴν δύναμαι νὰ τὴν μάθω; ἤρατῃσεν ὁ Ἐδμόνδος.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ Ραυμόνδος, γνωρίζεις ὅτι οὐδὲν σοὶ κρύπτω. Μάθε λοιπὸν, ὅτι πάσχω ἀπὸ ἔρωτος σφοδρῶν.

— Τὸ δὲ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτός σου;

— Εἶναι ἡ Μάρθα.

— Ὡραία ἐκλογή. Καὶ δικαίᾳ δὲν τὴν ζητεῖς παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς.

— Διότι θέλω πρῶτον νὰ μάθω τὸ φρόνημά τῆς.

— Πῶς, δὲν τὸ γνωρίζεις, ἀκόμη; Ἐγὼ τὸ ἠνόητον ἀπὸ χθὲς τὸ ἐσπέρας.

— Ζητεῖς νὰ μὲ ἀπατήσῃς.

— Σὺ ὁμῶς, ὅτι λέγω τὴν ἀλήθειαν.

— Ἐγὼ δὲν ἠνόητα τίποτε, ἀλλ' ἔχω σκοπὸν μετὰ μεσημβρίαν νὰ ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν τῆς καὶ ἐὰν τὴν εὕρω μόνην, θὰ τῆς ἐκμυστηρευθῶ τὸ αἶσθημά μου.

Οὕτω συνδιαλεγόμενοι μετέβησαν εἰς οἰκίαν τινα, ἐνθα εὕρων μικρὰν τράπεζαν, ἐτοιμασθεῖσαν τῇ διαταγῇ τοῦ Ραυμόνδου ὅπως προγευματίσωναι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Βλέπομεν νεάνιδα περιπικτούσων ἐντὸς ἀπεράντου συσκίου κήπου, φέρουσιν λευκὴν αἰσθητικὰ καὶ πῖλον ψιθινὸν μετ' ἐρυθρῶν ἀνθέων. Περιφέρετο δὲ ἀπὸ ἀνθους εἰς ἀνθος, ἀποκόπτουσι τὰ μυχρὸνθέντα.

Ὁ κηπουρὸς ὅστις τὴν περικαλοῦσθαι τῇ ἑλεγει:

— Θὰ κυρκασθῆτε, κυρία, καὶ ἂν σὲ; Ἰδῆ ὁ πατήρ σου; ἰδρωμένη θὰ μαλώσῃ ἐμένα.

— Μὴν ἀνησυχῆς, τῷ ἀπήντησεν ἡ Μάρθα, διότι αὐτὸ τὸ ὑπόπτον πράττω μὲ εὐχαρισταί, ὥστε δὲν δύναται νὰ μὲ βλάψῃ.

Ὁ κηπουρὸς διηυθύνθη πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ κήπου καὶ ἤρχισε νὰ ποτίζῃ τὰ ἀνθη.

Ἡ Μάρθα κυρκασθεῖσα, ὡς φαίνεται, ἐκάθισεν ἐπὶ παρακειμένου ἰδωλίου καὶ ἀνακασθεῖσα ὀλίγον, ἠγάπησεν καὶ διηυθύνθη πρὸς τὰς κυκλίδας τοῦ κήπου, περκατηρήσασα δὲ εἰς τὴν ἑδὸν, ἐψιθύρισεν:

— Ἄρα γε θὰ εἴθῃ σήμερον;

Ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἔμεινεν ἐκεῖ, περιφέρουσα τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐρῆμου ἑδοῦ, εἶτα διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν, ἀνηλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἀφήρισε τὸν πῖλον αὐτῆς καὶ ἀνοίξασα τὸ παράθυρον ἐκάθισε πρὸ αὐτοῦ.

— Θεέ μου! ἐψιθύρισε, πόσων τὸν ἀγαπῶ! ἀπὸ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ τύχη τὸν ἔκαμει σωτηρὰ μου, ἡ καρδία

μου πάλλει δι' αὐτόν. Ὅταν τὸν βλέπω, νομίζω ὅτι ὁ παρὰθεός ἀνοίγεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ αἰσθάνομαι ὅτι τὸ αἴμα σου εἰς τὴν καρδίαν μου, ζητοῦν εἰ δυνατόν νὰ διορθῆσθαι αὐτήν. Ἄρά γε μὲ ἀγαπᾷ καὶ αὐτός; Θεέ μου! ἡ ἀμφιβολία αὕτη μὲ θανατώνει. Μητέρα μου, σὺ, ἦτις ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ πάντα βλέπεις, ἠδήγησόν με τί πρέπει νὰ πράξω.

Ταῦτα δὲ λέγουσα, ἡ δυστυχὴς νεῆνις, ἐσπύγγισε δάκρυ θάλασσον, κυλιόμενον ἐπὶ τῆς ροδόχρου παρειᾶς της.

Εἶτα ἔλαθε κέντημα καὶ ἤρξατο νὰ ἐργάζηται. Μεσημβρία ἦτο ἤδη, ὅτε ὁ ὑπηρετὸς ἔκραυε τὴν θύραν τοῦ δωματίου αὐτῆς καὶ εἶπεν.

— Ὁ πατήρ σου, δεσποινίς, σὴς περιμένει εἰς τὸ γεῦμα.

— Καλὰ, καταβαίνω, ἀπήντησεν ἡ Μάρθα, καὶ ἀφήσασα τὸ ἐργόχειρόν της, κατήλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

— Σὴς; Ζητῶ συγγνώμην, πάτερ μου, διότι σὴς ἔλαμα νὰ μὲ περιμένετε, εἶπεν εἰσελθούσα.

— Εἶσαι ἀσυγχώρητος, ἀπήντησεν ὁ γέρον Λαμιανὸς μειδιῶν.

Καὶ οὕτω συνομιλοῦντες ἔτρωγον μετὰ πολλῆς ὀρέξεως τὰ παρατεθειμένα φαγητά.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Νικόλαος ἀπεσύβη εἰς τὸ γραφεῖόν του ἡ δὲ Μάρθα ἀνελήθυσεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἔλαθεν ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τὸ τερπνόν μυθιστόρημα, «Παῦλος καὶ Βιργίνια» καὶ πλησιάσασα πρὸς τὸ παράθυρον ἐκάθισεν εἰς τὸν πρὸ αὐτοῦ εὐρισκόμενον κλινητῆρα. Ἄλλὰ πρὶν ἀρχίσῃ

τὴν ἀνάγνωσίν της, ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ἔξω καὶ παρευῆθις ἐγείρεται. ρίπτει τὸ βιβλίον ἐπὶ τοῦ κλινητῆρος καὶ ροδόχρους χροιά ἐπιχέεται ἐπὶ τοῦ προσώπου της. Ἐλαφρῶ δὲ τῷ βήματι ἐξέρχεται τοῦ δωματίου, κατέρχεται τὴν κλίμακα καὶ διεμβύνεται εἰς τὸν κήπον.

Φθᾶσεν εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων ἀπὸ τῆς θύρας αὐτοῦ, ἔσταται μὲ πάλλουσαν ἐκ τῆς συγκινήσεως καρδίαν καὶ παρατηρεῖ τὸν Ραυμόνδον, ὅστις μετὰ τὸ πρῶγευμα, ὡς γνωρίζει ἐκ τοῦ ἄνωτρου κεφαλαίου ὁ ἀναγνώστης, εἶχεν ἀπορραξάσει ἕνα ἔλθῃ πρὸς τὴν Μάρθαν καὶ τῇ ἐκφράσῃ τὸν ἔρωτά του.

Μόλις λοιπὸν παρήλθε μεσημβρία, ἀνέρχεται εἰς τὸ κωμωτήριόν του καὶ καλλωπίζεται. Εἶτα ἐξέρχεται καὶ λαμβάνει τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Νικολάου ἄγουσαν.

Φθᾶς πρὸ τῆς θύρας τοῦ κήπου τῆς οἰκίας τῆς περικοπήτου αὐτοῦ, μὲ πάλλουσαν καρδίαν καὶ μὲ χεῖρα τρέμουσαν, σφύει τὸν θάμνικα, ἀλλὰ τῷ φαίνεται ὅτι φωνὴ τις ἐνδόμουχος τῷ λέγει. «Μὴ, πρῦσεξον», καὶ ὁ δυστυχὴς καταβιβάζει αὐτὴν καὶ στρέφει τὰ νῶτα, ὅπως ἐπίστρεψῃ πάλιν οἰκαδε.

Μήπως ἔρχεται, κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην, ὦμολι ἡ φωνὴ τοῦ αἵματος; Τοῦτο εἶναι ἀναμφίβουλον!

Ἴδουσα ἡ Μάρθα αὐτὸν ἀπερχόμενον, πλησιάζει τὰς κιγκλίδας καὶ διὰ φωνῆς γλυκείας καλεῖ αὐτόν.

— Κύριε Ραυμόνδε.

Οὗτος ἀκούσας νὰ καλῶσιν αὐτόν, στρέφει, βλέπει τὴν

Μάρθω και τὸ πρόσωπόν του γίνεται ἐρυθρὸν ὡς κόκκον.
Διὰ κλονουμένου δὲ βήματος πλησιαίνει, εἰσέρχεται καὶ λέ-
γει διὰ φωνῆς μίλις ἀκουσμένης.

— Χαίρετε, δεσποινίς.

— Χαίρετε, κ. Ραυμόνδε, εἶπεν ἡ Μάρθω. Διὰ τί εἰδει-
λιάσατε νὰ σύρετε τὸν θώμικκα;

— Διότι, δεσποινίς, ἐνόμισα ὅτι δὲν ἦτο κατάλληλος
ἡ ὄρα δι' ἐπισκέψης.

— Καὶ διὰ τί λέγετε ὅτι ἡ ὄρα δὲν ἦτο κατάλληλος,
εἶπεν ἡ Μάρθω, ἀφοῦ γνωρίζετε ὅτι δι' ἐσῶς ἡ ὄρα μας εἶ-
ναι πάντοτε ἀνοικτή;

— Τὸ γνωρίζω, προσέθηκεν ὁ Ραυμόνδος, ἀλλὰ δὲν ἤθι-
λον νὰ σᾶς ἀνησυχίσω.

Ταῦτα δὲ εἰπὼν, ἔστρεψε πρὸς τὸ βλέμμα καὶ ἰδὼν ὅτι
ὁ κήπος ἦτο ἔρημος, πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Μάρθω καὶ
καλύπτων τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν του λέγει διὰ φω-
νῆς πνιγμένης.

— Δεσποινίς, σᾶς ἀγα . . . πῶ!

Ἀκούσασα τοῦτο ἡ Μάρθω, ἠρθάνθη τὸ αἶμα ἀνερχόμε-
νον εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς· πρὸς στιγμὴν ἐνόμισεν ὅτι ἤθιλε
πέσει λυπόθυμος, ἀλλὰ καταθελοῦσα μεγάλην προσπά-
θειαν, εἶπεν.

— Ἐγέρθητε, κ. Ραυμόνδε.

Μὴ ἀκούσας δ' αὐτὸς ὡς φάνεται, τοὺς λόγους τῆς τοῦ-
του ἐξηκολούθησε λέγων.

— Δεσποινίς, ἐκ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς συναντήσεώς

μας, σᾶς ἀγάπησα τόσον, ὥστε μίαν μόνην ἡμέραν, ἐὰν δὲν
σᾶς ἴδω, νομίζω ὅτι εὐέλικομαι ἐντὸς τῆς κολάσεως. Οὐδὲν
μὲ εὐφραίνει, μακρὸν ὕμῶν, καὶ δεσλὸς ἀόρατος μὲ ἔλαει
πρὸς ὑμᾶς. Πρὸ Θεοῦ, μὴ φανῆτε σκληρὰ πρὸς ἐνα θυτυ-
χῆ, ὅστις ἐκ μιᾶς μόνης λίθῆς σᾶς δύναται νὰ ἐλπίσῃ τὴν
ζωὴν ἢ τὸν θάνατον.

Τοιοῦτοι λόγοι ἐξερχόμενοι ἐκ στόματος ἀνθρώπου ἀλη-
θοῦς ἔρωντος, ἔχουσι τὸ πειστικὸν ἐκεῖνο ὕψος, τὸ ὅποιον
πᾶσαν ἐμπιστοσύνην ἐμπνέει τῷ ἀκούοντι.

Ὅθεν δύο μεγάλαι δάκρυα ἕλισθίσαντα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν
τῆς Μάρθω, ἔπεσαν ἐπὶ τῶν χειρῶν τοῦ Ραυμόνδου. ὅστις
αἰσθανθεὶς αὐτὰ ἐγείρει τοὺς δακρυβέετους αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς
καὶ παρατηρεῖ αὐτὴν, ἥτις τῷ λέγει.

— Ἐγέρθητε, Ραυμόνδε.

Ἄλλ' αὐτὸς μένει ἐν τῇ αὐτῇ θέσει.

— Μάρθω, εἶπε, συγχώρησόν με ἀλλ' εἰπέ μοι ἐὰν μὲ
ἀγα . . .

Δὲν ἐπρόβλεπε ν' ἀποπερτώσῃ τὴν λείψιν του, διότι ἡ
Μάρθω εἶπαι τὴν μικρὴν καὶ λευκὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ στό-
ματός του ὅπως τὸν ἐμποδίσῃ νὰ προφίρῃ αὐτὴν καὶ διὰ
τριμύσθη φωνῆς τῷ εἶπε.

— Ναι! Ναι!

Καὶ πᾶρτα ὡς χρυσάλλις πετῶσα, πρὶν ἢ εἶτι ὁ Ραυ-
μόνδος συνίληθαι ἐκ τῆς χροῆς του, ἔφυγε πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν
τῆς οἰκίας, ἀνῆλθεν εἰς τὸ δαμάτιόν της, ἐκλείσθη ἐν αὐτῷ
καὶ γονυπετήσατο πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Παρθένου, ἀρῆκε νὰ

ρεύσαι τὰ ἐπὶ τοσούτην ὥραν συγκρατούμενα δάκρυά της.

Ὁ Ραυμόνδος συνελθὼν εἰς ἑαυτὸν ἐγείρεται καὶ σπεύδει πρὸς τὴν οἰκίαν. Πρὸ τῆς θύρας συναντᾷ τὸν Ἀντώνιον.

— Ὁδῆγησόν με εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου σου, λέγει αὐτῷ.

— Ἐλάτε μαζὺ μου, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ εὐρισκομένην θύραν, ἠνοίξεν αὐτὴν καὶ εἰσῆλθε στενὸν καὶ μακρὸν διάδρομον, ὅστις ἐληγιν εἰς μικρὰν κλίμακκα, ἄγουσαν εἰς θύραν χρησιμεύουσαν ὡς ἐξοδὸς ἐν καιρῷ πυρκαϊῆς. Προχωρήσαντες ὀλίγον ἐντὸς τοῦ διαδρόμου ἐκείνου, ἔστησαν πρὸ θύρας διὰ κυανοῦ παραπετάσματος κεκαλυμμένης, ἧτις εὐρίσκετο ἀριστερῶν αὐτῶν. Ὁ Ἀντώνιος ἔκρουσε διὰ τοῦ δακτύλου, ἠκούσθη δὲ ἡ φωνὴ τοῦ Νικολάου λέγουσα.

— Εἰσέλθετε.

Ὁ ὑπηρετὴς τότε ἀνοίξας τὴν θύραν εἰσήγαγε τὸν Ραυμόνδον καὶ ἐπανακλείσας αὐτὴν ἀπεμακρύνθη.

— Πῶς ! ὁμῆς κ. Ραυμόνδι, εἶπεν ὁ Νικόλαος σπεύσας πρὸς αὐτόν.

— Ζητῶ τὴν συγνώμην σας, κ. Δαμιανέ, διότι σῆς ἀνησύχησα.

— Ζητεῖς τὴν συγνώμην μου, τέκνον μου, καὶ νομίζεις ὅτι ἀνησυχεῖ τις, ὅταν βλέπει ἐκείνους, τοὺς ὑπαίους ἀγαπᾷ ;

— Μεγάλην τιμὴν μὲ κάμνεται λέγων μοι ταῦτα, ἀλλ' ὅταν μάθῃται τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς μου, πιθανὸν ἢ ἀλ-

λάξῃτε φρόνημα. Δὲν τοῖμα νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ μὲ κρίνητε ἄξιον τῆς θυγατρὸς σας;

— Τί ἐννοεῖς, υἱέ μου διὰ τῆς λέξεως ταύτης; Δὲν σὲ ἐννοῶ.

— Ζητῶ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς σας, εἶπεν ὁ Ραυμόνδος, μὴλις ἀκουσθεῖς.

Μετὰ στιγμιαίαν αἰγλήν, πλήρη ἀγωνίας διὰ τὸν Ραυμόνδον, ἀπήντησεν ὁ Νικόλαος.

— Εἶναι εὐτύχημα, υἱέ μου, δι' ἐμὲ τὸ τοιοῦτον· διότι ἐκ πρώτης ὄψεως μὲ ἔλκυε πρὸς σὲ αἰσθημα ἀκατονόητον. Αἰσθάνομαι, ἔχει μόνον φίλικν καὶ ἀγάπην πρὸς σὲ, ἀλλὰ στοργὴν ἰδιαιτέραν, ὡς ἤθελον ἀγαπήσαι τὸν δυστυχῆ μου υἱόν, ἐὰν εἶχῃ.

Ὁ Ραυμόνδος τότε λίαν συγκινημένος, ἐπλησίασε τὸν γέροντα, ἔλαθε τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ τὴν ἔφερε εἰς τὰ χεῖλη του, λέγων.

— Εἰς ἐμὲ θὰ εὐρῆτε ἄλλην τὴν στοργὴν τοῦ υἱοῦ ἐκείνου τὸν ὅποιον ὀρηναίτε.

— Σὲ δίδω λοιπὸν, υἱέ μου, τὴν συγκρατήσίν μου, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐρωτήσωμεν καὶ τὴν Μάρθαν, πῶς δὲ τὸν ἡλεκτρικὸν κώδωνα, παρουσιάσθη ὁ ὑπηρετὴς εἰς τὸν ὅποιον εἶπε.

— Προσκάλισον τὴν Μάρθαν.

Ὁὔτος ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου, του, μετ' ὀλίγον δὲ ἦλθεν ἡ Μάρθα.

— Μ' ἐζητήσατε, πάτερ μου, ἰδοὺ ἦλθον.

— Νική πλησίον καὶ κάθισαι, φίλτατόν μοι τέκνον, δίδου ἔγω γὰρ σὲ ἠμιλήσω. Εἰπέ μοι, Μάρθᾳ, τί φρονεῖς περὶ τοῦ κυρίου Ραυμόνδου;

Ἀκούσασα τοῦτο ἡ Μάρθα, ἐθρομβήθη καὶ ἐστράψε τὸ βλέμμα πέρα, διότι ἤνυξεν ὅτι ὁ Ραυμόνδος θὰ ἠμιλήσει περὶ τοῦ αἰσθηματός του εἰς τὸν πατέρα της· ἀλλ' ὁ Ραυμόνδος μὴ θέλων νὰ παρευρεθῆ εἰς τὴν μεταξύ πατρός καὶ θυγατρὸς συνδιάλεξιν, εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς τὸ παρεκκείμενον δωμάτιον, ὥστε μὴ ἰδοῦται αὐτὸν ἡ Μάρθα καθυσούχασα καὶ εἶπε·

— Πάτερ μου, τί ἐνωεῖται;

— Θέλω, τέκνον μου, νὰ γνωρίζω τὸ περὶ αὐτοῦ σρόνημά σου.

— Πάτερ μου, πολλάκις ἠμιλήσαμεν περὶ τοῦ κ. Μηγέρη, αἱ δὲ πολλάκις μὲ εἶπατε ὅτι ἀγαπᾶτε αὐτὸν ὡς ἰδίον σας υἱὸν καὶ ἐγὼ σὰς εἰξέσρακα τὸ εὐκρινές καὶ ἀδελφικὸν αἰσθηματὸν ὅποιον αἰσθάνομαι πρὸς αὐτόν,

— Καὶ ἐάν, Μάρθᾳ, ἐξήγῃται τὴν χεῖρά σου, θὰ ἀπέριπτες τὴν κίτησίν σου;

Ἡ Μάρθα, ἐρυθρὰ ὡς κεράσιον γενομένη, ἐταπεινώσει τοὺς ὀφθαλμούς· καὶ μὲ φωνὴν μόλις ἀκουομένην ἀπήντησεν.

— Ὅχι, πάτερ μου, θὰ ἐδεχόμην αὐτὴν, διότι αἰσθάνομαι ὅτι μετ' οὐδενὸς ἄλλου θὰ εἶμαι εὐτυχεστέρα.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ραυμόνδος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ, ἰδὼν τὴν Μάρθαν εἰς τὰς ἀγκύλας τοῦ Νικολάου, ἐσπινυσε καὶ αὐτὸς ἰσπασσῆ τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος, ὥστε

ἐγερούθῃς ἔλαθε τὰς χεῖρας τῶν δύο νέων ἤνωσεν αὐταὺς, λέγων

— Ἐστὶ εὐλογημένοι ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἀπὸ ἐμὲ, σὰς ἴετω ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτοῦ.

Ὁ δυστυχὴς, δίδων τὴν εὐλογίαν του εἰς αὐτοὺς δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ἐπραττεν τὸ μεγαλότερον τῶν ἀνοσιουργημάτων, ἐνῶν τὰ δύο αὐτοῦ τέκνα.

— Γέ μου, ἐπανελάθειν ὁ Νικολάος, πότε θέλεις νὰ τελεσθῶσιν οἱ γάμοι σας; Ἀριστὰ γνωρίζετε ὥστε κήνω περιττὴν τὴν παράτασιν τοῦ χρόνου.

— Σύμφημι, αὔριον θὰ γράψω εἰς τὸν θεῖόν μου καὶ τὴν προσεγγῆ Κυριακὴν, ὅ; γίνωσιν οἱ γάμοι,

— Ποῦ καλὰ, αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ἐάν θέλῃς δύνασαι νὰ μένη· μεθ' ἡμῶν.

— Εὐχαρίστως, πάτερ μου, ἀλλὰ θὰ σὰς παρεκκλίσω θερμοῦς, νὰ δεχθῆτε καὶ τὸν φίλον μου Ἐδμόνδον, ὅστις, ἀρ' ἤ; ἐποχῆς ἀνεχώρησεν ὁ θετός μου, εἶχε τὴν λεπτότητα νὰ μένη μετ' ἐμοῦ διὰ νὰ μὴ με ἀφήσῃ μόνον.

— Εὐχαρίστως, σέ μου, τὸν ἀέχομαι.

Ταῦτα δὲ εἰπὼν, ἐκάλεσε τὸν Ἀντώνιον καὶ τὸν Ἐπιμύφην ἔνω; εἶπε τῷ Ἐδμόνδῳ ὅτι περιμένεται εἰς τὴν οἶκον τοῦ κ. Δαμιανοῦ. Μετὰ παρέλευσιν δὲ τριῶν τετάρτων τῆς ὥρας, ἠκούσθη ἑλαφρὸν κρούσμα ἐπὶ τῆς θύρας.

— Εἰσέλθετε, ἀπεκρίθη ὁ γέρον.

Ἡ θύρα ἠναγθῆ καὶ ἐνεκρίθη ὁ Πακλῆρ, ἐν κομψοτάτῃ στολῇ καὶ λάμπων ἐκ κλωνῆς. Ἄλλ' ἐβρών τὸν Ραυμόνδον καὶ τὴν Μάρθαν καθήμενους πλησίον ἀλλήλων, ὡ-

χρίσασε, καὶ ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του, ὅπως καταστείλῃ τοὺς παλμούς αὐτῆς.

Τοῦτο ἰδὼν ὁ Ραυμόνδος ἠγέρθη, καὶ πλησιάζας τὸν Παλμὸν, τὸν ἠρώτησε.

— Τί ἔχεις, Ἐδμόνδε, πάσχεις;

— Ὅχι, φίλε μου, ἀπεκρίθη οὗτος, ἀλλὰ μόλις ἐσηλθον, ἐκ τῆς σκηνῆς τὴν ὑποίαν εἶδον, ἐμάντευσα τὰ πάντα καὶ συνεκινήθην. Εἶσαι παλὺ εὐτυχῆς, Ραυμόνδε, καὶ διὰ τοῦτο ὑπερχάρω.

Εἶτα στραφεῖς πρὸς τὴν Μάρθαν.

— Δεσποινίς, εἶπε, σῆς εὐχομαι πλήρη εὐδαιμονίαν.

Εἶτα στραφεῖς πρὸς τὸν Νικόλαον, προσέθηκε.

— Καὶ εἰς ὑμᾶς, κ. Δαμιανί, εὐχομαι μακροβιότητα, ὅπως βλέπετε αὐτοὺς εὐτυχοῦντας.

Ὁ γέρον ἀπασθεῖς αὐτόν, εἶπεν.

— Ἐχεις χρυτὴν καρδίαν, υἱέ μου, καὶ ἐξ αὐτῆς ἀπορρίψουσιν οἱ λόγοι σου.

Ὁ Ραυμόνδος καθίσας πλησίον τοῦ φίλου του, τῷ εἶπε·

— Μάθε, Ἐδμόνδε, ὅτι μετὰ δέκα ἡμέρας νυμφεύσμαι καὶ ὅτι εἰς τὸ διάστημα τοῦτο θὰ μένω μεθ' ἡμῶν.

— Εὐχάριστος, φίλῳ μου, θὰ ἐδεχόμεν τὴν πρόσκλησίν σου, ἀν λόγοι ἄλλοι σπουδαῖοι δὲν μὲ ὑπεχρέουν νὰ διαπαύσω τὰς ὑλίγας ταύτας ἡμέρας ἀλλοῦ· Ἄλλὰ πρὸς χάριν ὑμῶν τὴν ἰσπέρην ταύτην θὰ μένω μεθ' ὑμῶν, θὰ παρευρεθῶ δὲ καὶ εἰς τοὺς γάμους σου.

Ἐνθὺ δὲ ταῦτα ἐλλέγοντο, ὁ Ἀντώνιος προσεκάλεσεν αὐ-

τοὺς εἰς τὸ δεῖπνον, ὅπερ ὑπῆρξε λίαν εὐθουμον διάφοροι δὲ χαριεντισμοὶ λαχθέντες, προὐκάλεσαν τὸν γέλωτα τοῦ Νικόλαου, οὗτινος τὰ χεῖλη ἀπέμαθον τὸ μειδίσμα, ἐπὶ δεακκοῦ τοῦ ὑλόκληρα ἔτη.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ Νικόλαος προέτεινε νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὸν ἐξώστην καὶ νὰ πῶσι τὴν καρφί, ἀναπνεύοντες τὴν αὐραν τῆς νυκτός.

Τὴν πρότασιν ταύτην δεχθέντες πάντες, ἐξῆλθον μετ' αὐτοῦ.

Τὸ θέαμα ἦτο μαγευτικώτατον, ὁ πρὸ αὐτῶν εὐρισκόμενος κήπος, φωτιζόμενος ὑπὸ τῆς σελήνης, παρίστα εἰκόνα γραμμικωτάτην. Ὅλίγον ἀπωτέρω ἐφάνετο μέρος τοῦ Βοσπόρου ὡς λίμνη χρυστὴ ἐκ τῆς ἀντανκλιλάσεως τῶν ἀκτίων τῆς Σελήνης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ὁ Ἐδμόνδος ἀναχωρήσας ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Δαμιανοῦ περὶ τὴν 11ην δεηθὺνθη οἰκάδε, καὶ λίαν μελαγχολικὸς ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐροῦσε τὸν πύλον καὶ τὰς χειρίδας του ἐπὶ τινος ἐπίπλου καὶ χωρὶς ν' ἀνάψῃ φῶς, διότι ἡ Σελήνη διὰ τῶν ἀκτίων τῆς ἐφώτιζεν ἀρκούντως τὸ δωμάτιον, ἦνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τινος ἔδρας, θεωρῶν μακρόθεν τὴν μαρμαίρουσκαν ἀντανάκλασιν τῆς Σελήνης ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου.

Στενάξας δ' ἐκ βαθέων εἶπε;

— Θεέ μου ! Θεέ μου ! πόσον εἶμαι δυστυχὴς νὰ ζηλο-
τυπῶ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ φίλου μου.

Πόσον ἀγαπῶ τὴν Μάρθαν ! Πῶς ἀρῆκα τὴν καρδίαν μου
νὰ παρασυρῆ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ; Καὶ μήπως τὸ ἠνόησα ;

Ἀνεπισηθῆτος ὁ ἔρωσ οὗτος κατέλαβε τὴν καρδίαν μου
διότι ἡ μορφή της εἶναι μορφή ἀγγέλου, ἡ φωνή της φωνὴ
αιετῆνος, ἡ δὲ πνοή της τερπνὸν ἄρωμα μεθύσκον τὸν εἰσ-
πνεόντα αὐτό. Ὁλόκληρος ἡ γυνὴ αὕτη περιβάλλεται ὑπὸ
μαγνητικῆς ἀτρακταίρας, ἅθην εἶναι ἀδύνατον ν' ἀντιστῆ τις
εἰς τὴν ἐπίρροισιν τοῦ μαγνητισμοῦ της. Οὕτω καὶ ἐγὼ δὲν
ἠδυνήθην ν' ἀντιστῶ !

Τὸ καθήκον, ὅμως τῆς φίλας, μοὶ ἐπιβάλλει νὰ κρυφῶ
τὸ αἰσθημά μου πρὸς ἀμφοτέρους. Θὰ προσπαθῆσω νὰ ἐνι-
σχύσω ἑμαυτὸν, ὅπως παρεμβῶ στιγμὰς τινὰς εἰς τοὺς γά-
μους των καὶ ἔπειτα ἀνχωρῶ εἰς μεμακρυσμένας χώρας,
ἵνα λησμονήσω αὐτούς. Ἴσως ἡ περιήγησις καὶ ὁ πανδαμά-
τωρ χάρις φέρουσι τὴν λήθην.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους θερμὰ δάκρυα ἔρρευον ἐκ τῶν
ὀφθαλμῶν του καὶ στενάχας καὶ δεύτερον εἶπε.

— Τὰ πάντα πρέπει νὰ λησμονήσω.

Ὁ Ραῦμόνδος ἐγερθεὶς τὴν ἐπισοσάν κλινὴν πρῶτῃ, ἔσπεισε
νὰ γράψῃ πρὸς τὸν Ἰάκωβον, ὅπως τὸν εἰδοποιήσῃ περὶ τῶν
γάμων του ἢ ἐπιστολῇ αὕτη εἶνε γνωστὴ τοῖς ἀναγνώσταις.

Δίκα παρῆλθον ἡμέραι ἀνευ οὐδενὸς ἐξιοσημειώτου γεγο-
νότος. Ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου ἀνέτειλε καὶ μεγάλη κίνησις ἐ-
γίνετο ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Νικολάου. Νέοι ὑπηρεταὶ προσεκλή-

θησαν ὅπως βοηθήσωσι τοὺς πλοκαιοὺς καὶ οὐκ ἐτικὴ θαλα-
μηπόλος γαλλίς ἀνήρχετο καὶ κατήρχετο εἰσερχομένη εἰς
τὰς αἰθούσας, ὅπως διευθετήσῃ τὰ νέα καὶ λαμπρὰ ἐπιπλα
ἅτινα ὁ Νικόλαος διέταξε νὰ φέρουσιν ἐκ τοῦ Πέριαν, ὡς καὶ
τὰς λαμπρὰς καὶ πολυτελεῖς ἐσθῆτας, ἃς ἐκόμισαν ἐκ τῶν
δικαφύρων καταστημάτων. Τῇ παραγγελίᾳ δὲ τοῦ Ραῦμόν-
δου ἐστάλησαν ὑπὸ δικαφύρων ἀδακτυτωπαλῶν πολυτελεῖς
στολισμοὶ ἀδακτυτωπαλῶν, οὓς ἴδουσα ἡ Μάρθα ἐθαμβώ-
θη ἐκ τῆς λαμπρότητος αὐτῶν, διότι καίτοι πλουσίαι κόρη,
οὐδέποτε εἶδε τοσούτους καὶ τοσούτους.

Ἡ ἐρασιθεῖα διὰ τὸν γάμον ἡμέρα ἀνέτειλε νεφελώδης,
σφοδρὸς δὲ ἄνεμος πνέων, καθύπερθε αὐτὴν μελαγχολικωτάτην.

Περὶ τὴν δεκάτην καὶ τέταρτον πολυαἰετήμα φορεῖται ἐστάθ-
μευσον ἔξωθεν τῆς οἰκίας τοῦ κ. Νικολάου, ἀναμένοντα τοὺς
τε μελονόμενους καὶ τοὺς κεκλημένους, ὅπως ὀδηγήσωσιν αὐ-
τούς εἰς τὸν νῆον.

Ὅσα ὀλίγον δὲ πληθῶς, ἐλθόν ἐκ τοῦ Πέριαν, ἐπλήρου τὰς
αἰθούσας τοῦ οἴκου.

Περὶ τὰς ἑνδεκά, ἐντὸς ὥραίου φορέϊου ἐσθλῆθεν ἡ Μάρθα,
φέρουσα ἐσθῆτα ὑπὸ τραγύπτων τῆς Ἀλκωνῶνος κλυτο-
μένην, ἥτις καθίστα αὐτὴν ὑπὲρ ποτε ὠραϊκὴν. Ταύτην δὲ
ἠκολούθει ἐντὸς ἑτέρου ἡ Ἑλένη Πισιάδου,

Τῶν φορέϊων τούτων εἴποντο ἕτερα φέροντα τὸν κ. Νι-
κόλαον, τὸν Ραῦμόνδον καὶ τὸν Ἐδμόνδον, ἅστις ἦτο κἀ-
τωχος, διότι εἶχε συλλάβει τὴν ἀποτρόπαιον ἰδίαν ν' αὐ-
τοκτονήσῃ μετὰ τοὺς γάμους.

Ὅπισθεν αὐτῶν εἶποντο φορεῖα φέροντα κυρίας· ταῦτα δ' ἠκολούθει πληθὺς κυρίων πιζῶν.

Ἐνῶ ἡ γαμῆλιος συνοδῆς διηλυθόντο πρὸς τὸν ναὸν, βλέπομεν ἐπὶ τῶν ἀρριζόντων ὁδῶν τοῦ Βοσπόρου λέμβον ἐπιπλεύσαντα ὡς φλοῖος καρύου, ἥτις ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ἐκινδύνευε νὰ καταπαντισθῇ, ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου καὶ τῶν ἀρριζόντων κυμάτων.

Ἐν αὐτῇ ἐκλήθητο ὁ Ἰάκωβος, ἔχων τὸ πρόσωπον κάτιστρανον καὶ διηλεκτικωμένον ὑπὸ βελῶν ρυτίδων. Τοσοῦτον δὲ αἰτύφεις τοῦ συνοιδύτου κατέβαλον αὐτὸν, ὥστε καὶ αὐτὴν τὴν μέλαιναν κόμην τοῦ εἶχον λευκάνει· ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Μὴ δυναίμενος δὲ ἐκ τοῦ σφοδροῦ πυρετοῦ νὰ ἐγεθῆ τῆς κλίνας, ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν μετὰ τοῦ Ραυμόνδου ἔνωσιν τῆς Μάρθας, καὶ βλέπων ὅτι ὁ καιρὸς ἐπλησιάζει, κατεπύχετο ὑπὸ ἀπειρηγράφτου ἀγωνίας, ἥτις ἤρξανε ἐτι μᾶλλον τὸν πυρετὸν τοῦ, καὶ καθίστα ἀδύνατον τὴν ἐκ τῆς νόσου ἀπὸ λαγῆν αὐτοῦ.

Ἡ ἡμέρα τῶν γάμων εἶχε φθάσει, οὗτο· δὲ ἔκειτο σχεδὸν ἀναίσθητος, ὅτε κατὰ τὰς ἑξ ὥρας τῆς πρωίας παρουσιάσθη ὁ Ἰωάννης, ὅστις μὴ λαθὼν ἐπὶ τόσας ἡμέρας ἐπιστολήν του, ἐνῶ τῷ ἐγκύψει τσακίαις, ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ εἰς Πέργον, ἵνα ἴδῃ τί συνέβη εἰς τὸν κύριόν του.

Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰάκωβος ἠρώτησεν.

— Τί κάμνει ὁ Ραυμόνδος;

— Σήμερον παντρεύεται κύριε, ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης, καὶ ἤλθαι νὰ σῆς τὸ πῶ καὶ νὰ ἰδῶ ἂν τὸ ζεύρετε.

— Παντρεύεται! ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος δι' ἀγρίας φωνῆς.

Χωρὶς δὲ νὰ χάσῃ οὐδὲ λεπτόν, ἠγέρθη ἐνεδύθη καὶ ὡς παράφρων κατῆλθε τὰς βαθυδαίνας, ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ὡς δραπέτης φρενακαμείου ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ.

Ἐντὸς πέντε λεπτῶν ἔφθασεν εἰς τὴν γέφυραν, ἐκεῖ καλεῖ λεμβοῦχον τινὰ καὶ τῷ λέγει·

— Πέντε λίρας σὲ δίδω, ἂν μὲ φέρῃς ὅσω τὸ δυνατὸν γληγορώτερα ἐστὸ Κανδυλί.

— Δὲν πῶ ἀρεντικῶς, ἀπήντησεν ὁ λεμβοῦχος.

— Δικαί;

— Γικαί δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ σκυλοπικῶ. Δὲν βλέπεις τὸν καιρὸ;

— Δὲν βλέπεις σὲ δίδω 10 λίρας.

— Οὔτε!

— Οὔτε! καλὰ εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, καὶ πηδήσας ἐντὸς τῆς λέμβου τοῦ, ἐξήγαγε τοῦ κόλπου τὸ πολύκροτον τὸ ὑποστον ἔλαθε μὲν ἐκαστοῦ ὅπως αὐτοκτονήσῃ, ἂν εὑρίσκειν αὐτοῦ; νενυμφευμένους, καὶ σκοπεύσας αὐτὸν εἶπε.

— Γλήγορα, τράβα κουπί, ἢ δὲ σοῦ καιὸς τὰ μυαλά.

Ὁ δυστυχὴς ἐνόησας ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως ἔλαθε τὰς κόπας καὶ ἤρξισε νὰ κωπηλατῇ.

Ἐπὶ τέσσαρας ὥρας δὲν ἠδύνατο νὰ πλησιάσῃ εἰς Κανδυλί, ἕνεκα τῆς τρικυμίας.

Ἐτέλος προσήγγισαν, ὁ δὲ Ἰάκωβος ἐγερεθεὶς ἔραιψε πρὸς τὸν λεμβοῦχον δράκκα χρυσῶν νομισμάτων καὶ ἐξελθὼν ἤρ-

χισε νὰ τρέξη πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Νικολάου. Φθάς ἐκεῖ
ἠρώτησε τοὺς ὑπηρέτας.

— Ἐδῶ γίνονται οἱ γάμοι ;

— Ὅχι κύριε, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

— Καλὰ ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος καὶ διαυθύνθη τρέχων
πρὸς τὸν ναόν.

Ἐπιθλῶν προχωρεῖ ἀσθμαίνων μίχρι τοῦ χοροῦ, ἔνθα ἴ-
σταντο οἱ μαλλόνυμοι καὶ κράζει.

— Στῆτε !

Πάντες τὸν παρετήρησαν μετ' ἐκπλήξεως. Ὁ δὲ Ραϋμόν-
δος καὶ αὐτὸς ἐκπλαγεὶς τῷ λέγει.

— Σις θεῖε μου! εἰς τοιαύτην κατὰστασιν ;

Ἄλλ' αὐτὸς μὴ δοὺς αὐτῷ ἀπάντησιν, πλησιάζει πρὸς τὸν
Νικόλαον καὶ τῷ λέγει.

— Μὲ ἀναγνωρίζεις, Νικόλαε !

— Ὁ Ἰάκωβος ! ἀνέκραξεν ὁ Νικόλαος καὶ φρικτικῶς δι-
έδραμεν ἅπαν τὸ σῶμά του.

— Ναι! εἶμαι ὁ Ἰάκωβος ! ὁ κλέπτης ! ὁ δολοφόνος ! ὅ-
στις δὲν ἔρχεται πλέον νὰ σὲ κακοποιήσῃ, ἀλλὰ νὰ σώσῃ
τὰ δύο σου τέκνα, τὰ ὑποῖα θέλλεις νὰ ἐνώσῃς διὰ τοῦ ὑ-
μεναίου.

— Τί λέγεις Ἰάκωβε ! ἀνέκραξεν ὁ Νικόλαος ἀποσπῶν
τὴν κόμην του.

— Λέγω τὴν ἀλήθειαν ! ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος. Λέγω ὅτι
ἐνόησες τὰ δύο σου τέκνα, διότι αὐτὸς ἐδῶ εἶναι ὁ υἱός σου
Ἀνδρέας, τὸν ὑποῖον ἔχασες διότι ἐγὼ σοῦ τὸν ἔρπαξα, διὰ

νὰ σὲ βασανίσω περισσότερο καὶ κατόπιν νὰ τὸ μεταχειρι-
σθῶ εἰς τοὺς ἐκδικητικὸς σκοπούς μου.

— Φρίκη ! ἀνέκραξεν εἰπὼν ὁ Νικόλαος.

— Κατάρρα ! ἀπήντησεν ὁ Ραϋμόνδος.

— Θεὶ μου ! ἐφέλλισεν ἡ Μάρθα καὶ ἔπασεν λειπό-
θυμος.

Τότε ὁ Ἐδμόνδος ἐξήγαγε πολύστροφον ἐκ τοῦ κόλπου
του καὶ ἱστρεφεν αὐτὸ κατὰ τοῦ Ἰακώβου. Ἄλλ' ὁ Ἱερεὺς,
ὅστις ἴστατο ἐκεῖ πλησίον ἐνοήσας τὸν σκοπὸν αὐτοῦ, ᾤ-
θησε τὴν χειρὰ του πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἡ βολὴ διεπέρασε τὸν
θόλον τοῦ ναοῦ.

— Τέκνον μου, εἶπεν ὁ Ἱερεὺς, ἐβεβήλωσας τὸν ἱερὸν τοῦ-
τον τόπον.

— Πάτερ μου ! ἀπήντησεν ὁ Ἐδμόνδος, μ' ἐμποδίσατε
νὰ φονεύσω τὸν τρομερώτερον τῶν κακούργων.

— Ὁ Θεὸς ἄς τῷ γίνῃ ἔλεος !

Πάραυτα, ἀστυνομικοὶ πράκτορες εὐρισκόμενοι ἐκεῖ, ὅπως
ἐπιτηρῶσι τὴν τάξιν, συνέλαβον τὸν Ἰάκωβον καὶ ᾠδήγη-
σαν εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν.

Ὁ δὲ Νικόλαος, ὁ Ἀνδρέας, ἡ Μάρθα καὶ ὁ Ἐδμόνδος,
ὕπερ ποτε εὐτυχεῖς ἐπέστρεφον οἰκαδε, εὐχαριστοῦντες τὸν
Θεὸν διὰ τὴν μεγάλην καὶ ἀνέλπιστον εὐτυχίαν αὐτῶν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

•••••

*Αἰτοῦμεν τὴν συγγνώμην τῶν κυρίων συνδρομητῶν
ὡν τὰ ὄνόματα δὲν κατεχωρίσθησαν ἕνεκα τῆς μὴ ἐγ-
καίρου ἀποστολῆς τῶν ἀγγελιῶν.*

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν συνελήφθη ὁ Ἰάκωβος ἀνεκρίθη ἐν τῷ ἐν Κανδυλὶ ἀστυνομικῷ σταθμῷ· ἀπεφασίσθη δὲ νὰ σταλῆ εἰς τὸν μέγαν ἀστυνομικὸν σταθμὸν τοῦ Βυζαντίου.

Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἀκάτιον κκετερχόμενον τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ Βοσπόρου, διηυθύνετο πρὸς τὸ Βυζάντιον. Ἐν αὐτῷ εὗρίσκοντο τρεῖς ἀστυνομικοὶ υπάλληλοι, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ λεμβούχος.

Ὁ Ἰάκωβος καθήμενος συνεσπειρωμένος ἐντὸς τοῦ ἀκατίου ἐφάνετο ὅτι περιμένε τι μετ' ἄγωνίας. Καὶ πράγματι, μόλις ἐπέπεσε τὸ σκότος καὶ κατέστησε τὰ ἀντικείμενα ἀδιόρατα, ἐγείρεται, κλίνει πρὸς τ' ἀριστερὰ τοῦ ἀκατίου καὶ ἀνατρέπει αὐτὸ μετὰ καταπληκτικῆς δὲ ταχύτητος καὶ δυνάμειως κολυμβῶν ἔφθοσεν εἰς τὴν ὄχθην.

Παρευθὺς σπεύδει πρὸς τὸν ἐν Κανδυλὶ οἶκόν του. εἰσέρχεται διὰ μικρῆς τινος θύρας, ἀνέρχεται εἰς τὸν κοιτῶνά του, ἀλλάσσει ἐνδυμασίαν καὶ περὶ τὸ μεσονύκτιον διευθύνεται πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Δαμιανοῦ.

Μὴ θέλων δὲ νὰ γίνῃ γνωστὴ ἡ ἐμφάνισίς του, εἰσέρχεται διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Νικολάου. Ὁ Νικόλαος εἰσέτι δὲν εἶχε κοιμηθῆ.

— Φρίττεις εἰς τὴν θεάν μου, Νικόλαε, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος εἰσελθὼν, ἀλλ' οἱ σκοποὶ μου δὲν εἶναι πλέον καταχθόνιοι. Ἦλθον μόνον νὰ ζητήσω τὴν συγχώρησίν σου, διότι ἐπέρχο-

μαι εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, ὅπως ἐξαγίσω ἐκεῖ τὴν ψυχὴν μου.

Ὅλην τὴν περιουσίαν μου δωρῶ εἰς τὸν Ἄνδραν, καὶ ἄς πράξῃ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς μου, ὅ,τι καλὸν δυνάηθῃ.

Ταῦτα δὲ εἰπὼν, ἐξήγαγε χάρτην καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῷ Νικολάφ.

Ἴδού, εἶπει, τοῦτο εἶναι δωρητήριος χάρτης.

Ἐἶτα προσέθηκε.

— Σὺ, Νικόλαε, ὑπερξες ἀγαθός, ὑπέρις ἐν τῷ βίω σου καὶ ὁ Θεὸς ἐγλύκανε τὰς τελευταίας σου ἡμέρας, ὁ δὲ θάνατός σου θὰ εἶναι γλυκὺς καὶ ἥριμος, καὶ εἰς ἐμὲ ὁ Θεὸς ἄς γίνῃ ἕλωσ. Δός μου τὴν κρείον τῶν ἀμαρτιῶν μου καὶ χάριε διὰ πάντός.

Ὁ Νικόλαος μετὰ δακρῶν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, εἶπεν·

— Ὁ Θεὸς νὰ γίνῃ ἕλωσ εἰς τὴν ψυχὴν σου, ὕπαγε εἰς εἰρήνην.

* * *

Μετὰ παρέλευσιν ἐξ μηνῶν ἔπει τὰ τελευταῖα γεγονότα πρῶταν τινὰ μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν τῆς Κυριακῆς, ἐν τῷ ναῷ, ἐν ᾧ ἄλλοτε εἶχον συμβῆ αἱ σκηναί, ἄς ἀνωτέρω περιεγράψαμεν, ἐτελοῦντο οἱ γάμοι τῆς Μάρθας μετὰ τοῦ Ἐδμόνδου Παλμόφ.

Μετὰ τὴν στέψην, πάντες εὐτυχεῖς ἀνεχώρησαν ὁμοῦ, ὅπως περιηγηθῶσιν ἐπὶ τινὰς μῆνας.

ΤΗΛΟΣ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ ΣΥΝΑΡΟΜΕΤΩΝ

ΚΥΡΙΑΙ.

Εἰρήνη Καραπιτέρη 2, Μαρία Θαλασσινοῦ, Εὐφροσύνη Μηλιότη Ἀ. Μαρσιάνου, Ellas Springsholz, Emilie Delenda, Βίργ. Ἀ. Εὐαγγελίδου, Θ. Πετροκκοκίνου, Ι. Πετροκκοκίνου, Ἄνώνυμος, Ἐριφίλη Γαλοῦσκα, Φωτεινὴ Ψωμοπούλου, Βασ. Γουρνάκη, Φρ. Κεφαλίδου.

ΚΥΡΙΟΙ.

Ἰωάννης Ἀ. Καλθοκορέσης 5, Δ. Π. Κοντογεώργης 5. Γρ. Ποριάζογλου 3, Σωκράτης Ζ. Τζιωτάκης 2, Ἀ. Μαλιάκας 2, Κ. Ἐμμανουηλίδης 2, Ν. Δ. Βαλοσαμάκης 2, Καλλιὰς Γεωργιάδης 2. Μ. Θαλασσινός, Σφόθης Δηρόδμου, Στυλιανός Μ. Γρηγορᾶδος. Ν. Josephides, Θ. Χαβιάρας, Θ. Πετροκκοκίνος, Δημ. Ἀ. Μεργούζης, Δ. Σιεργιάκης, Ι. Τσώλας, Πέτρος Κώστας, Κ. Ι. Κουκίλης, Γ. Πάσχος, Ν. Γαληνός, Παναγιώτης Μακρίδης, Κ. Χαρίτων, Ἄνδρ. Ρ. Φιορέντης, Ludovich Παῦλος Μιχαλινός, Μ. Δανάκης, Ἄλκ. Καραβίας, Κλ. Ξανθοπούλιδης, Κω. Παππᾶς, Π. Γαλοῦσκα, Ράλλης Κουρατῆς, Φίλιππος Ἰωάννου, Ἰάκωβος Ἀμυγδαλάκης, Ἰωάν. Σερμετάκης, Γ. Γκόρας, Ἰωάννης Ι. Αἰγίδης Δημ., Κάρφολος, Ι. Καλέτης, Ἄντ. Γ. Καρδαμίδης, Κ. Δημητριάδης, Μιλτ. Καραβοκυρός, Θεοδ. Ζήσης, Δ. Β. Παπαδόπουλας, Γ. Ἀασάκις, Ι. Ξανθάκης, Γ. Φατσῆς, Ι. Μ. Ζυγομαλάς, Ι. Ν. Καλλιωρῆς, Θ. Φωκᾶς, Γ. Φιλιππίδης, Ἀ. Γραμματικός, Στ. Π. Γιαννόπουλος, Ἄλ. Χουρμούζης, Δ. Παπαδόπουλος. Μ. Κρηκελλῆς, Ἀ. Κρηκελλῆς, Σ. Κάμφνας, Ἰάκωβος Τούζογλου, Γ. Ἀ. Παυλίδης, Θεόδωρος Ἰωαννίδης, Γ. Βαλλιάνδης, Γ. Στάμπας, Φιλ. Ζουμπούλης, Χρυσ. Ἀθανασιάδης, Μιλ. Πελεμίδης, Ἀ. Γ. Φιτίλης, Κ. Πατρῶνας, Δ. Ἰαννόπουλος, Δημ. Μ. Βαρκάδης, Κίμων Ι. Ἀναγνωστοπούλος. Δ. Φιλιππίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῆς κυρίας Ἀ. Γ. Οἰκονομίδου.

Γ. Οἰκονομίδης 2, Νίκος Ζαλάππας, Π. Δουρμούσογλου, Περ. Γρέγοβιτζ, Π. Δούνας, Γ. Πανόπουλος, Γ. Ρεμπάκης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντί τῆς δεσποινίδος Εὐδ. Διλιάνου.

Μ. Βασιλειάδου, Ἐλισάβετ Ντάνα, Β. Καθβαβία.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κυρίου Ν. Μηχιώτη.

Ν. Μηχιώτης, Κων. Βούτος, Δ. Χαβιαρτζι, Ἀμβρόσιος Κωνσταντινίδης, Σπυρίδων Ἰωαννινοπούλος, Κοσμᾶς Σ. Κοσμίδης, Ἀπέστολος Χ'' Ἰωαννίδης, Παναγ. Γ. Πολίτης, Βασ. Δ. Ἀλαφογιάννης, Ἀλεξ. Ναούμ, Μ. Θεοδοσιάδης, Ν. Β. Τσούκας, Γ. Κ. ΧατζηἸωαννίδης, Ν. Δανιήλ, Ν. Τζιμούλης, Γ. Τσαούσης, Δ. Α. Μάγος, Ἀντ. Γ. Ἀδαμιδης, Ἀνστασιάδης, Σταμ. Νικηφόρος.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἀλεξ. Π. Πρασίτου.

Α. Π. Πράσινος, Α. Π. Π. J Baracu, G Tchongas, Ath. Gasanas, M. I. Summers, C. Mamaky, I. Christopoulos, T. P. I. Lahaille, O. Bongowsy, Γ. Εξωθίκης, Pandeli, Hadji D. Athanasescu, Anonyme, Anonyme, C. Constantinides, Papa Balamaris Γεώ. Καραμερτζι.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Δ. Σ. Ἀγγελίδου.

Μ. Ι. Δούνας, Β. Βρέττις, Σ. Γ. Ἀπέργης, Β. Α. Μενεζόπουλος, Ἐπαμεινώνδας Ραφτόπουλος, Ο. Δουβαλιτίνης, Γεράσιμος Κουσελένιος, Γεώργιος Μαθιανάδης, Α. Γ. Τριανταφυλλίδης, Κουράγιος, Κυπριανός Ι. Μενεζόπουλος, Φερδινάνδος Φόρτη, Θεόδωρος Ἰωαννίδης.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἀλεξ. Μαντζαβίνου.

Ἀλέξανδρος Μαντζαβίνος, Πέτρος Ασράκης, Βασίλειος Α. Ζαχαρόπουλος, Γεώργιος Βορζαγίνης, Δημ. Δημάδης, Σπ. Μαντζαβίνος, Μ. Μαυρογορδάτος.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Δ. Χ. Γαβριηλίδου.

Δημ. Χ. Γαβριηλίδης β, Κωνσταντ. Σταυρινός, Βασίλειος Μαργακός, Δημ. Μαγκαλόπουλος.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Θ. Φιλορθοῦς.

Ι. Μωραϊτίνης, Δημήτριος Σμυρναῖος, Η. Γεωργιάδης, Γεώργιος Πανόπουλος.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Β. Sirigos.

B. Sirigos, A. Vitirilius, E. Y.

26030

1922
1895
32

